

Băng Phôi

Contents

Băng Phôi	1
1. Chương 1: Tan Vỡ 1	1
2. Chương 2: Tan Vỡ 2	4
3. Chương 3: Gặp Lại 1	7
4. Chương 4: Gặp Lại 2	10
5. Chương 5: Hoài Nghi 1	13
6. Chương 6: Hoài Nghi 2	16
7. Chương 7: Kích Tình 1	19
8. Chương 8: Kích Tình 2	22
9. Chương 9: Nắm Trong Tay 1	25
10. Chương 10: Nắm Trong Tay 2	28
11. Chương 11: Thăm Mến	32
12. Chương 12: Canh Bạc Giết Người	37
13. Chương 13: Xé Rách 1	46
14. Chương 14: Xé Rách 2	50
15. Chương 15: Báo Thù	55
16. Chương 16: Kết Thúc	63
17. Chương 17: Phiên Ngoại : Cuộc Sống Hàng Ngày	66

Băng Phôi

Giới thiệu

Edit: Mèo ngố, Đoan TrầnBeta: Tiểu Độc, Ruby NguyễnThẻ Loại: Hiện đại đô thị, 1vs1, cường cường, tội ác, công sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-phoi>

1. Chương 1: Tan Vỡ 1

Bầu trời cao xa không có lấy một gợn mây, giống như mọi người thường nói – “trời xanh vạn dặm”, đáng tiếc hiện tại Dương Phỉ hận nhất chính là bốn chữ này.

Đối với Dương Phỉ mà nói, mùa hè khi sự việc kia xảy ra, đã gần như tan thành mây khói.

Việc kia dưới sự xử lý của người yêu cậu, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, bởi vì đã nhiều năm trôi qua cũng không có ai phát hiện.

Dù sao thì cũng phải sống, so với mỗi ngày đều sợ hãi, Dương Phỉ thà rằng lựa chọn đem tất cả những việc này quên đi, vui vui vẻ vẻ mà sống.

Đối với loại thái độ này của Dương Phỉ, dưới ánh mắt của người khác có lẽ chỉ có thể dùng từ ‘thối nát’, ‘xấu xa’ để bình luận. Nhưng trong mắt người yêu của cậu, chỉ là một loại biểu hiện thẳng thắn. Có lẽ, đây gọi là tình nhân trong mắt hoá Tây Thi đi.

Mà hiện tại, sở dĩ Dương Phỉ chán ghét trời xanh vạn dặm là vì trời hôm nay vô cùng vô cùng nóng. Chính xác mà nói cả tháng nay vẫn luôn rất nóng, nhiệt độ mỗi ngày đều tăng cao.

Mấy ngày nay tin tức cũng thật thật giả giả đưa tin có người đã chết vì nóng, hơn nữa dù là nông thôn hay thành thị, tất cả đều bị cúp nước cúp điện vài giờ, vài ngày, thậm chí còn có cháy rừng do thời tiết quá nóng tạo thành.

“Nếu cứ thế này.....Đột, có để người sống nữa hay không?”

Dương Phỉ buồn bực dùng ống tay áo xoa xoa cái trán không ngừng đổ mồ hôi, bất quá mới ra khỏi nhà mười phút mà thôi, đầu cậu đã đầy mồ hôi, ngay cả quần áo cũng ướt hết.

Liên tiếp oán trách thời tiết oi bức, Dương Phỉ không hề phát hiện tầm mắt người qua đường đảo qua lại trên người cậu. Tuy rằng cậu ăn mặc thực bình thường, một cái áo ba lỗ cùng quần bò, vậy mà toàn thân vẫn toả ra khí tức khiến người chú ý, tựa như nhịp thở của dã thú.

Năm tháng có qua cũng không mài bớt đi những góc cạnh của Dương Phỉ được, ngược lại làm cho cậu càng lúc càng có vẻ không thể kềm chế, càng khó trói buộc, chuyện này cũng là do người yêu của Dương Phỉ dùng cách thức riêng để bảo vệ cậu, làm một con thú hoang dại như cậu vẫn có thể sinh sống an ổn bên trong đô thị phồn hoa này.

“Vị đại thúc này, thúc cẩn thận một chút được không? Mồ hôi của thúc dây hết lên người tôi này.” Một cô gái ngồi bên vệ đường đột nhiên lên tiếng, không hài lòng chỉ cho cậu thấy vài chấm nước nhỏ thấm trên bộ đồng phục màu trắng của mình.

Đại, đại thúc? Ta bất quá mới hai mươi bảy tuổi mà thôi, vậy mà cô lại có thể gọi ta là đại thúc? Khoé mắt Dương Phỉ hấp háy, hai tay khoanh vào trước ngực, ngoài cười nhưng lòng không cười, nói: “Aiz, tiểu bằng hữu này, thực xin lỗi, đại thúc tôi không cẩn thận làm dơ đồng phục của nhóc, có cần phải bồi thường phí giặt là hay không đây?”

Cậu nói xong, đột nhiên nâng cổ tay đeo đồng hồ lên với vẻ mặt kinh ngạc nói: “Nhưng mà cũng thật là kỳ quái đi, vào giờ này, “tiểu” bằng hữu như nhóc thế nào lại không đi học chứ? Tôi nhớ rõ hôm nay có phải ngày nghỉ đâu?”

Dương Phỉ cứ nhìn vào bộ ngực nhỏ nhắn của cô nàng, hơn nữa cậu còn cố tình nhấn mạnh chữ “tiểu”, chỉ có đứa ngốc mới nghe không hiểu ý tứ của cậu!

Cô gái từ bên lề đường nhảy xuống, vừa thở phì phò vừa nói: “Chú là người lớn, sao lại nói như vậy! Đây là xúc phạm cơ thể, tuyệt đối là xúc phạm công dân! Chú có biết ưu điểm của ngực nhỏ hay không? Ngực càng to, về sau càng dễ bị xệ! Ngực nhỏ hoàn toàn không lo vấn đề đó!”

“À, bởi vì quá nhỏ, cho nên dù có xệ cũng có ai nhìn ra đâu.” Dương Phỉ cứ như phát hiện ra chân lý.

“Chú chú chú chú chú!!!!!!”

Cô gái nắm chặt hai đấm tay, tức giận đến giậm chân, lại không biết phải làm sao mới được.

Lúc này, di động Dương Phỉ đột nhiên vang lên một hồi chuông, cậu nháy mắt với cô một cái “Đợi một lát, chúng ta lại cùng chiến”, sau đó nhanh chóng nghe điện, mà cô gái cũng thật sự dừng lại tìm cách phản kích Dương Phỉ.

“Alô, là ta, có việc thượng tấu, vô sự bãi triều.” Dương Phỉ tự cảm thấy cậu rất sáng ý, song vừa tiếp chuyện lại nhận được từ cô gái ánh mắt xem thường.

Từ đầu dây bên kia, truyền đến tiếng người yêu cậu mang theo ý cười, “Phỉ, tâm tình của em có vẻ rất tốt ha.”

Dương Phỉ cũng cười nói: “Tôi đụng phải một “tiểu” bằng hữu rất thú vị.”

Cô gái phẫn hận vùng quyền lên– không cần cứ nhấn mạnh là “tiểu” chứ!

Dương Phỉ cười đến vui vẻ.

“Thế sao? Đi ra ngoài một chuyến cũng có thể gặp tiểu bằng hữu thú vị, Phỉ, xem ra ngẫu nhiên ra ngoài tản bộ cũng không tệ ha.”

Dương Phỉ nhăn mặt, nói: “Trời nóng đổ lửa, ai mà thích tản bộ? Nếu không phải bác sĩ nói lượng mỡ của tôi hơi cao, tôi nhất định ở nhà cả ngày hưởng hơi lạnh của điều hoà, chết cũng không đi ra ngoài!”

Nhưng hẳn vẫn không chọn lúc thời tiết mát mẻ buổi tối mà lại đi tản bộ vào lúc này cũng bởi vì cảm thấy trời nóng, có thể ra được nhiều mồ hôi.....

Bạch Phong Dao nói: “Bất quá cũng chỉ cao hơn mức thường một chút, hơn nữa ôm em vẫn có cảm giác rất gầy, nếu béo ra một chút, lúc ôm lại càng thoải mái hơn thôi.”

Đối với những lời có cánh của người yêu, Dương Phỉ không có chút cảm giác nào, cậu vốn dĩ thần kinh thô, nói như thế này cũng chưa là lời ngon tiếng ngọt.

Thế là chỉ nghe cậu vô cảm trả lời: “Nói tôi gầy, anh cũng có hơn được bao nhiêu? Chỉ là cơ thể có lớn hơn tôi một chút, còn ra oai cái gì? Nói cho anh biết, nếu giờ mà không chú ý dáng người, sau này mới vừa trung niên đã béo ra cũng không phải giỡn chơi!”

Bạch Phong Dao cười thành tiếng, “Sẽ không đâu, cho dù em có phình ra như cá nóc, vẫn rất đáng yêu, nếu có thể anh thật muốn nhìn xem.”

“Đi chết đi, không nhiều lời với anh nữa, một chút nữa tôi sẽ “tản bộ” qua công ty anh, chuẩn bị tốt nước có ga để tôi dùng đi!”

“Được, được rồi, anh sẽ xuống dưới lầu chờ em.”

“Không cần, làm sao phải phiền toái vậy? Anh cứ ngồi ở văn phòng chờ tôi là tốt rồi.”

“Nhưng anh thích cái cảm giác được chờ em.” người yêu khẽ cười, nhẹ giọng nói như thế.

“..... Tù anh, anh thích là tốt rồi.”

Dương Phỉ không chút lưu luyến mà cúp điện thoại, nhìn về mặt sưng sờ của cô gái, bèn vẫy tay “Này, tiểu bằng hữu, hồi hồn, hồi hồn đi, hay là nhóc quyết định nhận thua?”

Cô gái cả người chấn động, nói: “Ai, ai nói tôi muốn nhận thua? Bộ ngực nhỏ cũng có ưu điểm riêng, nếu ngày nào đó tôi chán phong cách thực nữ mà muốn chạy theo một trung tính thì cũng sẽ không bị bộ ngực lớn gây cản trở!”

“Á, nguyên lai phong cách trung tính đều là để “tiểu” bằng hữu dùng sao..” cậu lại càng làm ra vẻ ngạc nhiên và hiểu thấu.

“Đã bảo không cần mỗi lần nói đều phải nhắc chữ “tiểu” mà, chú là nghe không hiểu tiếng người hả!” cô gái phát điên mà cào tóc, mái tóc vốn dĩ chỉnh tề giờ lại rối bù chẳng khác gì ổ gà.

“..... Chị ơi?” một cậu bé cỡ sáu, bảy tuổi mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô gái.

Cô gái rõ ràng có chút sững sốt, bản thân một chốc lát rồi quỳnh quáng chỉnh trang lại bản thân.

Cậu bé đeo một cái balô hơi quá to so với cậu ở sau lưng, mà Dương Phỉ lúc này mới chú ý tới, bên chân cô gái cũng có một túi hành lý thật to.

Trốn nhà sao? Dương Phỉ đoán, tuy rằng tò mò, nhưng cậu không định mở miệng hỏi, bởi vì sợ gặp phải phiền toái, dù sao bọn họ muốn làm cái gì, đều cũng là chuyện riêng của bọn họ, nếu có cái gì bất trắc, đương nhiên cũng phải do chính bọn họ gánh vác.

“Được rồi, “tiểu” bằng hữu, người nhóc phải đợi cũng đến rồi, tôi sẽ không lãng phí thời gian quý giá nữa, đành tiếp tục tản bộ thôi.” Xem ra Dương Phỉ đối với hai chữ “đại thúc” này quả thật oán niệm sâu sắc vô cùng.

Cô gái làm mặt quỷ rồi hô to, "Hừ, chúc chú giảm béo thất bại, trung niên mập ra, hói đầu rồi còn mang bụng bầu!"

Dương Phỉ rùng mình một cái, thật sự là nguyên rủa quá là ác độc mà, quả nhiên "đàn bà với trẻ con thật khó dạy", lão nhân cổ đại đã bị cậu quên tên chắc phải kinh qua trường hợp này rồi mới có thể buông ra một câu triết lý phù hợp với thực tế cuộc sống đến vậy.

Kể thức thời có ơn không nhất định phải báo, có oán lại nhất định phải trả, Dương Phỉ nhếch khóe miệng, rất là không có hảo ý mà cười tà nói: "Vậy thì, tôi cũng chúc nhóc thanh xuân vĩnh viễn, mãi mãi là một "tiểu" bằng hữu trẻ trung đáng yêu!"

Cô gái kia lại một lần nữa tức muốn điên, Dương Phỉ thắng lợi cười to, xoay người chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, Dương Phỉ cảm thấy đầu cậu choáng váng, cảm giác được mặt đất dưới chân như nảy lên, tầm mắt cậu như hồng mắt trục hoành, quay cuồng xoay tròn..... Sau đó, Dương Phỉ chỉ nghe vài tiếng nổ to, rồi, trước mắt cậu liền chỉ còn lại một mảnh đen u tối.

2. Chương 2: Tan Vỡ 2

"Chú ơi, chú ơi!"

Ồn quá.....

"Này, chú, chú tỉnh chưa!"

Dương Phỉ cau mày, rên rỉ mà tỉnh lại, cả đầu quay cuồng, "Tôi làm sao vậy....."

Cô gái gấp gấp hỏi: "Chú bị cây đè, bất tỉnh cũng được hai tiếng đồng hồ rồi..... Á! Mà cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là chú có cảm thấy đau ở đâu không?"

Bị cây đè bất tỉnh? Đầu Dương Phỉ vẫn choáng váng, không thể suy xét rõ ràng, bởi vậy cậu cũng chỉ có thể chú ý đến việc trả lời cô gái: "Ừ thì, lưng hơi đau..... Giống như đụng vào một cái gì đó....."

"Có lẽ là do chú té xuống đất nên chạm phải lưng? Ngoài lưng ra còn chỗ nào đau nữa hay không? Thử cử động tay chân chú xem, có thấy vấn đề gì không?" Cô gái lo lắng hỏi, Dương Phỉ lúc này mới phát hiện trên gương mặt thanh tú của cô phủ đầy tro bụi, đứa nhỏ kề bên cả người cũng lấm lem.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Dương Phỉ cố gắng xoay đầu nhìn xung quanh, cậu nghi ngờ mắt mình có phải là có vấn đề? Thế nào mà cậu lại nhìn ra tất cả nhà cửa xung quanh đều đã sụp đổ?

"Chú à, không cần nhìn nữa! Chú còn chỗ nào bị thương nữa hay không!" Cô cố kìm tiếng nấc mà gọi to.

Dương Phỉ đến lúc này mới giật mình hoàn hồn, thử giật giật tay chân, nói: "Chân..... Hai chân đều không thể cử động....."

"Chú thử nhích tay xem, có cảm thấy gì không?"

"Có." Dương Phỉ gật gật đầu.

Cô khịt mũi, lấy khăn tay lau mồ hôi cùng bụi bẩn trên mặt mình, "Chú à, chú thực may mắn đó, cây này đổ vừa trúng thùng rác gần đó, nên lực đổ cũng không mạnh, chỉ có đè lên người chú một chút thôi, bằng không thì dù chú bắt tử cũng chỉ còn nửa cái mạng!"

"Tuy rằng rất muốn cảm ơn nhóc.. Nhưng lời nhóc nói quả thật làm tôi không có hứng cảm ơn." Dương Phỉ cười khố.

"Chờ sau khi tôi cứu chú ra mới nói cảm ơn đi!" Cô gái quay đầu quan sát chung quanh, sau đó gọi cậu bé gần bên: "Tiểu Vĩ, em ngoan, ở chỗ này chờ chị, nhớ chăm sóc chú, có biết không?" Tiểu Vĩ ngoan ngoãn gật đầu, cô gái cười, khen một tiếng thật ngoan, liền nhanh chóng chạy về hướng khác.

"..... Tiểu Vĩ?" Dương Phỉ nghi hoặc kêu một tiếng, "Tiểu đệ đệ, tên của em là hai chữ Tiểu Vĩ?"

“ Dạ, tiểu Vĩ tên là Trần Trí Vĩ, trí là trí tuệ, vĩ là vĩ đại, tỷ tỷ nói tên của tiểu Vĩ rất hay, cho nên sau này Tiểu Vĩ lớn lên sẽ nên người.” Tiểu Vĩ ngây thơ véo von xong, so với cậu bé chỉ vì tên mình mà tự hào, cậu thật không bằng về khoản mù quáng tin tưởng cô gái kia mỗi câu mỗi chữ.

“ Vậy tỷ tỷ em tên gì?” Con nít quả nhiên ngây thơ, hỏi cái gì đều ngoan ngoãn trả lời.

“Trần Văn Úc, Văn trong văn chương, Úc là mùi hoa uất kim hương, cho nên tỷ tỷ thường nói chính mình là cái cô gái xinh đẹp phi thường có tố chất cổ điển.”

“.....” người không biết xấu hổ, chắc chắn vô địch thiên hạ. Dương Phỉ biểu tình thực sự hắc tuyến.

“ Chú à, chú trầm mặc như thế quả thật là chọc giận tôi nha!” cô gái, hay là Trần Văn Úc thở hồng hộc ôm đến một tảng đá to cỡ đầu người, ầm một tiếng vút trên mặt đất.

Dương Phỉ nhìn kỹ, Trần Văn Úc nhặt được cục đá này, hình như là cement đúc(*), rất giống loại hay dùng làm móng các công trình kiến trúc.

(*): xi măng nguyên chất, không trộn cát, được đổ xuống khi đóng móng nhà, lúc khô đi sẽ trở nên rất cứng.

Sau lưng Trần Văn Úc còn cột theo một cây thép rất dài, Dương Phỉ nhớ hình như gần đây có một công trường, cây thép kia hẳn là được cô nàng lấy ở đó.

“ Tiểu Vĩ, em tránh ra một chút.” Trần Văn Úc đem cây thép đặt trên tảng đá, xem ra là muốn lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, dùng sức nặng của chính cô để bẩy cái cây lên.

“Chú à, tôi gọi thì chú lập tức di chuyển ra ngoài liền nhé, hiểu không? Tôi không chống đỡ được lâu đâu!”

Dương Phỉ không chút do dự mà đồng ý, kẹt ở đây thật là thất sách, cậu cho dù là phải bò, cũng sẽ bò đi ra ngoài.

Trần Văn Úc đem hết sức lực toàn thân, dè dặt xuống đầu kia của cây thép— “ Chú ơi, mau ra nhanh!”

Nghe vậy, Dương Phỉ lập tức hành động, dựa vào lực hai tay mà lết ra. Vừa thấy Dương Phỉ đã thoát ra, Trần Văn Úc vì quá sức mà run người, thả vội cây thép ra, thân cây đổ lại một lần nữa rơi xuống, thùng rác bằng thiết lúc đầu bị đè đến kết cấu trở nên yếu ớt, lúc này chịu không nổi nữa, rào rào một tiếng, toàn bộ bị cây cối đè bẹp.

Nhìn cái thùng rác bị đè nát, Dương Phỉ có loại cảm giác may mắn vì sống sót..... Vừa rồi nếu cậu không được cứu ra kịp lúc, thứ bị đè nát có khả năng là chính cậu.

Dương Phỉ chật vật ngồi dưới đất, tầm mắt nhìn hết bốn phía, tầng tầng mờ mờ lạnh, từ trán cậu tuôn xuống không một tiếng động – cậu là đang mơ? Đưa mắt nhìn lại, gạch vừa đổ nát như cảnh thế chiến, đô thị phồn hoa ngày trước, giờ chỉ còn lại từng mảnh tường đổ.

Từ phía xa xa, bỗng dưng truyền đến từng loạt tiếng nổ mạnh vang, ánh lửa đỏ rực, đem trời xanh nhuộm thành màu máu đỏ.....

“ Là nổ gas.” Trần Văn Úc nắm chặt tay em trai, vẻ mặt tái nhợt, “Tôi có xem qua tin tức, động đất lúc đường dẫn gas chưa khoá rất dễ phát sinh các vụ nổ mạnh.”

“ Động đất?” Dương Phỉ cảm thấy cậu như đang mơ. Trần Văn Úc sắc mặt nghiêm túc mà gật đầu. “ Vừa rồi chú thật là may mắn đấy.....

“Động đất rất mạnh, mấy toà cao ốc này đổ như Domino, từng cái từng cái sập xuống..... Tôi còn nghĩ là mình sẽ bị đè chết rồi.” cô nhếch môi, như là muốn cười, lại như không thể nào cười được.

Dương Phỉ phóng tầm mắt nhìn quanh những toà nhà đổ vỡ, cậu còn có thể thấy được vài người đã bị ép nát, nội tạng cùng xương thịt vương vãi lung tung.....

“ Tôi thích cái cảm giác chờ em.”

Nhớ trước khi cúp điện thoại, người yêu còn nói một câu đó, Dương Phỉ cả người run lên, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch như người chết.

“Chú à, chú có khỏe không? Sắc mặt của chú khó coi quá, là thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?” Thấy sắc mặt Dương Phỉ biến đổi, Trần Văn Úc giật mình, vội vàng lo lắng hỏi.

“Không nhanh, sẽ không kịp nữa.....” Dương Phỉ hai mắt vô thần dừng ở phía trước, cậu run run môi, thì thào tự nói: “Tôi muốn đến đó thật nhanh, Phong Dao, Phong Dao nhất định không có việc gì..... tôi phải nhanh chóng đi tìm anh ấy mới được.....” Dương Phỉ vừa nói, vừa cố cất bước, hướng về phía công ty của Bạch Phong Dao mà chạy đi.

“Chú à, chú, chú chờ đã-” Trần Văn Úc còn chưa nói hết, đã lại cảm thấy lòng bàn chân lại rung động, cái gì cũng không kịp nghĩ, phản ứng đầu tiên, chính là lập tức ôm lấy Tiểu Vi, đem thân thể mảnh mai của mình bảo vệ em trai bé bỏng.

Sau vài giây ngẩn ngui, lại có vẻ dài như cả thế kỷ, Trần Văn Úc nghiêm mặt tái nhợt, chậm rãi ngừng đầu lên. Dư chấn cũng không mạnh như trận động đất đầu, nhưng cũng như “làm chết lác đà lại là một ngọn cỏ thảo nguyên” (*), toà cao ốc kia vốn dĩ ở cơn chấn động đầu tiên đã lung lay muốn đổ, giờ chỉ rung nhẹ cũng sập, làm cho đầy trời toàn bụi đá và gạch vụn bay.

(*): cái gì yếu ớt quá rồi thì chỉ cần 1 sự tác động nhẹ cũng sẽ tan vỡ. Như miếng thủy tinh, một lực nhỏ tác động vào chỗ nứt cũng có thể khiến nó tan vỡ.

Trong lúc hoảng hốt đó, cô như nghe thấy tiếng kêu thê lương trước khi vong mạng của rất nhiều người.....

“Chị ơi, chú kia kìa.” Trần Văn Úc nhìn theo hướng ngón tay em trai chỉ, chỉ thấy Dương Phỉ vẻ mặt thống khổ té trên mặt đất, cô vừa ôm lấy em trai, bước dài vội vã chạy đến bên cạnh Dương Phỉ.

“Chú ơi, chú bị sao vậy?!” chắc là sẽ không bị đá rơi trúng chứ?

Dương Phỉ cong người, hai tay gắt gao ôm chân phải, thống khổ vận vẹo, mặt đầy mồ hôi lạnh, “Đau..... Chân đau quá.....”

“Chú, chú thả lỏng, hít sâu..... Rồi, đúng là như vậy, hít sâu, sau đó chậm rãi ngồi xuống.....” Thấy Dương Phỉ tuân theo chỉ thị, Trần Văn Úc xem lại chân phải của cậu, mắt cá chân sưng to, hẳn là do xuất huyết rồi tụ máu tạo thành, bất quá cũng còn may mắn là không có trật khớp.

Thông thường, trật tay chân trong vòng một ngày hai ngày phải ngâm vào nước lạnh để giảm đau cầm máu, bốn mươi tám giờ sau phải xử lý bằng chườm nóng, nhưng tình hình trước mắt căn bản không có điều kiện tìm nước lạnh. Dù sao cũng phải băng bó cố định vết thương, trong sách cũng không có viết cách xử lý những tình huống thế này làm sao mới tốt,.....

Quên đi, trước cố định rồi nói sau! Còn tốt hơn là cứ để như thế!

Hạ quyết tâm, Trần Văn Úc vội vàng lấy từ trong hành lý ra một miếng băng vải, đỏ mắt mà cười khổ nói: “Vốn là đem theo để luyện tập một chút, không ngờ lúc này lại hữu dụng.” Trần Văn Úc nâng chân phải của Dương Phỉ lên, hơi cập rập mà băng chân của cậu lại.

“Đau quá!” Dương Phỉ đau đến sắc mặt trắng bệch ngửa quan vận vẹo.

“Chú à, nhẫn nại một chút, chú là đàn ông mà? Tuổi lại còn lớn nữa, thế nào mà không chịu nổi chút xíu đau đớn này?”

Bị Trần Văn Úc trêu chọc như vậy, Dương Phỉ chảy mồ hôi lạnh, cắn răng nói; “Lâu rồi tôi cũng không còn thói quen chịu đau.”

Đứa bé từ nhỏ mồ côi cha vốn dĩ đã làm nhiều người chú ý, lại bởi vì tính tình của Dương Phỉ, cho nên từ nhỏ đến lớn tần suất đánh nhau của cậu phải nói là ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn. Trước đây khi còn học ở cấp hai, mặc kệ bị thương nặng bao nhiêu, Dương Phỉ đều chỉ cắn răng nuốt vào, tuyệt không kêu đau một tiếng, nhưng sau khi lên cấp ba, quen với Bạch Phong Dao, cho dù cậu chỉ bị một vết cắt nhỏ, Bạch Phong Dao so với cậu còn lo lắng hơn, thật cẩn thận thay cậu băng bó, còn dùng biểu tình khổ sở hơn cả cậu mà khuyên, nếu đau, cứ kêu đi, không cần chịu.....

Có người đau xót, có người cứng chiều, loại cảm giác ảm áp này, thật sẽ làm con người ta nghiện, lại sẽ làm cho người ta trở nên kiên cường cùng yếu đuối.

“Đã thật lâu không còn thói quen chịu đau? Là ý gì a?” Trần Văn Úc nghi hoặc hỏi.

Dương Phỉ bĩu môi, không có hứng thú giải thích, thấy thế, Trần Văn Úc cũng chỉ có thể nhún nhún vai, không hề truy vấn, tuy vậy trong lòng cô vẫn nghĩ người đàn ông này thật rất ngạo mạn, từ ánh mắt gai góc, đến ngữ khí kiêu ngạo vẫn không bằng cái thái độ trịch thượng này.

“Băng được rồi, chú đứng lên thử xem, còn quá đau nữa hay không.” Dương Phỉ nhìn nhìn mắt cá chân, tuy rằng Trần Văn Úc trong quá trình băng bó có vẻ không phải là quen tay, nhưng điệu bộ băng bó lại chắc chắn, ít nhất sẽ không đến nỗi vừa đi vài bước lại bung ra.

Dương Phỉ nhẹ nhàng dẫm chân vài cái, vẫn còn đau, nhưng so với vừa rồi đã tính là tốt hơn nhiều.

“Xem ra kĩ thuật của tôi không tệ mà..... Sao? Đại thúc, chú muốn đi đâu?” vừa thấy Dương Phỉ lại lần nữa cố cất bước, Trần Văn Úc chạy nhanh đến chắn trước mặt cậu, nói: “Chân chú đang bị thương, hiện tại tình trạng lại..... Tóm lại, tôi hy vọng chú đừng chạy loạn nữa, chắc chắn là còn dư chấn, rất nguy hiểm!”

“Không cần chặn đường!” Dương Phỉ hung hăng đẩy Trần Văn Úc ra, kéo lê chân phải, khập khiễng dẫm lên những vụn kính dưới chân, phát ra từng tiếng vang thanh thúy. Người này làm sao vậy, thật sự là chó cắn Lã Động Tân!

Trần Văn Úc tức giận đến muốn lật bàn, đáng tiếc trước mắt không có cái bàn để cô lật, quan trọng hơn là tuy cô có giận, nhưng nhìn Dương Phỉ bước đi gian nan thế, lòng lại không kèm được mà mềm đi. Dù sao hiện tại cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, liền tạm thời đi theo ông chú này đi!

Trần Văn Úc trong lòng như thế nghĩ, liền vài bước chạy đến bên Dương Phỉ, không để Dương Phỉ cự tuyệt mà kéo tay cậu choàng qua vai mình.

“Cô.....” Dương Phỉ trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Trần Văn Úc không để ý đến Dương Phỉ, lại quay đầu lo lắng hỏi em trai: “Tiểu Vĩ, em có thể tự đi được chứ?”

“Em lớn rồi, có thể tự đi được!” Tiểu Vĩ kiên cường nói.

Tuy rằng Dương Phỉ hỏi tự bước đi cùng với việc là người lớn rồi có liên quan gì đến nhau. Nhưng trầm ngâm một lúc lâu, cậu vẫn chậm rãi mở miệng: “Tên của tôi là Dương Phỉ, dương là quả dương đào (khế), Phỉ là Hán tự của đảo Fiji, không giống tên của chị em cô, còn phải có hàm ý.”

Đây là biểu hiện cho việc thừa nhận ý tốt của cô sao? Trần Văn Úc nháy mắt có cảm giác chó hoang cuối cùng cũng chịu cho cô xoa đầu.

“Vậy, Dương đại thúc?” Khoé mắt Dương Phỉ co giật một chút, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tốt, tôi đây cũng gọi nhóc là “tiểu” bằng hữu Văn Úc, nhóc thấy có ổn không?”

“..... Dương đại ca.” Trần Văn Úc tâm không cam lòng, miễn cưỡng gọi, nhưng tự cô nhủ thầm rằng như thế vẫn chưa là nhận thua, chỉ là lui một bước trời cao biển rộng, không cùng Dương Phỉ này già trẻ tranh nhau chuyện bé xé ra to. Dương Phỉ vui vẻ nở nụ cười, xoa tóc của cô nói: “Không sai, không sai, Văn Úc thực ngoan.” Nghe vậy, Trần Văn Úc vẻ mặt hắc tuyến, bất quá cũng không muốn cùng Dương Phỉ so đo lãng phí thời gian, quay đầu dặn em trai chậm rãi bước đi, cẩn thận một chút, sau đó cô đỡ lấy Dương Phỉ, từng bước một, chậm chậm tiến về phía trước vô định.

3. Chương 3: Gặp Lại 1

Có lẽ do đang là giờ hành chính, lúc động đất, nhân viên trong các toà nhà căn bản không chạy ra kịp. Mà xe cộ trên đường nếu không bị đất đá đè thì sẽ có người đột nhiên sấn tới, tạo thành tai nạn.

Bọn họ thấy thật nhiều thi thể, trạng thái chết thê thảm làm cho bọn họ choáng váng. Ngay từ đầu, khi nhìn thấy thân người bị vật nặng đè ép chia làm đôi, nội tạng rơi đầy đất, Trần Văn Úc còn có thể nôn mửa, gần như toàn bộ trong bụng đều nôn ra. Nhưng càng về sau, Trần Văn Úc không thể không quen, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt Tiểu Vĩ cũng học cách thờ ơ.

“Chúng ta...Chẳng lẽ chỉ còn lại chúng ta sống thôi sao?” Trần Văn Úc nhìn cảnh vật không còn hoàn hảo xung quanh, cất tiếng ghen ngào.

Dương Phỉ nghiêm mặt, nói: “Sao có thể như thế? Con người là thứ sinh vật, nói trắng ra là giống như con gián, sinh sản siêu mạnh, sinh mạng cũng siêu cường. Nhất định có người còn sống, chỉ là chúng ta xui xẻo không gặp được cũng vì lúc này tôi hôn mê bất tỉnh thì sao? Cũng có thể....Nói không chừng những người đó bị chôn dưới gạch vụn...Dựa vào chúng ta bây giờ, muốn cứu người cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ đợi cứu hộ.”

Bất quá nói thật ra, cho dù hiện tại Dương Phỉ có năng lực cứu người, cậu cũng sẽ không cứu, so với người lạ không có quan hệ với cậu, cậu càng để ý sống chết của Bạch Phong Dao hơn.

Trần Văn Úc lau nước mắt trên mặt, dùng sức gật đầu, nói: “Đúng vậy, nhất định có người còn sống...Người yêu của Dương đại ca cũng nhất định không có chuyện gì.”

Dương Phỉ kinh ngạc, Trần Văn Úc thấy thế không khỏi nín khóc mỉm cười: “Thế nào hả? Vừa rồi anh nói chuyện với bạn trai lớn tiếng như vậy, tôi còn tưởng anh cố ý đó!”

Về mặt Dương Phỉ ngượng ngùng: “Ai mà biết lỗi tai của cô thánh như vậy? Tôi còn tưởng cô sẽ cho rằng tôi đang nói chuyện phiếm với bạn.”

Thì ra là thế, khó trách sau khi cậu cúp điện thoại, vẻ mặt của Trần Văn Úc kỳ quái như vậy. Đứa nhỏ này từ bé đến lớn là lần đầu tiên thấy đồng tính luyến ái nhỉ? Đáng thương a, thật sự là kiến thức nông cạn.....

“Tuy rằng không biết anh nghĩ cái gì, nhưng đại ca ơi, về mặt mà anh để lộ ra làm cho tôi cáu điên đến mức gần như quên sạch chuyện quan trọng lúc này.” Khoé miệng Trần Văn Úc run rẩy.

Đuôi lông mày Dương Phỉ khẽ nhướn, cười đến gợn đò, “Nói thế cô cũng chẳng khác người bình thường cho lắm.”

“Vậy thì sao?” Về mặt Trần Văn Úc tỏ ra đe dọa ‘nếu người thật sự dám nói cái gì, cẩn thận lão nương vứt bỏ người’.

Uy hiếp của Trần Văn Úc đối với Dương Phỉ lúc này quả thật rất hữu hiệu, cho nên Dương Phỉ sờ sờ mũi, nhận thua ngậm miệng.

Tiếp tục đi hơn mười phút sau, ba người bọn họ đồng thời dừng lại, trên mặt trần đầy không thể tin.

Nguyên bản đường nhựa bằng phẳng giống như bị một đao to bổ xẹt qua, xuất hiện một vết nứt hơn mười mét.

Dương Phỉ nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận đến cạnh khe nứt nhìn xuống. Khe rất sâu, đại khái có độ cao gần bằng bảy, tám tầng lầu, hơn nữa mơ hồ có thể nhìn thấy không ít xe ở phía dưới. Phía dưới bốc lên mùi cháy khét gay mũi, có thể là sau khi nổ xe làm thi thể bốc cháy mà thành.

Lúc này, bỗng nhiên lại có một trận động đất, nhưng so với lần trước là rất nhỏ, vô cùng nhỏ. Chỉ làm lòng bàn chân cảm nhận độ rung, nhưng chân phải bị thương của Dương Phỉ lại mất thăng bằng.

Tay Dương Phỉ trên vai Trần Văn Úc hơi buông lỏng, lúc cậu còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy dưới chân trống rỗng, cậu biết – mình sắp ngã xuống!

Đầu óc linh hoạt, thân thể Dương Phỉ lập tức có động tác phản xạ, thời điểm chỉ mình treo chuông, hai tay của cậu nắm chặt vành khe.

“Dương đại ca!” Vừa nhìn thấy Dương Phỉ rớt xuống, Trần Văn Úc sợ tới mức trái tim nhảy loạn.

Dương Phỉ gắt gao bám chặt, cậu biết không thể trông cậy vào may mắn lần thứ hai, một khi buông tay, mạng nhỏ của cậu chỉ có thể bỏ lại trong này!

Dương Phỉ cố gắng tự leo lên, nhưng hai tay chỉ chống đỡ thân thể cậu cũng đã hết sức, dưới chân lại không có chỗ để mượn lực....

“Đứng ở đó nhìn cái rắm a? Còn không mau đến hỗ trợ kéo tôi lên!” Dương Phỉ vừa thấy cặp chị em kia hoảng sợ chạy quanh, lại không biết vươn tay giúp cậu, nhin không được tức giận rống to.

Bị Dương Phỉ nạt một tiếng, Trần Văn Úc vốn sợ hãi đến tứ chi bủn rủn rốt cuộc hoàn hồn, cùng em trai Tiểu Vĩ vội vàng bắt lấy cánh tay Dương Phỉ, xuất toàn bộ sức lực trong người đem Dương Phỉ kéo lên.

Nhưng cô dù sao cũng là nữ, sức yếu, dù có thêm Tiểu Vĩ, cũng không thể đưa Dương Phỉ lên, mà cô càng lo lắng vạn nhất lại động đất lần nữa, Dương Phỉ thực sự có khả năng rơi xuống.

Càng nghĩ, Trần Văn Úc càng sốt ruột, sốt ruột đến mức chảy cả nước mắt.

Nhưng lúc này Dương Phỉ không có cách nào lý giải cẩn thận suy nghĩ của cô, vừa thấy cô khóc liền nổi gân xanh, phát điên thét: “Đừng khóc, không được khóc! Lãng phí khí lực, không bằng nhanh chóng nghĩ cách kéo tôi lên đi, tôi sắp chịu đựng không nổi rồi!”

Đàn bà vô dụng! Đụng tới những việc này cũng chỉ biết khóc! Con mẹ nó nước mắt cá sấu! Dương Phỉ nghiêng rằng nghiêng lợi, không biết là tức giận Trần Văn Úc hay là do đôi tay đã quá kiệt sức.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên làm cái gì mới tốt? Vì sao sức lực của mình lại nhỏ như vậy? Trần Văn Úc cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không thể kiềm chế, từng giọt từng giọt theo khoé mắt chảy xuống.

“Tránh ra!”

Đang lúc Trần Văn Úc chân tay luống cuống, phía sau bỗng nhiên vang lên hai chữ này — tiếp đó cô liền cảm thấy một sức mạnh hùng dũng đẩy mình ra, nếu không phải em trai phản ứng nhanh kéo lấy góc áo của cô, nói không chừng Dương Phỉ còn chưa ngã đã đổi thành cô té xuống.

Nhìn nhìn cái khe, trong lòng Trần Văn Úc vẫn còn khiếp sợ mà dâng lên lửa giận, bị người ta đẩy đến cửa tử thần, dù là ai cũng sẽ tức giận.

Nhưng chỉ chớp mắt, tầm mắt của cô nhìn đến người đàn ông ôm lấy Dương Phỉ, lửa giận trong lòng bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi — đó là cái ôm như thể muốn cùng đối phương hoà làm một, vô cùng kịch liệt...lại vô cùng dịu dàng.

Người kia gắt gao ôm chặt cậu.

Khi Dương Phỉ nghe được giọng nói đó, cậu biết mình cái gì cũng không cần sợ.

Quả nhiên, cơ hồ cùng lúc Trần Văn Úc bị đẩy ra, một đôi tay cường tráng mạnh mẽ đem cả người cậu kéo vào lòng.

“Phỉ, thật tốt quá, em không sao...”

Giọng nói người đó quanh quẩn bên tai, tuy rằng vẫn dễ nghe như mọi khi, nhưng cậu lại cảm giác được đôi tay đang ôm cậu run rẩy nhẹ nhẹ.

“Bạn học Bạch, anh tới quá chậm! Vừa nãy tôi còn tưởng mình sẽ chết ở đây!”

Dương Phỉ không có một chút tế bào lãng mạn nói, căn bản không hề suy nghĩ hàm ý trong đôi tay run rẩy của Bạch Phong Dao, mở miệng chính là sát phong cảnh liên tục oán giận.

Đối với thần kinh thô của Dương Phỉ, Bạch Phong Dao thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Thực xin lỗi, là anh không đúng, không có tâm linh tương thông với em, cho nên tới bây giờ mới tìm được em.”

“Ừ, đúng vậy, chính là như vậy, ngàn sai vạn sai đều là anh sai. Bất quá anh đã biết lỗi rồi, tôi liền đại nhân đại lượng bỏ qua, miễn cưỡng tha thứ cho anh.” Người nào đó được một tác lại muốn tiến một thước.

Bạch Phong Dao bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn về phía cặp chị em đã từng sờ ở một bên. Bạch Phong Dao nhú mày nhưng không ai phát hiện, rất nhanh, trên mặt anh hiện ra vẻ áy náy cùng tự trách không chê vào đâu được.

“Thật vô cùng xin lỗi...Tôi đã quá khản trương, xin cô tha thứ sự thất lễ và lỗ măng của tôi.”

“A? A!” Trần Văn Úc hồi phục tinh thần, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như sắp ra khói đến nơi, “Không có gì, anh thấy đó, tôi không sao, đừng lo!”

Oh my God! Cô lớn như vậy, nhìn thấy không ít thần tượng, nhưng vẫn là lần đầu tiên cô thấy anh đẹp trai lại thành thực có khí chất nam nhân thể này nha!

Đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh xảo, cùng với dáng vóc thon dài gần mét chín....Tuy rằng không gây cho người ta cảm giác cường tráng, nhưng cánh tay rắn chắc lại không khoa trương, cô thấy nam nhân này tuyệt đối không phải là thư sinh nhu nhược gì gì đó.

Mà người đàn ông trước mắt từ lời nói, cử chỉ, cho dù là một chút mỉm cười thậm chí đến ánh mắt, đều toả ra sự tao nhã ôn hoà khó hình dung.

Quan trọng hơn, tiếng cười của nam nhân này trầm thấp mang theo từ tính, đơn giản chỉ nghe giọng đã khiến Trần Văn Úc nhận không được đỡ mặt, tim đập không ngừng.

Bạch Phong Dao tựa hồ thở ra nhẹ nhõm, mỉm cười, “cô không ngại là tốt rồi.” Anh chuyển ánh mắt, giúp đỡ Dương Phỉ đứng lên, hỏi: “Phỉ, chân của em bị gì vậy?”

Dương Phỉ bĩu môi, chậm chậm nói: “Còn có thể làm sao? Gãy rồi chứ gì.”

Bạch Phong Dao quỳ một gối trên mặt đất, cẩn thận kiểm tra chỗ Dương Phỉ bị thương. Trải qua chấn động mạnh vừa rồi, băng vải cũng không có dấu hiệu rơi ra, băng bó rất chắc chắn.

Này tuyệt đối không phải Dương Phỉ tự mình băng, lấy tính cách của Phỉ, bảo cậu băng bó cậu thà rằng để miệng vết thương thối rửa cũng không chịu làm.

Xem ra, cũng chỉ có thể là cô gái kia động thủ. Vừa đưa ra kết luận này, tầng băng vải kia trong mắt Bạch Phong Dao càng thêm gai mắt, anh chán ghét trên người Dương Phỉ có gì đó không thuộc về anh.

Quần áo toàn thân cao thấp của Dương Phỉ, cho dù một đôi vợ, cũng đều là anh tự tay mua... Tuy rằng hai người đã âu yếm vô số lần, nhưng Bạch Phong Dao chưa cảm thấy thoải mái.

— Anh muốn hoàn toàn độc chiếm dã thú này, khát khao cảm nhận dã thú này chỉ thuộc về một mình anh!

4. Chương 4: Gặp Lại 2

“Xin hỏi...có chỗ nào tôi băng không đúng sao?” Thấy Bạch Phong Dao nhìn chằm chằm mắt cá chân Dương Phỉ thật lâu không nói, Trần Văn Úc không khỏi bất an.

Bạch Phong Dao thu lại sự khó chịu trong lòng, nhanh chóng mỉm cười tán thưởng, “không, kỹ thuật băng số tám rất đẹp, cô là hộ lý hay sinh viên khoa hộ lý sao?” “Không phải, chỉ là vì tôi thấy hứng thú, tôi là học sinh trung học bình thường, nhưng nếu có thể, tôi muốn vào đại học ngành hộ lý.” Ánh mắt Trần Văn Úc tràn ngập những vì sao sáng lấp lánh, vô cùng vui mừng nói: “Bất quá thật không nghĩ tới anh cũng biết thủ pháp băng bó số tám nha!”

Dương Phỉ tâm tình buồn bực, tại sao tiểu tử Bạch Phong Dao là anh, còn cậu là đại thúc? Hai người rõ ràng bằng tuổi, thoát nhìn cậu cũng không quá già ha!

Tâm tình buồn bực lúc này của Dương Phỉ hiện cả trên mặt, Bạch Phong Dao tuy rằng không biết Dương Phỉ buồn bực cái gì, nhưng vẫn yêu thương xoa xoa đầu cậu như an ủi, sau đó khoé miệng mỉm cười, chậm rãi trả lời Trần Văn Úc: “Đây cũng đâu phải chuyện đáng ngạc nhiên nhỉ? Phần lớn những người ưa vận động ít nhiều đều biết.”

Dương Phỉ hừ lạnh một tiếng, “Thiệt là xấu hổ quá, tôi đây một chút xíu cũng không biết.”

Bạch Phong Dao bắt đầu dĩ cười cười, “Em không biết cũng không sao, anh biết là đủ rồi. Kỳ thực anh rất muốn dạy em, như vậy nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, em cũng có thể tự mình xử lý... Nhưng mà cho dù anh muốn dạy, em cũng không muốn học đúng không?”

Dương Phỉ vút cho anh một cái xem thường, bày ra dáng vẻ hiên nhiên mà nói: “Tất nhiên rồi, đã có osin miễn phí như anh ở bên cạnh, tôi còn hao phí trí nhớ quý giá đi học mấy thứ đã có người làm thay để làm gì?”

“Phải, phải, em nói đúng rồi.” Bạch Phong Dao càng cười càng bắt đầu dĩ.

Ngừng lại một chút, Dương Phỉ biến sắc, hơi chần chờ hỏi: “Phong Dao, trong công ty chỉ còn lại mình anh sao?”

Bạch Phong Dao lắc đầu, “Không, Triệu Duy cũng còn sống, cậu ta đi cùng anh xuống, bảo là muốn ra cửa hàng tiện lợi mua vài thứ lặt vặt.”

Lưu Triệu Duy, chính là trợ lý của Bạch Phong Dao, khuôn mặt luôn tươi cười, lại thích kêu Dương Phỉ là “sếp nhỏ”, giao tình với Dương Phỉ coi như không tề, cho nên vừa nghe thấy cậu ta cũng tránh được một kiếp, Dương Phỉ cảm thấy tâm trạng tồi tệ cũng dần khá hơn.

“Vậy cậu ta đâu? Sao không đi cùng anh?” Dương Phỉ nghi hoặc hỏi.

Bạch Phong Dao sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Chờ một chút cậu ta sẽ đến ngay, chúng ta ở chỗ này chờ cũng được.”

“Ừ, cũng tốt..... Bất quá nên tránh cái khe kia xa một chút.”

Dương Phỉ nghiêm mặt nói, vừa nhớ rằng xem một chút đã té xuống nát thành thịt vụn, có khi sau này cậu sẽ bị di chứng “sợ khe nứt” mất.

Chờ một hồi, Lưu Triệu Duy cuối cùng cũng thở hồng hộc chạy tới. “Sếp, sếp à..... Sếp thực không nghĩa khí..... Sao mà không nói gì đã chạy đi? Còn chạy nhanh như vậy, mới đó đã mất dạng..... Hại tôi tìm lâu như vậy.....” Lưu Triệu Duy hai tay chống lên đầu gối, nhìn qua có vẻ không còn sức để thở.

“Thực xin lỗi, khi đó tôi cảm thấy nghe được tiếng của Phỉ..... Cho nên không kịp nghĩ nhiều.” Bạch Phong Dao cười nhẹ tỏ ý nhận sai.

Thở gấp vài cái, rốt cục hô hấp cũng chậm rãi khôi phục nhịp điệu, Lưu Triệu Duy lúc này mới ngồi bệt xuống đất, “Quên đi, có thể tìm được sếp thì tốt rồi. Bất quá thì, sếp cũng quá dữ đi? Tại nơi xa như vậy cũng có thể nghe thấy tiếng của sếp nhỏ?”

“Cũng không phải thật sự nghe được, chỉ là có loại cảm giác này mà thôi.” Bạch Phong Dao giải thích.

Nghe vậy, mắt Lưu Triệu Duy bỗng dưng tròn to. “Sếp à, tuy rằng từ trước đến giờ tôi nghĩ sếp không có siêu năng lực, nhưng mà lần này sếp thật ngẫu quá đi!! Ở cách xa hàng km mà vẫn có thể “cảm ứng” được sếp nhỏ?”

Nói tới đây, cậu ta chặc chặc hai tiếng, vẻ mặt cảm thán nói: “Thật sự là tâm linh tương thông mà, ngàn dặm cũng có thể tìm nhau.....”

Dương Phỉ trừng mắt nhìn “Khụ, Triệu Duy, không ngờ là cậu cũng có thể ngâm thơ? Bài này tôi vốn có nghe qua, nhưng phiên bản này có chỗ là lạ?”

Môn quốc văn của Dương Phỉ luôn luôn chỉ vừa đủ đậu, không, phải nói môn nào của cậu cũng chỉ vừa đủ để lên lớp. Dương Phỉ cũng không thông minh, bắt cậu đọc sách, cậu thà rằng ra ngoài đánh người, kiểm tra có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn cũng đã phi thường thỏa mãn.

Lưu Triệu Duy ưỡn ngực, dong dạc nói: “Bởi vì tôi thay đổi nó cho phù hợp! Như thế nào, sếp nhỏ, tôi sửa cũng không tệ ha?”

Bạch Phong Dao bất đắc dĩ nói: “Phỉ, không cần để ý đến cậu ta, em càng để ý cậu ta sẽ càng đắc ý, càng đắc ý lại càng nói lảm nhảm lung tung.”

Lưu Triệu Duy nháy mắt xụ mặt, “Sếp à, có nói quá không, như thế nào là lảm nhảm chứ.....”

Bạch Phong Dao cười một tiếng, liền không hề để ý đến cậu ta, đem tầm mắt chuyển qua những người này giờ không thể cất lời, lại gặp vẻ mặt lo lắng của chị em Trần Văn Úc. “Sắp tới hai người định làm gì? Có muốn về nhà xem thử không?”

“Không muốn về nhà!” Tiểu Vĩ trốn phía sau Trần Văn Úc, nín lấy vạt áo của cô mà kích động hô to: “Tiểu Vĩ ở cùng với chị, Tiểu Vĩ không cần về nhà!”

“Tiểu Vĩ.....” Mắt Trần Văn Úc cay xè.

“Mặc kệ mặc kệ! Không trở về nhà, tuyệt đối không trở về nhà! Tiểu Vĩ chỉ cần ở cùng chị!” Tiểu Vĩ đối với hai chữ “về nhà” này tựa hồ rất chán ghét, liên tục lắc đầu nói không trở về nhà.

“Nếu hai người không ngại, vậy đi cùng chúng tôi đi?” Bạch Phong Dao mỉm cười, lấy khẩu khí lễ phép hỏi.

“..... Có thể chứ? Không làm phiền đến anh chứ?” Trần Văn Úc lo lắng hỏi, nhưng đề nghị của Bạch Phong Dao quả thật là lựa chọn tốt nhất, cô hiểu rõ dưới tình huống như lúc này, một cô gái như cô mang theo em trai nhỏ bé thật sự rất dễ gặp nguy hiểm.

“Chờ một chút, tôi phản đối!” vẻ mặt Dương Phỉ tràn đầy sự khó chịu, “Mang theo hai cục thịt dư này một chết, tôi chẳng muốn phiền toái!” người nào đó đã gần như quên mất là ai đã cứu cậu ra khỏi thân cây kia, là ai giúp cậu băng bó mắt cá chân bị gãy.

Nếu là Bạch Phong Dao hay là Lưu Triệu Duy phản đối, Trần Văn Úc cũng sẽ không kinh ngạc như vậy, cũng không ngờ người phản đối đầu tiên, cư nhiên lại là người được cô giúp đỡ – Dương Phỉ. Một khi không còn giá trị lợi dụng, liền lập tức trở mặt, này vốn dĩ là chuyện Dương Phỉ làm tốt nhất.

“ Phỉ.....” Bạch Phong Dao hơi nhú mào.

“Gọi thế cũng vô ích, tôi phản đối chính là phản đối, bọn họ với tôi, anh chỉ có thể chọn một.” Dương Phỉ giận dữ rất vô lý.

“Sếp nhỏ, không thể nói như vậy a.” Lưu Triệu Duy dừng cảm bá vai Dương Phỉ, cười nói: “Tiểu quỷ khẳng định là vô dụng, nhưng mà người đẹp kia chẳng phải đã nói cô ấy có hứng thú với nghề hộ lý sao? Tuy rằng chỉ là hứng thú, nhưng biết chút chút sơ cứu cũng tốt, dù sao chúng ta không có ai biết giấy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Phi phi phi, không cần mồm thôi nói bậy?” Dương Phỉ tức giận trừng mắt nhìn Lưu Triệu Duy, cậu cũng không muốn bị cây đề hay là rớt vực một lần nữa.

“Sếp nhỏ, tôi cũng không có nói gở đâu, tôi chỉ muốn chúng ta phòng ngừa chu đáo, có chuẩn bị tốt hơn thôi! Bằng không anh hỏi sếp xem, chắc chắn sếp cũng lo đến điều ấy.”

Nghe vậy, Dương Phỉ vẻ mặt hoài nghi nhìn Bạch Phong Dao, chỉ thấy Bạch Phong Dao gật đầu khẳng định lời Lưu Triệu Duy đề nghị.

Dương Phỉ trầm ngâm một hồi lâu, gật đầu nói: “..... Được rồi, các người đều nói như vậy. Bất quá nói trước cho rõ, nếu bọn họ biến thành gánh nặng, tôi sẽ mặc kệ.”

“Yên tâm đi, sếp nhỏ à, dù anh không tin tôi thì cũng phải tin tưởng sếp chứ?”

Dương Phỉ hừ lạnh nói: “Tin tưởng anh ta? Tiểu tử Phong Dao này nói thông minh thì có thông minh, bắt quá lại rất dễ mềm lòng, nếu không có tôi bên cạnh giám sát, hẳn sớm đã bị người ta nuốt gọn cả thịt lẫn xương!”

Bạch Phong Dao bất đắc dĩ nở nụ cười nói: “Phỉ, em thật là không tin tưởng anh.”

Dương Phỉ nheo mắt, đưa nắm đấm như uy hiếp “Vậy thì sao? Tôi không tin anh không được sao? Có ý kiến gì thì nói.”

“Không, không có ý kiến, em nói gì cũng đúng, thật may mắn có em giúp anh.” Bạch Phong Dao vội vàng làm tư thế đầu hàng.

Lúc Dương Phỉ đang cố gắng uy hiếp Bạch Phong Dao, Lưu Triệu Duy lén lút làm ra ám hiệu thắng lợi với chị em Trần Văn Úc, nhất thời làm cho Trần Văn Úc vừa cảm kích vừa cảm động nở nụ cười.

Uy hiếp xong, cảm thấy thắng lợi vô số lần, Dương Phỉ thỏa mãn chuyển câu chuyện về lại trọng tâm. “Phong Dao, trên đường hai người đến đây, có thấy người nào còn sống không?” đây là vấn đề Dương Phỉ rất để ý, thành thị này lớn như vậy, không đến mức chỉ còn lại bọn họ lẻ loi đơn độc chứ.

“Có, theo anh nghĩ người còn sống chắc là không ít, một số chạy vội về nhà, cũng có một số nghe theo lời chỉ huy của cảnh sát, nhanh chóng tạm lánh đến vùng an toàn phụ cận.”

“Nơi an toàn?” Dương Phỉ nghi hoặc, lần này động đất lớn như vậy, có chỗ nào được cho là “an toàn”?

Lưu Triệu Duy không chịu cô đơn xen mồm nói: “Sếp nhỏ à, anh quên rồi sao? Trường trung học cũ của hai người cũng là một trong số đó! Sân thể dục của trường không phải là rất lớn sao? Hơn nữa có vẻ không bị trận động đất này đánh sập, cho nên mới tạm thời bị thu dụng làm chỗ lánh nạn đó.”

Về mặt Dương Phỉ kinh ngạc, “Thật không ngờ trường chúng ta học lại “vững mạnh” như vậy..... Trên đường tôi đi đến đây, mấy toà nhà không sập thì cũng đổ vỡ hết..... Trường học của chúng ta thật sự vô sự sao?” lời cậu nói mang ý hoài nghi, thật là do trận động đất này dọa sợ.

“Có vấn đề hay không thì phải đến mới biết được.” Bạch Phong Dao bình tĩnh phân tích: “Chúng ta trốn mãi trong này cũng không phải biện pháp, đội cứu viện cũng không rõ khi nào mới được điều động đến. Hơn nữa hiện tại chúng ta không có đồ ăn, càng không có nước uống, cho dù muốn chịu đựng cũng không được lâu, đến trường học nói không chừng có thể tìm thêm vài thứ có ích.”

“Cái kia.....” Trần Văn Úc sợ hãi giơ tay, “Nếu là đồ ăn thức uống, tôi có mang theo một ít.”

“Cô có?” lần này lại là Bạch Phong Dao kinh ngạc. Trần Văn Úc dùng sức mà gật đầu, mở túi hành lý của cô ra, lấy ra vài túi mì gói cùng bánh quy mà cửa hàng tiện lợi thường bán, còn có đậu phộng sấy và mấy chai nước khoáng.

“Tôi cùng Tiểu Vĩ..... Vốn dự tính đi khỏi thành phố này, tôi cảm thấy nên chuẩn bị đủ đồ ăn, cho nên mới mua mấy thứ này.” cô giải thích qua loa.

“Tiểu Vĩ cũng có mang!” Tiểu Vĩ cũng giúp vui mà giơ tay lên tiếng, mở chiếc cặp có khi còn to hơn bé ra, lấy ra vài món ăn vặt có vẻ bé rất thích cùng kẹo.

Lưu Triệu Duy huýt sáo một tiếng, chỉ vào hai người bọn họ cười nói với Dương Phỉ: “Anh xem, sếp nhỏ, vậy là thằng nhóc cũng có ích quá nè.”

Nghe vậy, Trần Văn Úc cùng Tiểu Vĩ đồng thời ưỡn thẳng ngực, thật là kiêu ngạo mà nhìn Dương Phỉ, lấy ánh mắt vô thanh mà hừ thành tiếng! Xem chú còn nói bọn tôi quần chân! Xem chú còn dám nói bọn tôi phiền phức!

~~Mèo: (.) *tự lảm nhảm* càng lúc càng ghét em thụ =.= tiện thụ đại nhân =.=

Đoan: được rồi, dù tiện hay không cũng phải làm cho bằng hết!

5. Chương 5: Hoài Nghi 1

Dương Phỉ vẫn giữ vẻ mặt khinh bỉ, chỉ còn thiếu hừ một tiếng ra mặt.

“Đúng vậy, có đem đồ ăn thức uống quả thực rất giỏi, nhưng mà coi chừng lão tử khó chịu, trực tiếp xử lý các người rồi cướp lấy mấy thứ kia!”

Xấu xa!

Tức giận thì tức giận, Trần Văn Úc cũng không dám bùng phát, cô rất sợ Dương Phỉ thật sự làm như lời cậu nói.

Bạch Phong Dao tuy là người tốt (lại rất đẹp trai), nhưng tục ngữ có nói tình yêu là mù quáng, nếu Dương Phỉ quyết tâm cướp lấy thức ăn của bọn họ, Bạch Phong Dao cho dù không đồng ý cũng chỉ có thể để mặc cho Dương Phỉ làm bậy.

Dương Phỉ nghĩ ngợi, nói: “Gần đây có cửa hàng tiện lợi phải không? Chúng ta có thể đến đó lấy đồ ăn thức uống.”

“Được thôi, chỗ anh còn ít tiền.”

Dương Phỉ liếc mắt nhìn Bạch Phong Dao, “Phong Dao, là anh nói sai hay là tôi nghe lầm? Đến lúc này rồi còn cần trả tiền hả?”

Bạch Phong Dao giống như người lớn trong nhà ân cần dạy bảo đứa bé bướng bỉnh, nói: “Phỉ, mặc kệ là lúc nào, vẫn là dùng tiền mới có thể mua đồ. Nếu quả thật không có tiền, cũng phải để lại vật thế chấp, bằng không chúng ta sẽ trở thành bọn cướp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

Làm cướp có gì không tốt à. Dương Phỉ tính tình trẻ con trưng ra bộ mặt nhăn nhó, nhưng cũng tự biết cậu không thể cãi lại Bạch Phong Dao, đành ngậm bồ hòn đem những lời này nuốt vào bụng.

Tuy rằng lần này Dương Phỉ ra chủ ý có chút thối tha, nhưng cũng rất tốt. Bọn họ cứ nhắm hướng trường trung học cũ mà đi, trên đường nhìn quanh bốn phía tìm cửa hàng tiện lợi.

Không biết là vận may của bọn họ quá kém hoặc là người khác quá nhanh chân, tìm được mấy cửa hàng tiện lợi không phải bị gạch đá đè lên thì là bị cướp sạch không còn gì.

Nhìn mấy cửa hàng tiện lợi bị cướp sạch trơn, Dương Phỉ ngược lại rất vui vẻ, chỉ vào máy thu tiền trống rỗng nói với Bạch Phong Dao: “Anh xem, so với mấy người đến trước chúng ta không trả tiền, còn thuận tiện lấy hết tiền đi, tôi đây có lương tâm hơn nhiều.”

Đổi thành người khác, nhất định sẽ ném cho Dương Phỉ ánh mắt xem thường, nhưng Bạch Phong Dao chỉ cứng chiều xoa xoa tóc Dương Phỉ, nói: “Đúng vậy, Dương Phỉ của anh có lương tâm nhất.”

Trần Văn Úc rùng mình một cái — quả nhiên mấy người đang yêu đều buồn nôn muốn chết.... Bất quá không biết bọn họ yêu nhau được bao lâu rồi? sao lại còn có thể buồn nôn đến mức như vậy....

Không thể lấy thêm đồ ăn nước uống từ cửa hàng tiện lợi, việc này Bạch Phong Dao đã đoán trước rồi, cho nên anh cũng không có tỏ ra thất vọng như Dương Phỉ. Tầm mắt vừa chuyển, Bạch Phong Dao nhìn về phía chị em Trần Văn Úc, trên mặt lộ ra nụ cười hoàn mỹ đầy mưu toan.

“Văn Úc, Tiểu Vĩ, tôi có một yêu cầu quá đáng muốn cùng hai người bàn bạc một chút.”

Trần Văn Úc cùng Tiểu Vĩ đồng thời quay đầu, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ nghi hoặc, khó hiểu nhìn Bạch Phong Dao.

“Thỉnh cầu của tôi có lẽ sẽ làm hai người cảm thấy tôi thật ích kỷ....Nhưng trong tình cảnh này, tôi cho rằng so với tin tưởng người khác, chỉ nên hoài nghi bản chất con người.”

“Đại ca ca, tôi không hiểu rõ ý của anh?”

Bạch Phong Dao há miệng thở dốc, làm như muốn nói gì, nhưng lại là bộ dáng khó nói. Thấy thế, Dương Phỉ chủ động mở miệng: “Ý của Phong Dao là, chỗ thức ăn nước uống kia các người giữ cho kĩ, không thể cho người khác biết, bằng không cẩn thận bị người làm thịt.”

Trải qua chuyện trước đó, Trần Văn Úc đã không còn tin bất cứ câu nào của Dương Phỉ, “Anh à, người này nói là thật chứ?”

Cái gì mà người này? Tôi không có tên sao? Tiểu quỷ này thực không lễ phép.... Bất quá trong lòng Dương Phỉ cũng biết rõ vì sao Trần Văn Úc lại dùng từ “người này” để thay cho tên cậu. Bởi vậy cậu hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Bạch Phong Dao do dự nói: “...Ừm, đúng vậy, nếu có lượng thức ăn nước dồi dào thì không sao, nhưng khi thiếu mất một trong hai thứ, những người khác sẽ làm ra chuyện gì thì rất khó nói.”

Ngay cả một câu ngắn ngủn như vậy, Bạch Phong Dao đều dùng tâm cơ, cố ý lựa chọn ba chữ “những người khác” để tách khỏi sự liên quan tới bản thân.

Đối với lời nói của Bạch Phong Dao, Trần Văn Úc không đồng ý phản bác: “Chúng ta có thể đem mấy thứ này ra chia cho mọi người mà!”

Cô ả ngu xuẩn.

Đồng tử của Bạch Phong Dao không thể nhận ra mà co rút lại một chút, trên mặt vẫn như cũ là bộ dạng chán chừ không biết nên giải thích như thế nào.

“Văn Úc, người lớn như chúng ta không sao cả, nhưng cô có lo lắng cho Tiểu Vĩ không?”

Trần Văn Úc đang oán giận bỗng dừng biến sắc, cúi đầu nhìn em trai còn nhỏ tuổi.

“Chị nói thế nào Tiểu Vĩ sẽ làm thế đó! Chị không cần lo lắng cho Tiểu Vĩ, chị cũng biết Tiểu Vĩ rất nhẫn nại!”

Tiểu Vĩ tuy rằng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng vẫn biết Trần Văn Úc đang lo lắng cho nhóc, vội vàng ưỡn ngực vùng nắm tay nhỏ bé, giả làm bộ đáng kiên cường.

Thấy Trần Văn Úc đỏ hốc mắt, Bạch Phong Dao nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Văn Úc, cho dù không vì chính mình, cô cũng nên vì Tiểu Vĩ.... Có lẽ cô sẽ cho rằng tôi nói như vậy rất ích kỷ, nhưng tôi hy vọng cô suy nghĩ cho kĩ.”

Trần Văn Úc dùng sức lắc đầu, “tôi biết đại ca ca là muốn tốt cho chúng tôi...” ngừng lại một chút, cô nắm chặt tay, hạ quyết tâm nói hết: “Ngoại trừ đại ca ca các người, tôi sẽ không nói cho người khác biết thứ chúng ta có, Tiểu Vĩ cũng làm như thế, biết không?”

“Dạ, em nghe rõ.”

Bạch Phong Dao giống như yên tâm mỉm cười, nói: “Cô có thể hiểu được là tốt rồi.”

Chỉ cần bắt trúng sự lo lắng của Trần Văn Úc đối với em trai, cứ như vậy, trừ bỏ bọn họ, hẳn là sẽ không còn ai biết thứ hai chị em cất giữ.

Bạch Phong Dao sờ dĩ nói ra việc này đều là vì bốn chữ “cẩn thận phòng ngừa”.

Một khi thức ăn nước uống không đủ, muốn thần không biết quỷ không hay giải quyết hai đứa trẻ không phải là chuyện khó. Chỉ cần chuẩn bị tốt lý do, Phỉ cũng sẽ lười truy cứu hai chị em này ở nơi nào, về phần Lưu Triệu Duy.....nếu cậu ta hoài nghi, sẽ tìm biện pháp giải quyết sau.

Chỉ trong một lúc, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, Hoàng tử đã nghĩ xong con đường rút lui. Đương nhiên, có thể không cần ra tay giết chết hai chị em Trần Văn Úc hay Lưu Triệu Duy thì tốt, bất quá nếu tình huống diễn biến không khả quan, Bạch Phong Dao sẽ không nương tay.

Thứ Bạch Phong Dao quan tâm chủ yếu, cho tới nay cũng chỉ có dã thú tàn khốc kia thôi. Vì dã thú ấy, cho dù phải bước trên con đường tràn ngập máu tươi, anh cũng sẽ quyết chí tiến lên, tuyệt không quay đầu.

— Chỉ cần có thể chặt chẽ ôm dã thú ấy trong lòng, Bạch Phong Dao nguyện ý mỉm cười trở thành con người không thuộc sự tồn tại của nhân loại.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi chấm dứt, bốn người lại lần nữa bước đi, tiến đến trường trung học cũ của Bạch Phong Dao cùng Dương Phỉ.

Giống như Bạch Phong Dao đã nói, trận động đất này người sống kỳ thật không ít.

Dọc theo đường đi, Dương Phỉ bắt gặp rất nhiều dân chạy nạn, có người quỳ trên đường ôm thi thể khóc thất thanh, có người hoảng hốt xem xét ở đầu đường, cũng thấy vài người mặc đồng phục cảnh sát cầm loa phóng thanh, cho dù hét lên là giọng khàn khàn, cũng không ngừng lặp lại lời nói.

Toàn bộ trước mắt, làm cho Dương Phỉ không tự giác nắm chặt áo Bạch Phong Dao, khuôn mặt tái nhợt như là đang hỏi Bạch Phong Dao, hoặc như đang thì thào tự nói, “không biết...không biết mẹ bên kia có chuyện gì hay không?”

Bạch Phong Dao vỗ vỗ cánh tay nổi gân xanh của cậu, dịu dàng an ủi: “Yên tâm đi, bác gái không phải đi du lịch cùng bạn hay sao? Bác gái ở Nam bộ, anh nghĩ không có việc gì đâu.”

“Ừm...” nếu không có chuyện, vậy rất tốt.

Dương Phỉ dùng sức nắm tay anh, chậm rãi nói: “Phong Dao, cứ nắm như vậy đi.....Nếu tôi lại không cẩn thận ngã xuống cái hố nào đó, cho dù anh không kịp cứu tôi, tôi cũng có thể thuận tiện kéo anh xuống cùng, mua một tặng một, chính xác là một món hời.”

Bạch Phong Dao hơi sửng sốt, lập tức nở nụ cười. Tình cảm của Dương Phỉ nói ra luôn đặc biệt như vậy, lại làm cho hắn cảm thấy cực kỳ rung động.

6. Chương 6: Hoài Nghi 2

Đoạn đường này không phải rất xa, nhưng lại có cảm giác đi mãi không đến. Bốn người bọn họ vừa tới cổng trường, lập tức bị hai người đàn ông cản lại.

Thật vất vả mới tới được đây, không ngờ chưa kịp vào đã bị chặn, nhất thời sắc mặt Dương Phỉ biến đen, ngữ khí không tốt nói: “Ê, cản cái gì mà cản? Đừng nói cho bọn tôi biết nơi này không còn chỗ!” Hừ hừ, cho dù đã đầy người, miễn cưỡng nhét vào cũng được mà!

Đối với lửa giận của Dương Phỉ, người đàn ông tương đối nhỏ tuổi nhú mày, người kia ước chừng bốn, năm mươi tuổi chủ động đưa ra huy hiệu cảnh sát, ôn tồn nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi không phải không cho mọi người vào, chỉ là trong tình trạng bây giờ, cảnh sát chúng tôi phải có biện pháp quản lý thích hợp, cho nên mời mọi người điền một ít thông tin cá nhân, chúng tôi mới có thể cho các người đi vào.”

Người đàn ông nói xong, lấy ra một quyển sổ thật dày cùng một cây bút bi.

Dương Phỉ vừa nhận liền thấy bên trong viết đầy tên họ, giấy chứng minh, nơi làm việc, số điện thoại và các loại thông tin khác. Trong lòng cậu nghĩ thật phiền toái, nhưng tay vẫn bắt đầu viết.

Lòng Bạch Phong Dao khê động, nếu anh không nhìn lầm, gã cảnh sát trước mặt tính tình không tồi, ngay từ lúc thấy anh cùng Dương Phỉ, trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc — người này hẳn là quen biết bọn họ.

Vừa đưa ra kết luận, Bạch Phong Dao đã âm thầm vừa đánh giá gã cảnh sát kia, vừa lục tìm trí nhớ liên quan đến gã.

Rất nhanh, anh nghĩ tới một người, một người thật lâu thật lâu chưa gặp qua.

“Cảnh sát Lâm, đã lâu không gặp.” Bạch Phong Dao mỉm cười chào hỏi.

Chuyện cách đây đã nhiều năm, Bạch Phong Dao cứ nhiên có thể nhận ra mình, cảnh sát Lâm không khỏi kinh ngạc, “Cậu còn nhớ rõ tôi?”

Nghe vậy, Dương Phỉ đem sổ đã ghi xong đưa cho Lưu Triệu Duy bên cạnh, hỏi: “Phong Dao, anh biết tên cảnh sát này?”

Lời nói thẳng thắn của Dương Phỉ (chính xác mà nói là không lễ phép) làm cho Bạch Phong Dao không khỏi cười khở, “Phỉ, cái gì mà tên này? Là cảnh sát Lâm mới đúng. Huống chi không chỉ mình anh biết ông ấy, em cũng biết đấy.”

“Tôi cũng biết ông ta?” Dương Phỉ nhớ lại mấy năm gần đây bởi vì gây sự mà bị mời đến cục cảnh sát ăn bánh uống trà, hình như...

“Là chuyện cách đây rất lâu. Em còn nhớ rõ chuyện trước kia ở trường trung học không? Lúc ấy phụ trách ghi nhận lời khai của chúng ta với cảnh sát Trần chính là cảnh sát Lâm.”

Dương Phỉ vẽ mặt vắn vẹo, rối rắm nói: “Anh nghĩ tôi giống anh là một cái máy tính mang hình người chắc? Đã là chuyện của mấy trăm năm trước, làm sao có thể nhớ rõ chứ!”

“Phỉ, em nói rất khoa trương, làm gì tới mấy trăm năm?” Bạch Phong Dao bắt đầu dĩ lắc đầu.

Cảnh sát Lâm thở dài: “Nhưng tôi cũng không ngờ cậu còn nhớ rõ tôi và cảnh sát Trần, chúng ta chỉ gặp nhau vồn vện một lần như thế, trí nhớ của cậu thật tốt.”

Bạch Phong Dao khiêm tốn cười nói: “Cũng không phải rất tốt, chỉ là cảm thấy quen mắt, nên mới cố gắng nhớ lại mà thôi.”

Lúc trung học chỉ gặp qua một lần....Như vậy còn có thể nhớ rõ, loại trí nhớ này còn gọi là không tốt lắm? Trần Văn Úc cùng Lưu Triệu Duy hai mắt nhìn nhau, còn lại Tiểu Vĩ chính là vẻ mặt mờ mịt, trưng ra bộ dạng khờ dại ‘ta không hiểu rõ người lớn các người nói cái gì’.

“Cảnh sát Trần có khỏe không? Động đất lần này....” Trên mặt Bạch Phong Dao hiện rõ lo lắng.

Cảnh sát Lâm sắc mặt ảm đạm nói: “Lúc phát sinh động đất, cậu ấy chưa kịp chạy khỏi cục cảnh sát....” bạn nói khổ mười mấy năm cứ thế mà chết đi, đau khổ trong lòng cảnh sát Lâm đương nhiên có thể hiểu.

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tựa hồ buồn bã vì cảnh sát Trần qua đời.

“Cảnh sát Lâm, xin nén bi thương, thuận theo tự nhiên.”

Phía sau Dương Phỉ thầm mừng Bạch Phong Dao không có sáng ý, bất quá đổi một khía cạnh khác đến xem, việc thời trung học mình đã giết Sở Lăng không bị phát hiện, một phần nguyên nhân cũng phải cảm ơn hai vị Trần, Lâm lúc trước không hề nghi ngờ cậu. Vì thế cậu giật giật miệng, học ra câu nén bi thương giống anh.

“Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, sống còn được mắt có gì mà chưa thấy qua? Chỉ là thật không ngờ người bạn nói khổ không chết dưới mưa bom bão đạn, mà là chết do thiên tai....” đời người a, hình dung sâu sắc nhất có lẽ chính là hai chữ ‘vô thường’ đi.

Sau khi Bạch Phong Dao cũng diễn xong thông tin, cảnh sát trẻ tuổi cũng không vì bọn họ quen biết với cảnh sát Lâm mà dễ dãi. Dựa theo trình tự kiểm tra giấy tờ đối chiếu với tư liệu, nếu không mang giấy chứng minh bọn họ sẽ phải đọc lại thông tin một lần nữa, giảm tối thiểu khả năng diễn thông tin cá nhân giả.

Sau mỗi lần phát sinh tai hoạ gì đó, số lượng tội phạm nạn cướp bóc, thậm chí là nạn cường hiếp, nạn giết người chắc chắn sẽ tăng cao, mà hiện tại đơn vị chấp pháp thiếu nhân sự, cũng chỉ có thể lấy biện pháp tiêu cực để cưỡng chế người dân không phạm tội.

Tỷ như mấy người cảnh sát Lâm đang làm, chính là đang nói cho người dân, cảnh sát nắm thông tin cá nhân của bọn họ, một khi phạm pháp bị tra ra, vẫn sẽ bị truy nã.

Nhưng, đây cũng chỉ là phòng được quân tử không phòng tiểu nhân.

Có thể nói lòng người đen tối đều bị trận động đất này lôi ra, lực lượng cảnh sát căn bản không đủ để đồng thời duy trì trật tự địa phương và cứu trợ nạn dân. Nếu không trên đường mấy người Bạch Phong Dao đi tới cũng không gặp nhiều cửa hàng bị cướp bóc đến vậy. Có lẽ hiện tại còn có người bị kéo đến nơi bí mật cưỡng hiếp, sát hại linh tinh gì đó.

Nhất nhất đối chiếu tư liệu của Bạch Phong Dao và Dương Phỉ, chờ thân thể của năm người được xác nhận xong, cảnh sát trẻ khẽ gật đầu với cảnh sát Lâm, đồng thời cùng nhau tránh ra.

“Cảm ơn mọi người đã hợp tác, mời vào.”

“Chú cảnh sát thật vất vả, nhưng mà sức khỏe không chịu nổi đâu!” Tiểu Vĩ mở to ánh mắt đầy sùng bái.

Khuôn mặt trải qua năm tháng tang thương của cảnh sát Lâm mỉm cười, xoa tóc Tiểu Vĩ nói: “Bảo vệ người dân là trách nhiệm và công việc của chúng ta, không có gì mà không chịu nổi.”

Dương Phỉ đã giao tiếp với cảnh sát vài lần, có đáng tôn trọng hay không đối với cậu không quan trọng, mà ấn tượng của cậu về cục cảnh sát cũng chỉ có bánh miến phí ăn không tẻ, trà miến phí uống không tồi, thế thôi.

Bạch Phong Dao cũng khẽ nhếch môi cười tán thưởng, nhưng trong lòng anh lại rất cảnh giác đối với cảnh sát Lâm.

— Cảnh sát Lâm khi vừa nhìn thấy anh cùng Dương Phỉ, lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc. Rõ ràng bọn họ đã nhiều năm không gặp, vậy tại sao cảnh sát Lâm có thể nhận ra bọn họ qua ánh mắt đầu tiên?

Là trí nhớ đặc biệt tốt? Hay là....

Bạch Phong Dao hơi hơi cúi đầu, cho nên không ai nhìn đến vẻ mặt ôn hoà của anh thoáng chốc biến đổi, đôi mắt lạnh băng cùng khoé miệng vẽ thành một đường cong quỷ dị.... Nụ cười hiện tại của Bạch Phong Dao, chỉ có thể dùng ‘mao cốt tung nhiên’ để hình dung.

_mao cốt tung nhiên: sồn tóc gáy.

Cho dù là ấn tượng lúc trước khắc sâu, nhưng thời gian trôi qua đã lâu, anh cùng Phỉ đều có chút thay đổi, tuyệt đối không có khả năng nhận ra hai người họ qua ánh mắt đầu tiên, trừ phi — cảnh sát Lâm vẫn luôn chú ý bọn họ.

Vì sao lại chú ý bọn họ? Đáp án cho vấn đề này, Bạch Phong Dao vẫn chưa biết, nhưng anh chắc chắn sẽ tra ra manh mối rất nhanh.

Bước vào sân trường, dưới hướng dẫn của mấy người cảnh sát không có vẻ hào hứng, sẽ đến sân thể dục mà từ sau khi tốt nghiệp, bọn họ đã thật lâu không thấy.

Sân thể dục bốn trăm mét vuông, trước kia cũng chỉ khi có đại hội thể dục thể thao linh tinh mới thấy có hơi chật chội, nhưng hiện tại mấy ngàn dân chạy nạn tụ tập, đã không thể dùng ‘có hơi’ để nói nữa.

Đưa mắt nhìn, khắp nơi đều là đám đông râm ran, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy vài tiếng kêu khóc. Trên mặt mỗi người đều là vẻ tối tăm chán nản, trong không khí còn chứa một loại mùi thối của máu loãng và chất thải hoà vào nhau.

“Đệt...”

Dương Phỉ mở miệng chính là một chữ như thế, trước tình trạng thê thảm trước mắt, so với việc để cho cậu nói từ “rất thảm”, cậu càng thói quen dùng từ “đệt” để phát tiết cảm xúc trong lòng.

“Bạch, Bạch tiên sinh?”

Dương Phỉ quay đầu nhìn lại, là một người khoảng bốn mươi tuổi nhìn rất quen mặt. Suy nghĩ một chút, trên mặt Dương Phỉ lộ ra tươi cười vui vẻ, dùng sức vỗ vai người tới.

“Lão Trần, ông cũng không sao ha.”

Lão Trần, bảo vệ chung cư Bạch Phong Dao ở khi học đại học, Dương Phỉ từng hoài nghi mấy tên bảo vệ ở chung cư đó có thân phận xã hội đen, nhưng hoài nghi này vẫn không hề được chứng thực đến tận khi Bạch Phong Dao tốt nghiệp rồi chuyển nhà.

Lão Trần hàm hậu nở nụ cười, cộng thêm tướng người to lớn của ông ta, thật là có chút ngốc nghếch.

“Ừ, hôm nay tôi cùng lão Trương có ca, vốn muốn đến cửa hàng mua mấy hộp mì và nước ngọt, xem như may mắn tránh được một kiếp.”

Bạch Phong Dao vẽ mặt quan tâm hỏi: “Thế lão Trương đâu? Ông ấy không sao chứ?”

“Không sao không sao, chỉ là trên đầu bị đập trúng chảy một ít máu mà thôi.” Lão Trần khoát tay, tựa hồ vết thương của lão Trương trong mắt ông không là gì, “Bạch tiên sinh, Dương tiên sinh, hai người nếu không ngại, cùng đến bên kia với chúng tôi đi? Nhiều người cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

“Phong Dao, anh nói xem?”

Lão Trần cùng lão Trương tuy rằng là quen biết, nhưng không phải rất thân thiết, không biết có thể tin tưởng hay không? Dù sao bọn họ ở đây cũng có hai kho lương thực nhỏ. Việc nhờ Dương Phỉ có thể cố tình làm vậy, nhưng một khi gặp phải đại sự, cậu có thói quen đem mọi vấn đề ném cho Bạch Phong Dao.

“Ừ, cũng tốt, cứ làm như vậy đi.” Lo lắng của Dương Phỉ về lão Trần và lão Trương, Bạch Phong Dao một chút cũng không hề suy nghĩ, hai người kia đều là lính của hắn, hơn nữa từ việc xảy ra ở đại học với Trương Tuyết, bọn họ quả thật biểu hiện năng lực làm việc rất đáng tin cậy.

Nếu Bạch Phong Dao đã quyết định, mấy người lấy anh làm trung tâm tự nhiên không phản đối, đi theo phía sau lão Trần.

Dọc theo đường đi, Dương Phỉ bất cẩn đập trúng một, hai người chạy nạn dưới chân. Bọn họ chỉ là dùng ánh mắt trầm lặng liếc nhìn Dương Phỉ một cái, cũng không có hành động gì khác. Dương Phỉ nhìn thấy trong lòng buồn phiền, giống như bản thân đã đi vào địa ngục vĩnh viễn không siêu thoát.

“Phỉ, đừng sợ.” Bạch Phong Dao nắm thật chặt tay Dương Phỉ, “không sao đâu.”

“Tôi không sợ...” Dương Phỉ cậy mạnh nói, nhưng tay càng nắm chặt tay Bạch Phong Dao hơn, thân thể thành thực biểu đạt nỗi sợ hãi của cậu.

Nơi lão Trần nói, bất quá chỉ là một góc sân thể dục, cách vách tường một khoảng, xem ra trận động đất này đều dọa sợ mọi người.

Mấy tờ báo trải qua loa dưới đất, lão Trương cứ thế nằm bên trên, hình như đang ngủ, chỉ là tay phải còn cầm một góc áo dè lên trán.

Hấp dẫn ánh mắt Bạch Phong Dao không phải là vết loang lỗ của lão Trương, mà là một cô gái ngồi bên cạnh đang cuộn mình vào đầu gối.

Thấy rõ mặt cô gái kia, khoé mắt Bạch Phong không khỏi ngoan lệ hơn một chút.

— Lâm Tĩnh San!

7. Chương 7: Kích Tình 1

Đúng là trùng hợp đến mức khó tin, lòng Bạch Phong Dao thâm gào thét, nét mặt vẫn nguyên không một chút khác lạ, anh nhanh chóng giả vờ kinh ngạc.

“Cô là..... Lâm Tĩnh San?”

Lâm Tĩnh San chấn động toàn thân, hai mắt mông lung dần tập trung tiêu cự, “Bạch..... Phong Dao?”

“Là tôi. Lâm Tĩnh San, sắc mặt của em không tốt lắm, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?” về mặt Bạch Phong Dao lo lắng hỏi.

Cả người lấm lem thế mà vẫn không giấu nổi khuôn mặt xuất sắc, đôi mắt trong veo của Lâm Tĩnh San tràn ánh nước, cô bất ngờ dùng sức ôm lấy Bạch Phong Dao, như là kẻ sắp đuối nước cố tóm lấy một cành cây vươn ra từ bờ.

“Bọn họ đều đã chết..... Bọn họ đều đã chết! Bạch Phong Dao..... Làm sao bây giờ? Em chỉ còn lại một mình, chỉ còn có em.....”

Lâm Tĩnh San gần như nghẹn lại, giọng khàn nức nở, run run đầu ngón tay nín vào quần áo của Bạch Phong Dao.

Về mặt của Bạch Phong Dao đầu tiên biểu đạt trạng thái không biết làm sao, sau đó anh chần chừ vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của Lâm Tĩnh San.

Bạch Phong Dao dịu dàng thế càng làm cho nước mắt của Lâm Tĩnh San như dòng châu đứt vỡ rơi rụng – Người này vẫn dịu dàng như thế đó..... Là một người từng quen, đến bây giờ cô vẫn chưa hề quên được.

Nhìn thấy Phong Dao đang an ủi Lâm Tĩnh San như vậy, trong đầu Dương Phỉ chỉ có bốn từ “tra tài gái sắc”, đến lúc cậu có thể phản ứng lại đã thấy bản thân bước nhanh về trước, thô lỗ kéo Bạch Phong Dao ra xa.

“Cậu làm cái gì!” về mặt Lâm Tĩnh San tức giận nói.

Dương Phỉ sững sốt, lập tức lại làm như đúng lý hợp tình: “Làm cái gì? Ngăn hai người chứ gì! Người này từ trong ra ngoài đều là người của tôi, là người của tôi đó, cô có hiểu hay không hả? Cô ôm hắn như thế tôi thấy khó chịu đó, cực kỳ khó chịu!”

“Phỉ, anh chỉ là đang an ủi cô ấy.....” Bạch Phong Dao tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng trong lòng anh lại vì tính độc chiếm của Dương Phỉ mà vui vẻ không thôi.

“An ủi thì dùng miệng là tốt rồi, không cho phép động tay động chân!” ngón tay Dương Phỉ không chút khách khí chỉ vào Lâm Tĩnh San, hai ánh mắt lại gắt gao trừng nhìn Bạch Phong Dao, “Hay là so với ôm tôi, anh lại thích ôm cô ta hơn? BẠN HỌC BẠCH, ANH NÓI THẬT XEM!”

Lưu Triệu Duy đứng một bên nhìn nhìn Dương Phỉ lại nhìn nhìn Bạch Phong Dao, sau dùng đầu nghĩ nghĩ một chút, chủ động dắt tay của Tiểu Vĩ rồi quay sang gọi Trần Văn Úc một tiếng.

“Lại đây nào, soái ca tương lai và tiểu hộ lý, chúng ta lại kia ngồi đi, tình nhân cãi nhau so với phim truyền hình suốt mướt còn kinh khủng hơn nữa, không có gì đáng xem đâu.”

Trần Văn Úc do dự nhìn qua Bạch Phong Dao, rồi nghe lời ngồi xuống bên cạnh Lưu Triệu Duy, hạ giọng hỏi: “Không lại giúp Bạch đại ca một chút sao? Tôi thấy anh ta quả thật đang rất khó xử đó.” Bạch đại ca cũng là an ủi chị gái kia mà thôi, Dương bại hoại thế mà cũng ăn dấm chua.....

“Không có việc gì đâu, dù sao cuối cùng nhất định là Sếp nhỏ sẽ thắng, sếp không có khả năng cãi lại đâu.”

Lưu Triệu Duy khoát tay, kiểu đây vốn dĩ là chuyện thường ở huyện.

“Ừ.....”

Trần Văn Úc ngẫm lại thấy cũng đúng, tuy rằng bọn họ quen biết nhau chưa đến một ngày, nhưng ai cũng sẽ nhận ra Bạch Phong Dao thực sự rất cứng chiều Dương Phỉ.

— Rõ ràng là một ông chú, còn keo kiệt đi so đo với phụ nữ, thật không hiểu nổi Bạch đại ca làm sao mà đi thích được cái hạng người này..... Trần Văn Úc âm thầm tiếc cho Bạch Phong Dao, nhưng cô cũng cảm động và hâm mộ hơn nữa, thật ngưỡng mộ Dương Phỉ lại có thể có được một người yêu như vậy.

Quả nhiên, đúng như lời Lưu Triệu Duy nói, Dương Phỉ vừa sẵn tối, Bạch Phong Dao đã giơ hai tay nhận thua, tỏ ý không dám đụng chạm Lâm Tĩnh San thêm chút nào nữa.

Lời nói của Dương Phỉ cùng phản ứng của Bạch Phong Dao làm cho Lâm Tĩnh San trừng to hai mắt, gần như muốn nổ tung.

“Bạch Phong Dao anh, anh..... Cùng với tên lưu manh Dương Phỉ kia.....”

Lâm Tĩnh San lấy mười ngón tay thon cào tóc lung tung, khoé miệng mấp máy, cứ như một người điên mà lảm bảm: “Không, sẽ không, không có, Bạch Phong Dao, anh tốt như vậy, anh hoàn hảo như vậy, Dương Phỉ căn bản không xứng với anh..... Lời vừa rồi chỉ là muốn gạt em, đúng không? Anh nhất định là muốn gạt em.....”

Đã mấy năm qua, cô vẫn nhớ rõ, lúc trước cũng vì xúc động nhất thời của cô mà làm Bạch Phong Dao vì muốn bảo vệ Dương Phỉ mà bị thương; cô cũng vẫn nhớ rõ từng lời từng chữ khi đó Bạch Phong Dao nói với mình.

“Lâm Tĩnh San, cô thật sự là một người ích kỷ ti tiện, người như cô mới không có tư cách đánh giá bản thân của Phỉ.”

Đúng vậy, nếu mà Bạch Phong Dao hoàn mỹ đã nói thì sẽ đúng như lời anh nói, cho nên cô thực cố gắng thay đổi chính mình.

Cho dù sau khi tốt nghiệp, mọi người đều đã tản mát, cô vẫn ôm tâm niệm hoàn thiện bản thân, cô hy vọng có một ngày Bạch Phong Dao sẽ không nhìn cô với ánh mắt đáng hổ thẹn như vậy nữa, hy vọng có một ngày Bạch Phong Dao có thể dịu dàng cười với mình rằng, Lâm Tĩnh San, em thay đổi rất nhiều, anh thích cách em thay đổi.....

Cô yêu Bạch Phong Dao, cứ việc năm tháng trôi qua, một chút tưởng niệm này vẫn sẽ như thế.

Đã mấy năm qua, cô cũng không ngừng thầm nhủ mình phải kiên cường, kiên cường đến mức nếu một ngày gặp lại Bạch Phong Dao, thấy được người bạn đời bên cạnh anh, cô sẽ có thể tươi cười mà chúc phúc.....

Nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, bạn đời của Bạch Phong Dao lại trái ngược hoàn toàn với anh — Dương Phỉ, con chó hoang cả đại học đều coi thường, tên hung thủ giết Trương Tuyết lại tránh khỏi án phạt của luật pháp!

~Đêm xuống, mọi thứ yên ắng.

Đêm nay thật sự rất yên ắng, trừ bỏ từng tiếng nước nhỏ ngẫu nhiên bật lên lúc xa lúc gần, Dương Phỉ chưa bao giờ biết thành phố này lại có thể có lúc tĩnh lặng đến thế.

Bữa tối là cháo thập cẩm, nguyên liệu bên trong thượng vàng hạ cám đổ vào nấu khiến người ta vừa nhìn đã chán ăn, một chén nước ốc còn dễ nuốt hơn cái thứ này*, Dương Phỉ chưa từng ném qua thứ gì khó nuốt

đến thế, nhất là từ sau khi cậu bị Bạch Phong Dao chiều hư.(*): nguyên văn: Bữa tối là cháo bát tô chúc, nguyên liệu bên trong thượng vàng hạ cám đổ vào nấu khiến người ta vừa nhìn đã chán ăn, một chén nước bọt cua còn dễ nuốt hơn cái thứ này. Dù cho Dương Phỉ cứng đầu chê nó khó ăn, vẫn có một hàng người trước sau giành giật lấy, đến mức nếu cảnh sát không rút ra dùi cui đặc chế, có lẽ sẽ dấy lên một cuộc bạo loạn.

Cũng vì nó quá khó nuốt, Dương Phỉ ăn một ngụm liền nuốt không trôi, bèn đem cháo cho Tiểu Vĩ, lấy cái mỹ danh chiếu cổ rường cột tương lai của nước nhà.

Nhưng hiện tại Dương Phỉ hối hận, bởi vì cậu lại đói bụng.

Sớm biết thế này, lúc đó cậu hẳn là nên ăn gấp đôi, nói không chừng sẽ không có đói bụng như vậy..... Dương Phỉ nằm ngửa lên lớp báo trải trên cỏ, thất thần nhìn bầu trời đêm.

Trăng rất tròn, tinh tú cũng rất nhiều, bởi vì không có ánh đèn che khuất đúng không?

Dương Phỉ là lần đầu tiên ở đô thị nhìn thấy bầu trời đêm xinh đẹp như vậy, nếu hiện tại “nơi này” còn có thể được gọi là đô thị.

“Phỉ, em còn tỉnh sao?”

Dương Phỉ quay đầu, nhìn cánh tay chống trên cỏ xanh, cùng khuôn mặt dịu dàng tươi cười với cậu của người kia.

“..... Đồ đáng ghét.”

Bạch Phong Dao sững sốt một chút, đành cười khổ, “Anh là đồ đáng ghét? Phỉ, anh nhớ tối nay anh chưa hề chọc em giận mà.”

“Tôi đã đói bụng, tâm tình không tốt. Thấy anh trong hoàn cảnh này vẫn bình thản như cũ, tâm tình lại càng không tốt hơn.” Dương Phỉ hừ một tiếng, hiển nhiên là cậu ghen tị rồi.

“Cho nên lúc đó anh mới nói em đừng bỏ bữa.”

Nhớ lại hương vị quá sức thần kì của tô cháo thập cẩm đó, Dương Phỉ chặc lưỡi mấy lần, lại nhớ dáng vẻ bình thản của Bạch Phong Dao khi anh chậm rãi ăn chén cháo đó. Lưu Triệu Duy kia từ đầu đến chân đều biểu hiện ra là con nhà nghèo thì cũng bình thường, thật không biết vị thiếu gia nhưng lựa Bạch Phong Dao này làm cách nào nuốt trôi?

Nghĩ nghĩ, Dương Phỉ bỗng nhiên cảm thấy bọn họ thực bị thảm, thành phố nơi bọn họ sống cũng thực bị thảm, làm sao tự nhiên lại có động đất nghiêm trọng như vậy chứ?

Nếu xảy ra ở chỗ khác thì tốt rồi..... Cậu nhất định sẽ ngồi trước TV, vừa nốc bia lạnh vừa xem thời sự, y như người tọc mạch mà nghĩ: “thật đúng là không hay ho, chết người nhiều như vậy, chúng ta ra siêu thị quyền mấy đồng lẻ cho họ đi.....”

“Phỉ, đi với anh ra chỗ này được không?” Bạch Phong Dao đứng lên, ôn nhu cười đưa tay cho Dương Phỉ

“Anh muốn đem tôi đi bán sao?”

“Phỉ, chuyện cười này nhạt lắm, hơn nữa cũng đã xưa rồi.” Bạch Phong Dao lại lần nữa cười khổ.

Dương Phỉ kéo tay Bạch Phong Dao mượn lực đứng lên, tràn đầy khinh thường nói: “Nói anh ngốc *, anh đúng là ngốc, đây là truyện cười bất hủ, chỉ có anh đúng là trù ngốc mới không thể thấy nó vui.”(*) nguyên văn: (không hiểu nghĩa của nó nên dùng chữ ”ngốc” thay thế) “Rồi rồi rồi, thực xin lỗi, là anh sai rồi.” Bạch Phong Dao gơ hai tay đầu hàng.

Mặt đất ngổn ngang đắm trong ánh trăng, Bạch Phong Dao dẫn Dương Phỉ đi, thật cẩn thận xuyên qua sân thể dục, dọc theo hành lang phòng học tối đen.

“Đệt! Quá tối!” tối đến mức không thấy nổi năm ngón tay trước mặt!

Dương Phỉ tức giận liếc người đang dẫn mình đi một cái, nói: “Bạch đồng học, anh đừng nói rảnh rồi quá nên bày trò thử lòng can đảm đi? Đều tốt nghiệp đã lâu..... Hơn nữa vì cái gì mà nhất định phải chạy đến

chỗ này? Nếu mà lại động đất nữa thì sao? Nếu mà trần nhà rơi xuống, đè chết anh thì tốt quá, đè trúng tôi đúng là không hay.....”

Răng rắc một tiếng, Bạch Phong Dao cứ nhiên rút ra một chiếc đèn pin cầm tay. Dương Phỉ lập tức quên mất này giờ cậu lải nhải than phiền những gì, đưa tay đoạt lấy đèn pin lại, chiếu đông chiếu tây loạn xạ, có khi còn nhảy lùi về sau rồi lại chiếu lên phía trước, có vẻ chơi rất thích thú.

“Anh sao lại có đèn pin?” một đường đi tới đều thực tối, này giờ mò mẫm trong bóng tối, khó trách cậu không nhận ra.

“Mượn chỗ lão Trần. Bọn họ nói lúc nào cũng mang mấy thứ linh tinh này bên người.”

Dương Phỉ hiểu ý mà gật đầu, từ thời trung học, lão Trần cùng Bạch Phong Dao đã nhìn như có vẻ quen biết, cho dù đã nhiều năm nay cậu không gặp lại họ, Dương Phỉ không cho rằng Bạch Phong Dao cũng hờ hững như cậu.

“Lần sau mượn cho tôi cái đèn cui đặc dụng của cảnh sát kia, bấm một phát là dài ra, cho dù chỉ cầm vung chơi vậy cũng rất thích, cảm thấy rất oai phong.”

“Chỉ cần không phải em cầm đi đánh nhau, muốn thứ gì anh đều mượn cho em hết.”

“Tôi cam đoan sẽ cố kiềm chế, không cầm đánh nhau.” Kiềm chế thôi mà, cũng có nghĩa là nếu có người gây sự, thì cậu cũng sẽ không cần nhịn. Lỡ Dương Phỉ không xương, đường nào cũng lật được.*(*) nguyên văn: Dương Phỉ như cá trạch, luồn lách chỗ ao hồ. “Chỉ là kiềm chế..... Quên đi, em thích là được.” mất Bạch Phong Dao tràn ngập ôn nhu cùng cưng chiều, dù Dương Phỉ thật sự cầm đèn cui đánh nhau cũng không sao hết, cho dù đánh chết người, chỉ cần có tiền là có cách gỡ, tuyệt đối có thể tìm được hình nhân thế mạng.*(*) nguyên văn: tìm được một con sơn dương đến chịu tội. Dương Phỉ lấy đèn pin chiếu từ dưới cầm lên cả khuôn mặt cậu, giả quỷ giả ma một lúc cũng chán, cậu đành đem đèn pin trả lại cho Bạch Phong Dao.

Đi lên cầu thang, có ánh trăng hắt vào, bọn họ tắt đèn pin đi để rảnh tay.

Đi mấy vòng ở hành lang, Dương Phỉ rốt cục biết Bạch Phong Dao muốn dẫn cậu đi đâu—đến một gian phòng học, đó là nơi bọn họ trải qua ba năm trung học cùng nhau.

Dương Phỉ là kiểu người không có khả năng giữ lại những kí ức cực khổ của những năm trung học đó, nói chính xác hơn, cậu không hề nhớ khoảng thời gian làm học sinh cho lắm, đến chỗ này, cậu chỉ nhớ lại Sở Lăng, cái tên khốn muốn cưỡng bạo cậu, sau đó lại bị cậu lấy đồ đập cho đến chết.

Trong phòng học, bàn ghế đổ ngang đổ ngửa, chỗ này giống như là bản sao của thành phố, đổ nát vụn vỡ.

Ngay cả rèm cửa cũng không còn, chỗ này lại đúng hướng trăng rọi, đêm nay ánh trăng thực tròn, nếu là lúc bình thường, hẳn sẽ rất thích hợp cho tình nhân vụng trộm yêu đương.

“Phỉ, cầm.” anh lấy ra một gói thức ăn vặt xanh xanh đỏ đỏ rất bình thường, loại không cần dùng nước sôi để ngâm, chỉ cần bóp vụn, đổ gói bột nêm kèm theo vào là đã rất ngon rồi.

“Đáng khen nha! Anh làm sao có được thứ này?”

8. Chương 8: Kịch Tình 2

Dương Phỉ hoan hô một tiếng, phần chân cầm lấy, ánh mắt còn loé sáng nhìn chăm chú vào áo quần của Bạch Phong Dao, còn phỏng đoán anh có giấu thứ gì tốt trong túi nữa hay không?

Đối với ánh mắt chờ mong không hề che dấu của Dương Phỉ, Bạch Phong Dao bất đắc dĩ lắc đầu, rút chai nước suối bên trong áo ra đưa cho cậu, nói: “Nhân lúc hỗn loạn khi phát cơm, anh cùng Văn Úc trộm được, anh cũng đã đoán em không ăn quen bữa tối kiểu này.”

“Người hiểu tôi cũng chỉ có Bạch đồng học. Cô gái kia, không đúng, là đứa con gái kia không biết cuối cùng anh cũng sẽ đưa cho tôi sao?” Dương Phỉ vui vẻ bốc một vốc lớn bỏ vào miệng, phát ra tiếng nhai giòn tan.

Bạch Phong Dao quay sang phủi bột bụi khỏi mặt bàn rồi để Dương Phỉ ngồi lên. Bởi đều đã trưởng thành, chân cũng dài hơn trước, nếu ngồi vào ghế e rằng có chút khó chịu.

“Em sai rồi, cô ấy đoán được anh muốn lấy cho em, tuy mặt có vẻ không cam lòng nhưng vẫn đưa cho anh mà.....” dừng một chút, Bạch Phong Dao thở dài một tiếng, nói: “Phỉ, Văn Úc là cô gái tốt. Nếu có thể, anh hy vọng em sẽ xin lỗi cô ấy chuyện lúc trước.”

Khoé mắt Dương Phỉ nheo lại, tỏ ra bất mãn.

“Chỉ vì một bao đồ ăn vặt mà bắt tôi phải xin lỗi con nhỏ đó hả? Hừ hừ, tự tôn của tôi đã khi nào rẻ mạt như vậy?” nói là nói như vậy, bất quá người nào đó hoàn toàn dùng miệng nhai, tiếp tục dần thân sự nghiệp vĩ đại ăn và nuốt.

Bạch Phong Dao ân cần khuyên nhủ: “Không chỉ một gói đồ ăn này đâu. Lúc trước cô ấy cùng tiểu Vĩ đã giúp em rất nhiều, đúng không?”

Chỉ nghe Dương Phỉ không chút áy náy mà hùng hồn cãi lại: “Vậy thì sao? Pháp luật có bắt phải trả ơn hả. Hơn nữa mấy chuyện giúp đỡ đó cũng chỉ là chuyện vặt.”

“ Phỉ.....”

“Dù sao đi nữa, tôi cũng trở mặt.” Dương Phỉ ngẫu nhiên đến miếng vụn cuối cùng, rồi thô lỗ mở nắp chai tu hết một nửa lượng nước.

Thứ đồ ăn trước kia cậu chỉ dùng để ăn chơi lại trở thành bữa cơm quý giá..... Hừ, động đất chết tiệt! Dương Phỉ càng lúc càng căm ghét động đất, cậu oán hận đến mức nếu động đất là đàn bà, cậu sẽ tìm người cưỡng bức ả một trăm lần; nếu động đất là đàn ông, cậu sẽ tìm đồng tính luyến ái cưỡng bức hắn một trăm lần!

Dương Phỉ lấy túi đồ ăn xong tùy tiện nhét vào hộc bàn gần đó rồi nói: “Nói gì thì cũng chỉ là một túi thức ăn vặt thôi mà, làm gì phải tỏ ra thần bí như vậy, còn kéo tôi đến chỗ này nữa?”

“Nếu như bị người khác biết chúng ta có đồ ăn riêng, kết cục không phải bị người khác trộm đi, cướp đi, thì cũng bị Lâm cảnh quan lấy lý do [lượng thực khẩn cấp cần dùng chung] mà lấy đi thôi.”

Bạch Phong Dao vừa giải thích, vừa lấy túi nhựa ra bỏ mọi thứ vào, sau đó đi lại thùng rác cuối phòng rồi giấu mọi thứ đi, như vậy thoát nhìn giống như những thứ rác thải của học sinh còn sót lại mà thôi.

Dương Phỉ nhấp nháy đôi mắt mèo, cậu nhớ rõ lúc trước khi phát cháo, có vài người công khai lấy đồ ăn của mình ra định ăn, sau đó hình như là bọn họ không chịu chia đồ của mình cho người khác, nên một đám người liền nhào vào đánh cướp.

Sau đó Lâm cảnh quan dẫn theo hai gã cảnh sát đi đến, trực tiếp nổ súng bắn chỉ thiên, hù mấy người có đồ ăn riêng đều phải đem ra nộp hết, sung vào quỹ riêng của đội cứu viện..... Mọi chuyện đúng là “Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi” mà.

“Không biết đội cứu viện khi nào mới có thể đến?” Dương Phỉ hé miệng, sắc mặt có vài phần yếu ớt, “Phong Dao, em không muốn phải ở lại chỗ này..... Không thể đánh răng, tắm rửa, ăn cũng phải lén lút.....”

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng ôm Dương Phỉ vào lòng, phủi bột bụi bẩn rồi hôn nhẹ lên đầu cậu, ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, chúng ta nhất định rất nhanh sẽ có thể rời đi.”

Dương Phỉ cũng biết Bạch Phong Dao là đang an ủi cậu, nhưng cậu quả thật cần được an ủi. Dương Phỉ giống như đang làm nũng, cọ cọ vào vai Bạch Phong Dao, vừa nghĩ rõ ràng là cùng nhau lăn lộn bên ngoài bắn như thế, tại sao trên người Bạch Phong Dao lại không có mùi mồ hôi?

Nghĩ đến đây, Dương Phỉ bực dọc nói: “Hôn? Còn hôn? Đầu toàn tro bụi, vậy mà anh còn muốn hôn?”

“Vì sao lại không được hôn?” Bạch Phong Dao tươi cười rạng rỡ, cúi đầu hôn lên mặt Dương Phỉ một cái “Có bắn có hôi cỡ nào anh cũng hôn, mặc kệ em trở thành thể nào, em đều là của anh, Phỉ à.”

Lời ngon tiếng ngọt giờ này khắc này, nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ cảm động vô cùng, nhưng vấn đề ở đây lại là Dương Phỉ thì —

“Nghe như sét đánh ngang tai, sến chết người!” Dương Phỉ dùng sức toàn thân run lên vài cái, như là sau đó đồng loạt nổi da gà, “Đệt! Họ Bạch, đừng nói là anh xem nhiều phim Quỳnh Dao quá nên lậm rồi ha? Tôi không tin nếu tôi mà rơi vào bình nước tiểu, anh vẫn còn dám hôn–”

Bạch Phong Dao mạnh mẽ ôm chặt Dương Phỉ bằng hai tay, dứt khoát dùng môi mình ngăn lại lời nói từ miệng cậu, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa Dương Phỉ không chút lơ lửng.

Mà phản ứng Dương Phỉ cũng thập phần rõ ràng, sau giây phút kinh ngạc, cậu chủ động ôm lấy Bạch Phong Dao, thân thể hai người gắt gao dính lấy nhau.

“Ừm.....” cái hôn đơn giản mà kích tình, làm cho Dương Phỉ cảm thấy bộ phận bên dưới của mình chậm rãi cứng lên.

Bạch Phong Dao chuyển động môi, nhẹ cắn vào vành tai lộ ra dưới tóc của Dương Phỉ, dưới ánh trăng, vành tai cậu có vẻ trong suốt, lại bị Bạch Phong Dao cắn đỏ lên.

Bạch Phong Dao dùng một tay tiến vào bên trong lớp quần jean của Dương Phỉ, ngón tay bắt đầu lần theo đường cong gợi cảm của cậu mà nắm lấy bộ vị bí ẩn kia, khẽ vuốt ve nó.

“Phỉ, em muốn làm sao?” anh tỉnh quá hỏi một câu mà chính anh đã biết trước đáp án, con thú hoang này của anh chưa bao giờ biết đến hai từ kiên nhẫn.

Quả nhiên, Dương Phỉ nín lấy đầu anh, rướn lên hôn môi kịch liệt.....

Bạch Phong Dao mỉm cười, cởi quần Dương Phỉ ra, thứ vũ khí đặc trưng của đàn ông đã đứng thẳng từ trước, đột ngột tiếp xúc với khí lạnh liền run rẩy vào tư thế nghênh chiến.

Tiếp theo, Bạch Phong Dao đặt Dương Phỉ nằm trên bàn, nâng chân cậu gác lên vai mình, sau đó đem dục vọng cứng rắn của anh, không cần bôi trơn, một nhịp mạnh mẽ đẩy thẳng vào nụ hoa hồng còn khép kín của cậu!

“ Ừm..... A!”

Dương Phỉ rên rỉ, toàn thân theo bản năng gồng cứng, cần cổ ngửa về phía sau thành vòng cung. Mắt cậu nhoè nước, “Đau..... Phong Dao..... Em đau.....”

“Sẽ thoải mái nhanh thôi. Phỉ, em biết mà?” Bạch Phong Dao ôn nhu an ủi, ngón tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán cậu.

“Con mẹ nó đau muốn chết.....”

Cậu oán giận mếu máo, nhưng lại không hề kháng cự động tác của người kia, ngược lại còn cố gắng tìm kiếm tư thế để chính mình thoải mái một chút.

Đối với sự chủ động Dương Phỉ, Bạch Phong Dao bật cười, đây có lẽ là điểm mà anh yêu nhất ở Dương Phỉ.

Lúc đầu, anh cũng chỉ khẽ nhịp hông theo một tiết tấu ổn định, như là sợ làm cho Dương Phỉ đau. Nhưng sau khi nghe từ miệng Dương Phỉ phát ra tiếng rên ngọt ngào, nhìn hai má ửng đỏ cùng ánh mắt ướt át của cậu, đang cố gắng kiềm chế ham muốn của mình, động tác của anh lại vô thức mạnh hơn, nhanh hơn; dục vọng cứ rút thật mạnh khỏi cơ thể cậu rồi lại đóng vào tận trong sâu thẳm!

“ ĐỪNG..... ĐỪNG mà! Sâu, quá sâu rồi–”

Dương Phỉ thở gấp cùng nức nở, ngực phập phồng kịch liệt, hai cánh tay bầu chặt lấy bả vai anh, như muốn đòi hỏi càng thêm nhiều khoái cảm.

Cái bàn dưới thân hai người phát ra tiếng kẽo kẹt, trong không gian yên tĩnh nghe rất chói tai, giống như đang kháng nghị sự ngược đãi của hai người, nhưng bọn họ còn bận hăng say trong cuộc yêu, không hề để ý thấy.

Bạch Phong Dao hôn lên dòng lệ khoái cảm của Dương Phỉ, cảm thấy được thân hình Dương Phỉ bởi vì sự va chạm kịch liệt của anh mà dần dịch chuyển ra xa, liền lập tức kéo cả người Dương Phỉ lại gần mình, lại từng chút ma sát cùng gắn kết không chừa thêm kẽ hở nào.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc thân thể hai người cũng đồng thời run lên vì cao trào, một dòng dịch nóng bỏng ồ ạt rót vào bên trong cơ thể Dương Phi.

Tí tách một tiếng, chỗ đáng xấu hổ kia tựa hồ không thể chứa quá nhiều dịch nóng, chậm rãi chảy dọc theo nơi hai người gắn kết rồi rơi rớt đầy mặt đất.

Bạch Phong Dao vẫn để hai người dính vào nhau mà ôm lấy Dương Phi, lật cậu nằm sấp trên bàn, còn thì thâm bên tai cậu bằng chất giọng nồng đậm dục tính.

“Phi..... Em còn có thể sao?”

Cảm giác dục vọng trong cơ thể lại bắt đầu có vẻ cứng lên, Dương Phi bực bội nhìn lại vật nhỏ vẫn còn mềm nhũn của mình.

“Đừng xem thường tôi! Tôi đương nhiên là có thể! Anh muốn *** bao nhiêu tôi đều theo được, xem ai “không thể” trước!” Dương Phi cố chịu đầm ản xoi mà nói*, nhưng nếu như giọng cậu không khàn đến thế, khí thể có lẽ còn có chút mạnh mẽ! (*) NV: thua người không thua trận: cố vớt vát gỡ gạc dù biết là sẽ thua. Nghe thấy chữ “****” quen thuộc từ miệng Dương Phi phát ra, Bạch Phong Dao nhin không được đành cười thành tiếng, rõ ràng là thô tục như vậy, qua miệng Dương Phi lại tự nhiên như thể người ta ăn cơm uống nước.

Bạch Phong Dao cười nói: “Phi, em nói như vậy..... Anh sẽ không khách khí đâu.”

Tay anh ôm chặt vòng eo rắn chắc không có tí vết của Dương Phi, lại đem dục vọng của mình, dùng sức thẳng tiến vào trong cơ thể người yêu, thân thể va chạm làm thứ dịch tình lúc trước óc ách vang thành từng tiếng gọi tình.....

Đêm xuân này, trở thành vô tận.

9. Chương 9: Năm Trong Tay 1

Bạch Phong Dao biết chắc nguyên do mà tối hôm nay Dương Phi mặc anh ‘cần thì cứ lấy’, dù cho có một phần là tính háo thắng, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì cậu thấy bất an.

Trận động đất này....

Bỗng dưng ánh mắt Bạch Phong Dao trầm xuống, thật cẩn thận để Dương Phi đang ngủ say xuống khỏi đùi anh, lặng lẽ ra khỏi phòng học.

“Ra đây đi, tôi biết ông ở đây.” Kỳ thật Bạch Phong Dao cũng không xác định được xung quanh có người hay không, chỉ là cảm giác của anh, cho nên mới mở lời thăm dò.

Tuy rằng chiều này đã “lỗi thời”, nhưng không thể phủ nhận nó tương đối hữu dụng. Bạch Phong Dao dứt lời chưa bao lâu, liền nghe thấy phía trước truyền đến vài tiếng vang nhỏ, một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt anh. Dưới ánh trăng, Bạch Phong Dao thấy rõ người trước mắt anh hoá ra là cảnh sát Lâm.

Là vô tìnhhay là cố ý? Khuôn mặt Bạch Phong Dao hiện lên một ít kinh ngạc rõ rệt.

“Cảnh sát Lâm, sao ngài lại ở chỗ này?”

Bạch Phong Dao tinh mắt nhìn thấy vẻ mặt bối rối của cảnh sát Lâm.

“Tôi đang đi tuần đêm...” trong chốc lát, sắc mặt cảnh sát Lâm trở nên nghiêm khắc, có chút trách cứ nói: “Bạch tiên sinh, hai người không nên đến đây, tuy rằng những kiến trúc này thoát nhìn không hề nguy hiểm, nhưng vạn nhất xảy ra động đất lớn, không ai trong chúng ta biết nó có chống đỡ được hay không.”

Cũng vì như thế, người đi tránh nạn mới cố gắng hết sức rời xa khu xây cất trong trường học, ngay cả WC cũng chỉ tìm một chỗ kín đáo giải quyết — nếu lúc đang ngồi trong WC mà xảy ra động đất, đây chắc chắn là chuyện vô cùng xấu hổ.

Bạch Phong Dao cực kỳ thành khẩn cùng áy náy, nói: “Thật sự rất xin lỗi, cảnh sát Lâm. Nhưng mà sao ngài biết tôi ở cùng một chỗ với Phi?”

Cảnh sát Lâm lần nữa bối rối, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, “tôi nhìn thấy các cậu đi đến đây, lo lắng an toàn của hai người nên mới đi theo.”

“Thì ra là vậy...Cho nên, ngài cũng thấy?” đối với chuyện tư mật của mình cùng người yêu bị cảnh sát Lâm nhìn thấy, anh vẫn không đỏ mặt thở gấp mà cười hỏi.

Sự bình tĩnh của Bạch Phong Dao làm cảnh sát Lâm kinh ngạc, “yên tâm, tôi sẽ không nói với người khác.”

“Vì sao phải giữ bí mật? Tôi và Phi là người yêu, loại chuyện này cho dù bị người khác biết, cũng không phải là chuyện to tát gì mà.”

Bạch Phong Dao nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, động tác có chút trẻ con này của anh thế nhưng mang lại vài phần cảm giác đáng yêu.

“Đồng tính luyến ái....chuyện khiến người ta chú ý này, dù sao quan niệm chỗ chúng ta không cởi mở như nước ngoài.”

Sắc mặt Bạch Phong Dao không thay đổi cười nói: “Cám ơn ý tốt của ngài, nhưng nếu để ý ánh mắt người khác, tôi sẽ không ở cùng một chỗ với Phi.”

Cảnh sát Lâm giật mình, lập tức thở dài một tiếng: “Người trẻ tuổi không nên quá tự cao tự đại, xã hội không đơn giản như cậu tưởng.”

“Cảnh sát Lâm, tôi đã không còn là cậu bé non dại vừa tốt nghiệp đại học từ lâu lắm rồi.” Bạch Phong Dao cười thản nhiên mà thuần khiết, “Bất quá tôi rất cảm ơn ngài đã chia sẻ kinh nghiệm.”

Cảnh sát Lâm nhìn anh hồi lâu, bắt đắc dĩ lắc đầu, dùng một loại ngữ điệu áp lực nói: “Quả nhiên là tuổi trẻ a....Tóm lại, các cậu vẫn nên mau chóng trở về sân thể dục đi, không nên ở lại trong này quá lâu.”

“Được. Cảnh sát Lâm, thật xin lỗi, làm ngài thêm phiền toái.”

Nhìn theo bóng dáng dần dần biến mất trong bóng đêm của cảnh sát Lâm, Bạch Phong Dao chậm rãi nheo mắt lại — nói dối thật vụng về, khó trách làm cảnh sát lâu như vậy vẫn chưa được thăng chức.

Nếu là lo lắng cho bọn họ, thì nên ngăn cản bọn họ trước khi vào phòng học, mà không phải theo bọn họ tiến vào, sau đó tránh ở chỗ tối nhìn trộm.

Thực rõ ràng, cảnh sát Lâm trước đó không biết bọn họ là người yêu, chỉ cho rằng bọn họ là bạn bè lâu năm.

Việc này cũng rất bình thường, hình thái xã hội quyết định tư duy con người, hơn nữa xem ra cảnh sát Lâm không phải là đồng tính luyến ái, tất nhiên sẽ không nghĩ xa như vậy.

Bạch Phong Dao cẩn thận nhớ lại chuyện hôm nay gặp cảnh sát Lâm, có thể khẳng định cảnh sát luôn ghi nhớ bọn họ, hoặc là luôn chú ý bọn họ....Bọn họ có chuyện gì đáng để một gã cảnh sát chú ý?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết hiện lên nét cười độc địa.

“Hoài nghi à....Bị cảnh sát hoài nghi, đây cũng không phải chuyện tốt gì.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Bạch Phong Dao xoay người nhìn về phía người yêu còn ngái ngủ. Người nọ thân thể trần trụi, ngay cả khoá kéo quần cũng chưa cài, đường cong cơ thể tựa như báo đen xinh đẹp mà cực kỳ uy mãnh.

“Phong Dao, vừa rồi anh nói chuyện với ai vậy?” cậu hỏi, thuận tiện ngáp một cái thật to.

“Là cảnh sát Lâm. Xin lỗi đã đánh thức em.” Bạch Phong Dao dùng ngón cái chạm vào khoé mắt Dương Phi, nhẹ nhàng lau đi nước mắt thấm ra.

Dương Phi làm vẻ mặt ‘lão tử bị đánh thức, lão tử thực khó chịu’.

“Tên cảnh sát Lâm? Ông ta sao lại ở chỗ này?”

“Nhìn thấy chúng ta đến đây, lo lắng cho chúng ta, cho nên đến khuyên anh mang em trở về sân thể dục.”

Dương Phỉ không nghĩ nhiều, càng không ngờ chuyện của bọn họ sẽ bị bắt gặp, hơn nữa cho dù cậu biết, cũng sẽ trực tiếp bỏ qua. Bọn họ làm chuyện của bọn họ, tên cảnh sát ấy muốn nhìn cứ nhìn, đây là hai đường thẳng song song không liên quan đến nhau.

“Mấy tên cảnh sát đại biểu cho việc thích xen vào chuyện của người khác!” Suy nghĩ một chút, Dương Phỉ hừ mũi nói: “Bất quá lần này chúng ta cứ miễn cưỡng mặc kệ bọn chúng xen vào việc của người khác đi.”

Cậu cũng sợ hãi, nhưng kiên quyết không thừa nhận lá gan của Bạch Phong Dao lớn hơn cậu.

“Được.” Bạch Phong Dao nắm tay người yêu, ánh mắt lộ ra yêu thương nồng nàn.

Bởi vì buổi tối quá mệt mỏi, sau khi Dương Phỉ trở lại sân thể dục có cảm giác cậu có thể giành ngủ thay luôn cho cả thế giới. Nhưng hình như chưa ngủ được bao lâu, đã bị một trận nói chuyện ồn ào đánh thức.

“Lại làm sao!” Trần Dương Phỉ nổi gân xanh.

“Ai da, sắp nhỏ, anh cũng tỉnh rồi?”

Dương Phỉ nhìn trái nhìn phải một hồi, phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đều ở đây, chỉ thiếu duy nhất Bạch Phong Dao cùng cô ả Lâm Tĩnh San đáng ghét.

“Phong Dao đâu?”

“Hoàng tử cứu Công chúa rồi. Làm sao bây giờ hả? Sếp nhỏ?” Lưu Triệu Duy trêu ghẹo nói.

“Yên tâm, đó không phải là Công chúa mà là Bà mo. Hơn nữa Hoàng tử thà rằng lấy quái thú cũng không lấy người khác phái.”

Sau khi Dương Phỉ ném cho Lưu Triệu Duy một cái biểu tình ‘tôi khinh bỉ cậu’, tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Đứng nói cho tôi biết đã tới giờ lấy thức ăn” cậu nhìn đồng hồ, mới hơn năm giờ sáng.

Lưu Triệu Duy nhìn nhìn Trần Văn Úc và Tiểu Vỹ, cùng với hai người Trần, Trương, phát hiện nơi này tựa hồ chỉ có cậu ta thích hợp nhất để làm thi nhân kể chuyện cổ tích.

Cậu ta cũng không vòng vo, nói mấy câu liền sáng tỏ, nguyên nhân đơn giản là do Lâm Tĩnh San ngủ đến nửa đêm thì muốn đi WC, lại giống những người khác không dám đến gần phòng ở, cho nên tìm chỗ kín đáo giải quyết....Nhưng không ngờ đột nhiên bị ba người đàn ông bịt miệng kéo vào trong bụi cỏ.

Nếu không phải Bạch Phong Dao sợ cô nàng là con gái sẽ gặp nguy hiểm mà đi theo, sẽ xảy ra chuyện gì thì mọi người đều biết.

“....Cậu xác định tiểu tử Phong Dao kia không hề muốn nhìn lên Lâm Tĩnh San đi WC?” trầm ngâm hồi lâu, Dương Phỉ vẽ mặt nghiêm túc hỏi.

Một câu này làm cho tất cả mọi người có mặt không ai không .

Lưu Triệu Duy lau lau mồ hôi lạnh, khoé miệng run rẩy nói: “tôi nói sắp nhỏ....trong mắt anh nhân phẩm của sếp lớn chỉ có nhiều đó thôi sao?”

Ông chủ siêu cấp kiêu Hoàng tử đẹp trai Bạch Phong Dao nhìn lên thiếu nữ đi WC? Trời ạ, những lời này cũng quá mạnh rồi!

Dương Phỉ tựa hồ vô cùng vui vẻ hạ thấp hình tượng của Bạch Phong Dao, “nhân phẩm anh ta chính là như thế, bất quá tên tiểu tử kia nửa đêm hôm qua đã kéo tôi ra ngoài đại chiến ba trăm hiệp, sao chỉ chớp mắt liền bỏ chạy đi nhìn lên thiếu nữ? Cũng không nói tôi biết một tiếng, thật sự là không có đạo nghĩa.”

Một đồng người rút cảm, mặt Trần Văn Úc đỏ như sắp bốc hơi, cũng chỉ có Tiểu Vỹ nháy nháy đôi mắt to thuần khiết, rất là ngây thơ hỏi: “Chị ơi, không phải cảm tình của Dương ca ca với Bạch ca ca rất tốt hả? Vì sao bọn họ lại đánh nhau ba trăm hiệp?”

Bé con, bé cứ tiếp tục giữ gìn sự ngây thơ đi thôi, trăm ngàn lần không nên bị người lớn vấy bẩn!

Ngoại trừ con dã lang (sói) Dương Phỉ, tất cả mọi người cầu nguyện như thế.

Trần Văn Úc càng đỏ mặt, ấp a ấp úng trả lời: “À thì....Đánh nhau cũng là một loại tình cảm tốt, có vài người càng đánh cảm tình càng tăng.”

Óc Tiểu Vĩ xoay vòng, cho rằng lời nói của chị mình nhất định không sai, Dương ca ca cùng Bạch ca ca chần chừ thường xuyên đánh nhau nên cảm tình mới tốt như vậy. Sau này bé cũng phải tìm một người bạn cùng đánh nhau để tình cảm thiết thiết tốt.

10. Chương 10: Năm Trong Tay 2

Mắt thấy cô nương Trần Văn Úc ngây thơ mặt đỏ bừng như bốc lửa, Lưu Triệu Duy một bên thâm than Sếp nhỏ hại người rất nặng, một bên nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Sếp nhỏ, không ngờ thân thủ của sếp tốt vậy đó, một đấu ba, còn đánh bại hết, oai như dũng sĩ ấy.”

Dương Phỉ gật gật đầu, cười đến thực sáng lạn, “Họ Lưu kia, tôi biết cậu nghĩ cái gì trong lòng, nhất định là nghĩ sao mà hai lão già chúng tôi có thể hợp lại chứ gì. Phong Dao là dũng sĩ, tôi là ác long, dũng sĩ “đề” ác long có đúng không?”

Mắt Trần Văn Úc vốn đã bình thường trở lại đã phùng nóng lên, cục cựa Tiểu Vĩ tò mò há hốc miệng cứ giãy nảy hỏi chị xem vì cái gì mà dũng sĩ lại muốn đề ác long chứ?

Sếp nhỏ, anh là cố ý! Cho dù trong lòng có nổi phong ba bão táp, Lưu Triệu Duy vẫn phải đóng vai tinh thần phân liệt, ngoài miệng gượng cười: “Tôi cũng biết trong trò chơi dũng sĩ chỉ được đề ác long thôi, thiết kế rất hợp lý, kĩ năng pháp thuật quá tuyệt.”

“Á à, hoá ra cậu cũng chơi game?”

Dương Phỉ liền bị đánh lạc hướng, trong nguy nan còn có thể gặp người cùng sở thích, cũng như gặp được ốc đảo giữa sa mạc!

Cậu hấp tấp nói: “Tôi thích chơi mấy game loại PRG (game nhập vai), nhất là Final Fantasy á, trong dòng FF thích nhất là phiên bản số 8 và 10, chơi bao nhiêu lần cũng không chán. Chẳng qua dạo này nó còn ra thêm phiên bản Xbox, chơi cũng được.”

Nhìn Dương Phỉ ánh mắt trần ngập những vì sao sáng lấp lánh, Lưu Triệu Duy nói không nên lời.....Kỳ thật chỉ có hồi bé cậu ta mới thích ba cái loại máy game cầm tay linh tinh thôi.

May mà Dương Phỉ cũng không tính tiếp tục đề tài game giếc này, “Nếu đã cứu được Lâm Tĩnh San, sao lại không ở đây?”

“Sếp lớn đang tường trình với cảnh sát, Lâm tiểu thư là nạn nhân, cho nên cũng ở bên đó khai báo.” Lưu Triệu Duy giống như tranh công nói: “Cảnh sát điều tra chính là vị gác cổng trường hôm kia, sếp nhỏ anh cũng biết vị cảnh sát Lâm đó ha, là tôi tìm ông ấy đến đó nha! Bằng không sếp lớn ở tại chỗ trông giữ ba tên tội phạm cường gian kia, chỉ dựa vào Lâm tiểu thư đang rối loạn cảm xúc, tôi nghĩ dù cho có canh cũng để người ta chạy mất.”

Dương Phỉ nhướn mi nói: “Hừm? Chẳng lẽ cậu cũng chạy đến nhìn lên Lâm Tĩnh San đi WC? Nếu không sao cậu biết việc này? Còn có thể báo cảnh sát cho bọn họ?”

Lưu Triệu Duy vẻ mặt suy sụp, như là ăn trứng con gián, cậu ta sẽ không bao giờ hoài nghi khả năng nghĩ xấu người khác của Dương Phỉ nữa.

“Là Lâm tiểu thư đi đường nghiêng ngã lão đảo, không cẩn thận đánh thức tôi, tôi nhìn thấy sắc mặt cô ấy không bình thường mới vặn hỏi. Bị đánh thức không chỉ mình tôi, còn có bọn lão Trần, lão Trương kia.”

Bởi vì từ trước đến nay bản lĩnh hoà nhập của cậu ta tương đối cao, nên xưng hô lão Trần, lão Trương cũng không ngượng miệng.

“Tôi chỉ đùa chút thôi, Triệu Duy, cậu còn rất nghiêm túc ha.” Dương Phỉ cười lưu manh, “Quên đi, không nói giỡn với cậu, tôi đến chỗ Phong Dao xem náo nhiệt đây.”

“Sếp nhỏ, anh biết bọn họ ở chỗ nào sao? Có muốn tôi qua đó cùng anh không?”

Dương Phỉ khinh thường tặng cho Lưu Triệu Duy một cái liếc mắt trắng dã, chỉ vào chỗ đám đông đang tụ tập, có thể nhìn thấy vài cảnh sát đang duy trì trật tự: “Mục tiêu rõ ràng như vậy, cậu tưởng tôi mù hay là bị ngu?”

Lưu Triệu Duy nghe vậy, cười gượng hai tiếng, làm hành động xin lỗi ‘Thật có lỗi’.

Lúc Dương Phỉ đến, sự việc dường như đã bớt ồn ào, cậu chen vào đám người, nhìn qua ba tên tội phạm cường hiếp chưa thành trong vụ án — tuổi thoát nhìn không khác cậu là mấy, ngoại hình cũng không quá khó coi, bộ dáng còn có hơi nhã nhặn.

Nhưng trong lòng biết rõ bọn họ là tội phạm cường hiếp, ánh mắt Dương Phỉ nhìn bọn họ không khỏi xa lánh một chút, hơn nữa luôn cảm giác trên người bọn họ tỏa ra loại hơi thở ‘chúng tôi rất dâm loạn’.

Cường hiếp không thành a.....lại nghĩ tới tên ghê tởm Sở Lăng, Dương Phỉ mắng một tiếng.

Ba người kia bị đánh giống như đầu heo, Dương Phỉ khẳng định tuyệt đối không phải là Bạch Phong Dao ra tay.

Bạch Phong Dao học là Hiệp khí đạo (Aikido), đó là loại võ không dùng quyền cước nói chuyện, hướng chỉ với giáo đường của Bạch Phong Dao, dù có tức giận đến mấy cũng sẽ không làm ra hành động đánh người dã man như thế này.

Quả nhiên, giây tiếp theo liền có một người đàn ông lao ra từ đám người, hung hăng đập ba người kia vài cái, “Ba thằng đàn ông không đi làm chuyện tốt, lại muốn ức hiếp phụ nữ? Tội này thực sự làm mất mặt đàn ông!”

Hai người cảnh sát vội vàng ngăn cản người kia, nhưng trong đám đông lại có người ném đá, khổ không thể nói cảnh sát chỉ có thể lấy thân làm đệm thịt bảo hộ phạm nhân, cộng với hô hào ngăn mọi người tiếp tục hành động không lý trí....Một màn trước mắt làm Dương Phỉ sâu sắc cảm thấy xã hội hiện đại có hai nghề có thể dùng ‘bất hạnh’ để tổng quát — giáo viên cùng cảnh sát.

“Phỉ, sao em lại tới đây? Chẳng phải rất mệt hay sao?”

Bạch Phong Dao mang vẻ ngạc nhiên đi đến chỗ cậu, trong nháy mắt tình trạng hỗn loạn dừng lại.

Người đàn ông này dù là bất cứ nơi đâu, bộ dáng có chặt vật đến cỡ nào đều là tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người. Dương Phỉ thầm mắng vài tiếng, ngênh ngang đến chỗ Bạch Phong Dao.

“Nghe nói có người làm anh hùng cứu mỹ nhân, tôi tới đây để giúp vui” Dương Phỉ nói móc.

“Phỉ, không nên dùng loại ngữ khí này....” Bạch Phong Dao cười khổ.

Dương Phỉ chắc chắn hai tiếng, cười lạnh nói: “Tôi còn tưởng anh rất thích làm anh hùng đó nha, cái gì mà lo lắng Lâm Tĩnh San một mình nguy hiểm....Bạn học Bạch, kỳ thật anh là tên cuồng theo dõi có phải không?”

“Cậu mới là cuồng theo dõi! Đừng nghĩ Phong Dao giống cậu! Anh ấy không bao giờ xấu xa như cậu!” Không biết từ khi nào Lâm Tĩnh San xuất hiện phía sau Bạch Phong Dao, dùng vẻ mặt tức giận biện giải cho Bạch mã hoàng tử của cô.

“Lâm Tĩnh San, em khai báo xong rồi?” Bạch Phong Dao quan tâm hỏi, “Có khỏe không? Cảnh sát Lâm có nói sẽ xử lý ba người kia thế nào sao?”

Lâm Tĩnh San gắt gao nắm chặt chiếc áo khoác rộng thùng thình trên người, đỏ mặt nói: “Em tốt hơn nhiều rồi, hôm nay nếu không có anh....Cảnh sát Lâm nói tạm thời sẽ giam giữ bọn họ, cử người thay phiên trông coi. A! Còn có, cảm ơn áo khoác của anh!”

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng cự tuyệt áo khoác cô đưa tới, dịu dàng lại xa cách nói: “Buổi sáng trời lạnh, em mặc đi, đừng để bị cảm.”

Lâm Tĩnh San hoàn toàn không nhìn ra sự xa cách trong ý cười của anh, chỉ cảm thấy Bạch Phong Dao cười thật mê người, trái tim đập liên hồi, trong lòng nghĩ người hoàn mỹ như Bạch Phong Dao sao có thể là đồng tính? Cho dù thật sự là đồng tính, tại sao lại có khả năng coi trọng con chó hoang Dương Phỉ kia?

Nhất định là Bạch Phong Dao thấy con chó hoang kia đáng thương, mới cùng một chỗ với cậu ta! Lâm Tĩnh San không ngừng nhồi nhét ý nghĩ này sâu vào đầu.

Hai người trước mặt nói chuyện hợp ý đến chướng mắt, khoé mắt cùng cơ thể Dương Phỉ căng lại trở nên ngoan lệ, hơi thở nguy hiểm mơ hồ phát ra.

Chỉ thấy cậu ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Phong Dao? Đệt! Tên cũng đã gọi thẳng, các người cố gắng ái muội thêm đi! Tôi trở về tiếp tục ngủ!”

Bạch Phong Dao tuy là âm thầm cao hứng Dương Phỉ ghen tuông, nhưng cũng không dám tiếp tục kích thích, nếu không lát nữa muốn thu thập cục diện sẽ rất phiền toái, vội vàng gọi tên Dương Phỉ, nhắc chân muốn chạy theo.

“Phong Dao, cái kia, cái kia chúng ta cùng đi, em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Bạch Phong Dao đang muốn từ chối, Lâm Tĩnh San nói thêm một câu khiến anh hứng thú.

“Em cảm thấy cảnh sát Lâm là lạ....Hình như ông ấy rất có thành kiến đối với Dương Phỉ.”

Bạch Phong Dao nhíu mày, lập tức cười lên, “Vậy sao? Nếu có thể, Tĩnh San, phiền em nói rõ ràng một chút?”

Vừa nghe Bạch Phong Dao trực tiếp gọi tên cô, Lâm Tĩnh San thoáng chốc vừa vui vừa thẹn thùng, đây là lần đầu tiên Bạch Phong Dao gọi thẳng tên cô!

“Tĩnh San?” Bạch Phong Dao ra vẻ nghi hoặc lại gọi cô một tiếng, chỉ bằng hai chữ có thể thu phục trái tim chân thành của một cô gái, việc có lợi như vậy, Bạch Phong Dao rất thích làm.

“A? A! Được, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!” Mặt Lâm Tĩnh San đỏ bừng nói.

Bạch Phong Dao vì cảnh giác cảnh sát Lâm mà không biết bên kia Dương Phỉ trở về phát hiện Bạch Phong Dao thế nhưng không đuổi theo, ngược lại lại chậm rì rì mà đi theo Lâm Tĩnh San (không nhìn lầm thì bọn họ còn chọn chỗ ít người nữa), tức giận đến nhất Phất xuất thế, nhị Phất thăng thiên* luôn.

_Nhất Phất xuất thế, nhị Phất thăng thiên: Có 2 nghĩa. 1/Nếu là tức: chết đi sống lại. 2/ Nếu là giận: có người thì không có ta, tựa như câu Trời đã sinh Chu Du, sao còn sinh Lữ Bố. “Sếp nhỏ, anh về rồi? Sếp lớn cùng những người khác đâu?”

“Chết rồi!” Dương Phỉ dưới cơn tức thiết lớn ném lại hai chữ, nằm lên chỗ trải báo nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, “Lưu Triệu Duy! Đến giờ ăn cơm thì gọi tôi một tiếng!”

Lưu Triệu Duy ngơ ngác gật đầu, trong lòng hồi hộp — sếp nhỏ hình như rất tức giậnTuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, bất quá vẫn là A Di Đà Phật, xin người phù hộ. Sếp lớn, tự bảo trọng nha.

Tựa hồ sợ lời nói của mình bị người khác nghe thấy, lúc nói chuyện cùng Bạch Phong Dao, Lâm Tĩnh San cố gắng hạ thấp âm lượng, cho dù hai người đã đi tới nơi không người ở phòng họp dưới lầu.

“Lâm cảnh quan giúp em ghi bản tường trình, còn hỏi em vài chuyện..... về tiểu Tuyết.”

Bạch Phong Dao hơi hơi thay đổi sắc mặt,” Trương Tuyết?”

Lâm Tĩnh San hăng còn chìm ngập trong vui sướng vì được nói chuyện cùng Bạch Phong Dao đến mức không hề phát hiện chút thay đổi nhỏ nhoi ấy.

“Ừm, Lâm cảnh quan hỏi em lúc trước Dương Phỉ cùng tiểu Tuyết bắt đầu yêu nhau như thế nào, vì sao lại chia tay.” ngừng một chút, cô chân chờ nói: “Ông ấy còn hỏi em..... Hỏi em thấy việc tiểu Tuyết tự sát như thế nào.”

Bạch Phong Dao đối nàng nở nụ cười, ôn nhu lại có vẻ bi thương, “Tĩnh San, anh biết chuyện Trương Tuyết tự vẫn đối với em vẫn rất khó chấp nhận, nhưng Phỉ là vô tội.”

Nghe vậy, Lâm Tĩnh San vội vàng nói: “Em thừa nhận em có thành kiến với Dương Phỉ, cũng cho rằng tiểu Tuyết chết là lỗi của Dương Phỉ, nếu không phải lúc trước bắt nạt hãm hại chia tay với tiểu Tuyết, tiểu Tuyết

cũng sẽ không nghĩ quẩn..... Bất quá em cũng biết không thể nói lung tung, nhất là trước kia còn bởi vì tuổi trẻ nóng nảy mà làm anh bị thương.....

“huống chi bây giờ em còn biết anh cùng Dương Phỉ quen nhau..... Vì anh ... Em làm sao dám nói lung tung về Dương Phỉ với Lâm cảnh quan được?”

Vì yêu mà hy sinh bản thân sao? Nữ nhân, ngu xuẩn khó dạy*. Bất quá cũng may khi đó anh thấy ba người kia bộ dạng khả nghi nên mới đi theo, nếu không sẽ không có cách nào thu được nhiều tin tức có lợi đến vậy.

(Khổng Tử nói: Nữ nhân cùng hài tử khó dạy)

Bạch Phong Dao cười nắm lấy tay Lâm Tĩnh San, giọng nói ôn nhuận mềm nhẹ như mưa xuân.

“Tĩnh San, cảm ơn em..... Không phải vì Phỉ, mà là vì những quan tâm lo lắng cùng khoan dung của em.”

Cảm tính nữ nhân trốn không thoát lời ngon tiếng ngọt, nhất là những câu ngọt ngào từ miệng người đàn ông mình thầm mến đã lâu.

Lâm Tĩnh San cúi đầu, thẹn thùng chỉ đành để Bạch Phong Dao cứ như vậy nắm lấy tay mình, nói: “Em nói với Lâm cảnh quan, đối với chuyện tiểu Tuyết tự sát, em cảm thấy rất kinh ngạc, cũng rất khó tiếp nhận..... Cũng chỉ là như thế mà thôi, cũng không muốn nhiều lời với ông ấy.”

Nói tới đây, nàng tạm dừng một chút, mới lại chậm rãi nói: “Nhưng ta cũng tò mò, Lâm cảnh quan sao lại hỏi em về vấn đề mà em không thể tưởng tượng được, nghe ý tứ của ông ấy thì, hình như là hoài nghi tiểu Tuyết không phải tự sát, mà là bị người khác sát hại.”

“Tĩnh San, em có thể nói rõ ràng một chút không?”

Trong mắt hắn hiện lên một luồng lạnh lẽo rồi rất nhanh biến mất.

Lúc này Lâm Tĩnh San đương nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu gì của Bạch Phong Dao.

“Ông ấy hỏi em tiểu Tuyết trước khi chết có đi đến chỗ nào khác thường không? Lúc quen với Dương Phỉ có cãi nhau nghiêm trọng gì không? Dương Phỉ ở trường học là người thế nào..... Mọi việc như thế, hỏi tới hỏi lui, cứ ba bốn câu lại hỏi về Dương Phỉ.”

Ngụ ý của cô rất rõ ràng—Lâm cảnh quan đang hoài nghi Dương Phỉ giết Trương Tuyết.

Vị Lâm cảnh quan này một mực hoài nghi làm cho Lâm Tĩnh San cười nhạt, tuy rằng cô một mực đổ hết tội lỗi làm cho Trương Tuyết chết lên trên người Dương Phỉ, nhưng kỳ thật cô cũng hiểu rõ Trương Tuyết là tự sát, Dương Phỉ đã chủ động đề nghị chia tay, cậu thật sự không có động cơ gì để sát hại Trương Tuyết cả.

“Vậy sao. Cảm ơn em, Tĩnh San, anh sẽ tìm gặp Lâm cảnh quan để nói chuyện, bị cảnh sát hoài nghi giết người..... Đây cũng không phải là chuyện gì tức cười cả.”

Anh bắt đầu dễ nói: “Tính cách của Phỉ mặc dù nóng nảy, nhưng tuyệt đối sẽ không giết người. Lỗi của Phỉ với Trương Tuyết chính là..... cuối cùng Phỉ vẫn chọn anh, chứ không phải cô ấy.”

Những lời này của Bạch Phong Dao làm cho Lâm Tĩnh San thất kinh, ngay cả nói cũng không thể rõ ràng, “Anh, anh đang nói là từ lúc học đại học đã quen với Dương Phỉ theo rồi nha..... Tiểu Tuyết, tiểu Tuyết cũng biết sao?”

Bạch Phong Dao giả vờ đau khổ ầu ầu, dùng lời nói dối pha với một chút sự thật, “Thực xin lỗi..... Trương Tuyết mất đi cũng có một phần lỗi do anh, cũng có thể nói là anh gián tiếp giết chết cô ấy..... Tại vì khi đó anh không dám nói cái gì..... Để cho Phỉ một mình nhận trách nhiệm..... Anh yếu đuối như thế nhất định là khiến em thất vọng, đúng không?”

Anh nhếch khóe môi, run run như muốn cười, lại là nụ cười khiến lòng người ta chua xót.

“Sẽ không!”

Lâm Tĩnh San lo lắng đặt tay lên gò má của Bạch Phong Dao, người cô đơn phương yêu mến lại lộ ra vẻ mặt yếu ớt trước cô, việc đó làm cho cô cảm thấy cô đã dần đi vào sâu trong nội tâm của Bạch Phong Dao, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng còn hơn cả chính Bạch Phong Dao, cô không thể tưởng tượng được Bạch Phong Dao mấy năm qua hối hận tự trách mình đến như thế nào!

“Em hiểu mà! Đó không phải là lỗi của anh! Muốn trách..... Muốn trách cũng chỉ có thể trách tiểu Tuyết thể mà không chịu nổi đả kích! Cho nên anh không cần phải tự trách nữa đâu!”

Bạch Phong Dao lẳng lặng nhìn ngắm Lâm Tĩnh San một hồi lâu, sau đó anh cầm lấy hai bàn tay Lâm Tĩnh San thủ, áp lên mặt mình.

“Tĩnh San, cảm ơn em..... Những lời này trừ em ra, anh cũng không biết có thể nói với ai hết..... Có em ở thật sự thật tốt quá..... Thật sự.....”

Lâm Tĩnh San hai mắt nhoè ánh nước, đây là lần đầu tiên cô có được cảm giác mình có thể bảo hộ Bạch Phong Dao, rõ ràng trước kia người nam nhân này đối với cô nghìn trùng xa cách mà.....

Nhưng hiện tại khoảng cách giữa hai người bọn họ lại càng ngày càng gần, hơn nữa Bạch Phong Dao yếu đuối thể này chỉ một mình cô biết, Dương Phi vốn là người yêu lại căn bản không thể chống đỡ bị thương cho Bạch Phong Dao.

Lâm Tĩnh San bắt đầu cho rằng- có lẽ chỉ có chính cô, mới là người thích hợp đứng bên cạnh Bạch Phong Dao nhất.

11. Chương 11: Thâm Mến

“Học trưởng!”

Cảnh sát Lâm quay đầu lại, thì ra là cảnh sát Tiêu Cảnh Mạch, người hôm qua trực gác nơi cổng trường học cùng ông.

“Có chuyện gì sao?”

Cảnh sát Lâm, còn gọi là Lâm Thiệu Nguyên theo bản năng xoa xoa huyết Thái Dương nhức buốt.

“Về ba vị phạm tội cường gian kia, tôi không ủng hộ phương thức xử lý của học trưởng.” Về mặt của Tiêu Cảnh Mạch tràn ngập bất mãn.

“Tình hình hiện tại này, nhân lực của chúng ta đã rất thiếu thốn, mấy anh em trong đội một mỗi mà còn chưa được nghỉ ngơi nữa, đã thế còn phải cắt cử nhau trông coi mấy gã đó, tôi cho rằng học trưởng xử trí việc này thực không thỏa đáng!”

“Không như thế thì cậu định làm thế nào, nhốt bọn họ lại sau đó mặc kệ sao?” Lâm Thiệu Nguyên hỏi lại.

Cảnh cục của bọn họ chưa qua khỏi đợt chấn động đầu tiên đã ầm ầm sụp đổ, bởi vậy trừ những người đang thi hành công vụ ở bên ngoài ra, những cảnh sát viên may mắn còn sống như hắn cũng chỉ được gần mười hai người.

Mà chức vụ của Lâm Thiệu Nguyên tuy rằng không phải cao nhất trong bọn họ, nhưng thâm niên làm việc lâu nhất, lại thêm uy tín ở địa phương công tác nên coi như tạm thời y đứng đầu nơi đây.

Tiêu Cảnh Mạch cực lực giải thích: “Tôi đương nhiên không phải có ý này, tôi chỉ muốn nói có thể trưng cầu ý kiến người dân, kêu gọi bọn họ hỗ trợ gánh vác với anh em, mấy việc như tuần đêm hay canh gác gì cũng được.”

“Cảnh Mạch, không phải tôi không hiểu điều cậu nói. Nhưng không có trải qua khoá huấn luyện cảnh binh, người dân dù có được tổ chức, sẽ lại càng làm mọi việc hỗn loạn hơn, rất phiền. Giống như mấy lần động đất trước, người dân không phải hoảng loạn đến mức vô ý giết người luôn hay sao?”

“Nhưng mà...”

Lâm Thiệu Nguyên thở dài một tiếng, đành phải nhượng bộ: “Nhưng mà cậu lo lắng cho các anh em, đề nghị của cậu tôi sẽ suy xét. Nếu cậu có đề cử ai thân quen cũng được, tôi sẽ tùy tình hình mà phân phối.”

Tuy là có nhượng bộ, bất quá bên trong lời nói của Lâm Thiệu Nguyên vẫn chứa nhiều ẩn khuất như cũ, nói đến nói đi đều là “lo lắng”, “xét theo tình huống”. Bất quá Tiêu Cảnh Mạch cũng vẫn là người còn non dạ, tự nhiên không phát hiện ý tứ của Lâm Thiệu Nguyên, khuôn mặt kiên cường hiện lên vui sướng rõ ràng.

“Tốt quá, cảm ơn học trưởng!” Tiêu Cảnh Mạch chân thành nói lời cảm tạ.

“Cảnh Mạch, đã nói bao nhiêu lần? Trực tiếp gọi tên tôi đi, đừng kêu học trưởng nữa. Tôi lớn hơn cậu gần hai thập kỉ đó, cậu gọi tôi là học trưởng làm tôi có cảm giác tôi ức hiếp cậu.” Lâm Thiệu Nguyên bắt đầu cười khở.

Chỉ nghe Tiêu Cảnh Mạch nói không chút nghĩ ngợi: “Học trưởng tuy rằng lớn tuổi hơn tôi nhiều, nhưng là chúng ta đều tốt nghiệp cùng trường đào tạo cảnh sát, xưng hô học trưởng là chuyện đương nhiên mà? Trừ phi học trưởng không chịu nhận tôi là đàn em của anh thôi.”

Tiêu Cảnh Mạch đã nói đến nước này, Lâm Thiệu Nguyên tự nhiên cũng không phải không biết xấu hổ mà phản bác lời hắn nói, nhưng mà mỗi lần nghĩ đến hắn lớn tuổi như vậy còn bị một tên tiểu tử kêu học trưởng, trong lòng vẫn không được tự nhiên.

“..... Học trưởng, có thể hỏi anh một việc không?” Tiêu Cảnh Mạch nhìn Lâm Thiệu Nguyên một hồi lâu, rồi mới mở miệng hỏi.

“Ừ?”

“Học trưởng đối với mấy người ngày hôm qua..... Nhất là cái tên côn đồ Dương Phỉ hình như đặc biệt để ý?”

Lâm Thiệu Nguyên liền gượng cười.

“Biểu hiện của tôi rõ ràng thế sao?”

Tiêu Cảnh Mạch lắc đầu một cái, nói: “Không có. Nhưng mà hôm qua lúc anh ghi lại tường trình của Lâm tiểu thư, vừa vặn tôi cũng ở bên cạnh, tôi đoán anh quên mất rồi.”

Nghe vậy, Lâm Thiệu Nguyên ngẩn ra, nói: “A..... Thực xin lỗi..... Tôi không phải cố ý.....”

Tiêu Cảnh Mạch không hề tỏ ra bất mãn, thậm chí còn vui vẻ nở nụ cười, giống y như đứa nhỏ.

“Tôi biết học trưởng không cố ý, chỉ là quá mức chuyên tâm vào một việc sẽ dễ dàng bỏ qua nhiều thứ, điểm này còn rất đáng yêu.”

Đã là một ông già hơn bốn mươi tuổi, vì cái gì Tiêu Cảnh Mạch lại có thể đem từ đáng yêu này giáng lên đầu ông? Lâm Thiệu Nguyên lắc đầu thở dài, nhưng cũng không có sửa lời của Tiêu Cảnh Mạch, bởi vì mấy việc linh tinh này, Tiêu Cảnh Mạch luôn kiên trì đến lạ, giống như cách hắn gọi “học trưởng”, khuyên như thế nào cũng không chịu bỏ.

Lâm Thiệu Nguyên cũng không chán ghét Tiêu Cảnh Mạch, thậm chí còn có cảm giác xem hắn như con trai mình— tuy rằng y chưa từng kết hôn, cũng chưa từng biết cảm giác nuôi dưỡng một đứa nhỏ là thế nào.

“Không hiểu có phải là do tôi quá đa nghi.....” hơi hơi dừng lại, sắc mặt Tiêu Cảnh Mạch trầm xuống, “Học trưởng hình như nghi ngờ Dương Phỉ kia là kẻ giết người? Giết một cô gái tên là Trương Tuyết?”

Lâm Thiệu Nguyên nhìn thẳng vào ánh mắt đang chăm chú quan sát mình của Tiêu Cảnh Mạch, trầm ngâm một hồi lâu, sau đó buông lời rãi nói: “Cảnh Mạch, không biết cậu có còn nhớ hay không..... Chuyện khi cậu học cấp 2 ấy? Khi đó có một vụ án học sinh trung học giết nhau chấn động cả nước.”

“À..... Có ấn tượng, bởi vì chuyện đó rất âm ỉ, cũng trở thành chuyện cho người ta cười nhạo cảnh sát bất lực, bất quá là vì phạm nhân vốn dĩ chỉ là một học sinh trung học chưa thành niên, cảnh sát thế mà vẫn không thể truy cứu đến nơi đến chốn, mặc hắn nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật.”

Lâm Thiệu Nguyên tùy ý ngồi lên trên bậc cầu thang, khoát tay ý bảo Tiêu Cảnh Mạch cũng ngồi xuống.

“Người học sinh trung học kia tên là Sở Lăng..... Là bạn cùng lớp của Dương Phỉ và Bạch Phong Dao, ba người đó là bạn bè rất thân thiết.”

Tiêu Cảnh Mạch không có mở miệng, trầm mặc chờ đợi lời nói kế tiếp của Lâm Thiệu Nguyên.

“Bản án kia, là do tôi và Dận Trần phụ trách. Chúng tôi thu thập chứng cứ, Sở Lăng là một học sinh giỏi hạnh kiểm tốt, trong ấn tượng của bạn bè và giáo viên đều rất đáng mến, hơn nữa cũng không có dấu hiệu xích mích với nạn nhân..... Nhưng hắn lại giết nạn nhân, còn rạch nát mặt của nạn nhân, tựa như có thâm cừ đại hận với cô ta.”

Tiêu Cảnh Mạch đoán: “Có lẽ phạm nhân thâm mến nạn nhân, tỏ tình bất thành nên ra tay hạ sát.”

“Tôi vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng chính do Dận Trần nêu ra vài điểm đáng ngờ.”

Lâm Thiệu Nguyên sắp xếp suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Đại đa số vụ án giết người đều là do một phút xúc động của phạm nhân, nếu Sở Lăng là bởi vì tỏ tình bất thành mới xúc động giết người, vậy hung khí phải là thứ gì có ngay tại hiện trường, hoặc là vật hắn mang theo bên mình. Nhưng hiện trường giết người là ở bên ngoài, hung khí giết người của Sở Lăng lại là một con dao rút, thứ rất hiếm thấy.”

“Nói cách khác, Sở Lăng là mưu tính giết người?” Tiêu Cảnh Mạch tiếp lời y.

“Đúng vậy. Sở Lăng là mưu tính giết người, nhưng hắn giết nạn nhân vì lý do gì?” nói tới đây, Lâm Thiệu Nguyên biểu tình thay đổi mấy biến,” thực may mắn, Sở Lăng có thói quen ghi nhật kí. Ở trong nhật kí, thường xuyên xuất hiện hai cái tên khác-Y cùng B.”

“Y cùng B..... Học trưởng, đây là ghép vần, cũng là chỉ Dương Phỉ cùng Bạch Phong Dao?”

“Ừ, hai chữ này là 2 kí tự pinyin của tên, tôi không cần phải nói cậu cũng nhận ra. Theo nhật kí có thể thấy rất rõ ràng Sở Lăng thâm mến Y, chỉ cần nội dung có ghi dính đến Y, bút pháp của Sở Lăng sẽ trở nên phi thường nhu hòa.”

Lâm Thiệu Nguyên nhìn Tiêu Cảnh Mạch, chỉ thấy sắc mặt đối phương không hề biến đổi, giống như đồng tính luyến ái tuyệt đối bình thường..... Lâm Thiệu Nguyên âm thầm thở dài, ông thật sự già, ý tưởng theo không kịp người trẻ tuổi.

“B cũng thích Y, bởi vậy Sở Lăng cùng B quan hệ cũng không tốt, chỉ là vì nể mặt Y, bọn họ mới không lộ ra địch ý.”

Trong mắt Tiêu Cảnh Mạch hiện lên một chút kinh ngạc, “Tình yêu tam giác? Không ngờ cái tên côn đồ kia lại được yêu thích đến thế?”

Tuy rằng ngày hôm qua tiếp xúc một chút, nhưng mặc kệ bề ngoài hay là khí chất, Bạch Phong Dao đều là người đàn ông khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Bạch Phong Dao điều kiện tốt như vậy lại coi trọng Dương Phỉ.....

Lâm Thiệu Nguyên lại có thể lý giải kinh ngạc của Tiêu Cảnh Mạch, trên cơ bản Bạch Phong Dao, Sở Lăng cùng Dương Phỉ, ba người này mà trở thành bạn tốt cũng làm người ta khó có thể tin được.

Hai người là hai thiếu niên đào hoa, thành tích tốt, hạnh kiểm tốt, người còn lại hai ngày đánh nhau ba trận, thành tích bất lương chất chồng..... Rồi khi biết được Bạch Phong Dao và Sở Lăng thế mà còn thâm mến Dương Phỉ, Lâm Thiệu Nguyên cùng cộng sự Trần Dận Trần của ông thật sự muốn té ngựa, ngạc nhiên gấp bội.

“ Trước khi việc đó xảy ra một ngày, bút tích nhật kí của Sở Lăng rất cầu thả, chữ viết ngoáy, dùng lực mạnh gần như xuyên thủng giấy, có thể nhìn ra cảm xúc lúc đó của hắn rất kích động.”

“Trong nhật kí, nhắc tới một buổi tối mát trời B tìm đến hắn, nói cho hắn biết chỉ cần Y thật sự nhận lời kết giao của nạn nhân, như vậy B sẽ lựa chọn rời khỏi, nhưng lại cảnh cáo hắn, nói hắn không được làm chuyện gì quấy phá việc Y kết giao cùng nạn nhân..... Hắn rất tức giận, cho rằng B căn bản không phải thật sự thích Y, cho nên mới có thể dễ dàng buông tay Y như vậy.”

“ Học trưởng, tôi nhớ là có nghe nói, trước khi bị giết, nạn nhân vốn xinh đẹp?”

Được Lâm Thiệu Nguyên khẳng định, Tiêu Cảnh Mạch nghĩ rằng, cứ như vậy, Sở Lăng vì sao lại rạch mặt cô ta, thật cũng dễ hiểu.

Ghen tị.

Ghen tị vì nạn nhân là nữ, ghen tị nạn nhân có được gương mặt xinh đẹp, đều là bởi nạn nhân hơn hẳn, cho nên Dương Phi mới có thể thích nàng.

Sắc mặt Lâm Thiệu Nguyên nghiêm túc: “Giả thiết của tôi là thế. Sở Lăng kéo nạn nhân đi, ngay từ đầu hẳn cũng không phải thật sự muốn giết nạn nhân, chắc là chỉ muốn đe dọa nạn nhân, làm cho cô ta cách xa Y một chút, nhưng có lẽ là nạn nhân đã nói gì kích thích hẳn, hẳn mới có thể giết đi.”

Tiêu Cảnh Mạch gật gù đầu, cho rằng giả thiết của Lâm Thiệu Nguyên rất hợp đạo lý, Sở Lăng lúc ấy bắt quá là học sinh trung học bình thường, hẳn giết người, vô cùng có khả năng là nhất thời xúc động, không phải là có sắp đặt kế hoạch.

“Cảnh Mạch, ngươi cho rằng một học sinh trung học xúc động giết người, sau đó sẽ làm thế nào? Tự thú? Bỏ trốn? Cho dù tự thú hay đào vong, đều phải có người giúp đỡ?”

“Học trưởng, anh là nói Sở Lăng có khả năng đi gặp Dương Phi?”

“Không phải là có khả năng, mà là quả thật có đi gặp.” Lâm Thiệu Nguyên nói ra mọi việc ghi chú về Bạch Phong Dao cùng Dương Phi, “Rồi sau đó Sở Lăng biến mất như không khí, cậu không thấy là rất kỳ quái sao? Những năm gần đây không có gì tin tức, ngay cả người nhà, Sở Lăng cũng chưa từng có liên hệ về.”

Tiêu Cảnh Mạch nghe một hiểu mười, ánh mắt mê muội dần dần thanh minh lại mà kinh ngạc, “Anh nói nói là Sở Lăng có khả năng đã chết trước đó rồi?”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, nhưng khả năng xảy ra rất lớn, một người rõ ràng như thế lại biến mất nhiều năm mà chúng ta không tìm ra thật sự quá hiếm gặp, nhưng nếu như người đã chết.....” ánh mắt Lâm Thiệu Nguyên bỗng dừng tối sầm lại: “Muốn phi tang một cái thi thể lại không hề khó.”

“Tôi cùng Dận Trần đi đến cái nơi gọi là “căn cứ bí mật” của Bạch Phong Dao và Dương Phi, nếu Sở Lăng thật sự đã chết, như vậy nhất định có thể vẫn tìm được manh mối gì đó.”

“Hai người có dùng thuốc thử dùng luminol?” Tiêu Cảnh Mạch hỏi.

Lâm Thiệu Nguyên gật đầu, “Dận Trần cho rằng tôi đa nghi, tôi lại cố ý muốn dùng..... Kết quả cái gì cũng không phát hiện được.”

“Cho dù là như vậy, học trưởng vẫn hoài nghi rằng Sở Lăng đã chết?”

Học trưởng này..... Khó trách có người nói bình thường Lâm Thiệu Nguyên sẽ là một thầy giáo tốt, một khi ông ấy bước bình lên, mười con trâu cũng không kéo ông ấy lại được. Nhưng chỉ vì vậy mà hẳn cảm thấy học trưởng đáng yêu đến từng cái khuyết điểm, liền bỏ qua mà vâng lời, quả thật quá khó hiểu đi? Tiêu Cảnh Mạch lên cười thâm.

Lâm Thiệu Nguyên tự nhiên không có phát hiện tâm lý kì lạ của vị học đệ này, vẫn tiếp tục nói: “Đúng vậy, luminol có thể tìm ra vết máu, nhưng nếu đối phương sử dụng chất tẩy trắng có tính axit thì nó sẽ mất đi tác dụng (chém từ SCI:3), như vậy cho dù là dùng luminol, cũng không có cách nào khẳng định ở đó có vết máu.”

Nghe vậy, Tiêu Cảnh Mạch nhú nhú mày, rất là không khách khí nói thẳng nhận xét của hẳn về người kia, “Tôi chỉ mới tiếp xúc với Dương Phi một chút vào hôm qua, nhưng y làm cho người ta có cảm giác y là một người hành động không cần dùng não, huống chi lúc ấy chỉ là một học sinh trung học ngu ngốc, y sẽ làm được mấy việc đó chứ?”

Lâm Thiệu Nguyên hít vào một hơi, chậm rãi nói từng chữ, “Cảnh Mạch, cậu quên rồi sao? Thích y ngoài Sở Lăng..... Còn có một người khác.”

Tiêu Cảnh Mạch sửng sốt– Bạch Phong Dao!

“ Bạch Phong Dao thực thông minh, cá tính lại vô cùng cẩn thận, hẳn thích Dương Phỉ, Dương Phỉ cũng thực tín nhiệm hẳn, cậu nghĩ xem, Bạch Phong Dao nếu đã biết Dương Phỉ giết người rồi, có thể giúp Dương Phỉ xử lý thi thể hay không?”

“ Tất cả..... vẫn là suy đoán của học trưởng sao?”

Nhớ tới khuôn mặt tươi cười tao nhã mà ôn nhu, Tiêu Cảnh Mạch không thể tưởng tượng được Bạch Phong Dao đã biết rõ Dương Phỉ giết người mà còn vì y xử lý thi thể.

“ Ủ, tất cả đều là giả thiết của tôi, ở trong tình huống không có chứng tôi chỉ có thể âm thầm điều tra, tuy là Dân Trần cho rằng tôi đa nghi, nhưng chỉ cần không gây trở ngại tiến độ tra án của cậu ấy, cậu ấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, có đôi khi còn có thể giúp tôi.....”

Nháy mắt, vẻ mặt của Lâm Thiệu Nguyên trở nên ảm đạm khi nhắc lại cái chết của cộng sự, Tiêu Cảnh Mạch liền dẹp lòng đố kị, tăng thêm hứng khởi. Chỉ thấy hắn nắm chặt tay hung hăng nói: “Tôi cũng sẽ giúp học trưởng một tay! Chỉ cần học trưởng cho phép, muốn tôi giúp gì tôi cũng giúp cả!”

Rõ ràng đã hai mươi mấy tuổi rồi, vẫn giống đứa nhỏ vui buồn ra mặt. Lâm Thiệu Nguyên thở dài, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nói: “Tất cả chỉ là hoài nghi mà thôi, huống chi hiện tại không phải tôi đã nói hết với cậu sao?”

Chắc không phải như vậy đâu, nếu không phải Trần Dân Trần đã chết..... Học trưởng không có khả năng nói việc này cho hắn biết đâu nhỉ? Tiêu Cảnh Mạch quả thật cảm thấy khổ sở vì Trần Dân Trần, nhưng cũng đồng thời vì cái chết của Trần Dân Trần mà cảm thấy vui vẻ, nếu không phải người kia đã chết, học trưởng nhất định chỉ biết bàn bạc cùng người kia thôi..... Tiêu Cảnh Mạch cả người rùng mình, gạt bỏ hết tâm tư dư thừa đi.

Bên kia, Lâm Thiệu Nguyên quay lại trọng điểm đề tài: “Bản án của Trương Tuyết cuối cùng kết án là, người nhà cũng thừa nhận kết luận này. Tuy rằng bản án không phải do tôi phụ trách, nhưng bởi vì bản án này lại dính đến Dương Phỉ, cho nên tôi đi mượn hồ sơ đọc.”

“Vụ án của Trương Tuyết nhìn qua thì thật bình thường, bị Dương Phỉ vút bỏ, luẩn quẩn tìm chết..... Tôi lại cho rằng sự thật cũng không phải đơn giản như vậy.”

Có lẽ là ông có thành kiến, cho rằng cái chết của Sở Lăng cùng Dương Phỉ không thể không có quan hệ, tự nhiên cũng liền cho rằng việc Trương Tuyết chết cũng không phải đơn thuần là tự sát.

“ Tôi đã tìm gặp cha mẹ của Trương Tuyết để qua vài lần, ngay từ đầu bọn họ rất bài xích tôi, nhưng cuối cùng lại nói với tôi nguyên nhân sơ dĩ Trương Tuyết tìm chết —

“Người Trương Tuyết thích thật ra là Bạch Phong Dao mới đúng, cô ta vì tiếp cận Bạch Phong Dao mới cùng Dương Phỉ kết giao, chuyện này sau đó sáng tỏ, Dương Phỉ liền lập tức nói chia tay.

“sau đó cô ta lại tìm tới Bạch Phong Dao, van xin Bạch Phong Dao giúp cô ta quay lại với Dương Phỉ, thuận tiện hạ thuốc mê Bạch Phong Dao, không khéo bị Dương Phỉ bắt gặp..... Sau đó, cách một ngày, cô ta liền tự sát.”

Coi như là một trong số ít những người biết được bí mật này, Tiêu Cảnh Mạch tuy là chỉ là một cảnh sát mới vào nghề, vẫn là không khỏi ghen hòng nhìn trần trối, tâm nữ nhân thâm sâu như thế, hẳn vẫn nghĩ chỉ trong phim truyền hình cầu huyết mới có cái thể loại nhân vật này, không ngờ rằng ngoài cuộc sống cũng có nữa!

“Ba mẹ của Trương Tuyết tôi đã gặp qua, bọn họ đều là những người chất phác thiện lương, do quá bận rộn công tác mà ... thiếu quan tâm Trương Tuyết, khiến Trương Tuyết lạc lối, thậm chí đi đến đường cùng mà ân hận, áy náy, nhưng tôi lại cho rằng Trương Tuyết nếu tâm cơ như vậy, ngay cả chuyện đánh thuốc cường hiếp cũng làm được, làm sao có khả năng chỉ vì Bạch Phong Dao cự tuyệt mà nhất thời giận dữ đến mức đi tự sát? Đừng nói làm vậy chỉ để trả thù, làm cho hắn hối hận chứ?”

Ánh sáng trong đầu Tiêu Cảnh Mạch chợt lóe: “Học trưởng hoài nghi Dương Phỉ rất có thể đã bắt gặp Trương Tuyết đánh thuốc rồi cường hiếp Bạch Phong Dao, nên xúc động giết người? Mà Bạch Phong Dao

lại giúp y xử lý thi thể? Nhưng mà, nhưng mà lúc Trương Tuyết tự sát không phải là đã có nhân chứng tận mắt trông thấy sao?”

Theo hướng học trưởng đoán, Dương Phỉ là người có bản năng giết người, người như thế nếu bỏ mặc, tuyệt đối còn có khả năng tái phạm!

Lâm Thiệu Nguyên không tỏ ra đồng tình, nhưng cũng không hề phản đối suy đoán của Tiêu Cảnh Mạch.

“Nhân chứng trực tiếp thấy tại hiện trường cũng có thể thuê người giả tạo được, lúc tận mắt thấy Trương Tuyết tự sát cũng đúng lúc bọn Bạch Phong Dao đang ở một nơi ngoài vòng nghi can, cậu không nhận ra này cũng quá đúng lúc sao?”

Cho dù ông đưa ra hoài nghi gì đó, nhưng không có chứng cứ, ngay cả Trần Dận Trần cũng chỉ cho rằng ông đã nghĩ quá nhiều, bởi vậy cuối cùng sở cảnh sát vẫn kết án là “tự sát”.

“..... Nói thật đi, học trưởng nói tất cả đều là hoài nghi của cá nhân học trưởng, không thể trở thành căn cứ pháp án, cho nên mấy năm qua học trưởng chỉ có thể lén điều tra, cơ hồ không có gì tiến triển đi.”

Tiêu Cảnh Mạch hơi phiền não thở dài, không báo lên thủ trưởng, tự mình âm thầm điều tra, đây chính là tội kỵ mà! Nhưng nếu học trưởng hoài nghi như vậy nhất định có lý do..... Nay Trần Dận Trần đã không còn, nguyện ý giúp học trưởng cũng chỉ còn lại hấn, nếu không học trưởng cũng sẽ không nói nhiều với hấn như vậy.

Thật sự hấn không phải là người không biết điều, nhưng hấn cao hứng bởi vì học trưởng có điều cần nhờ vả, kỳ thật cũng có vẻ hơi ngu. Tiêu Cảnh Mạch nhoen cười.

“Nhưng mà tôi sẽ giúp anh, học trưởng.”

Nhịp tim Lâm Thiệu Nguyên bỗng dưng điên cuồng đập loạn xạ, cặp mắt Tiêu Cảnh Mạch bình thường sắc bén như kiếm kia, lúc này tràn ngập khó cảm xúc khó nói, nhưng lại làm cho ông khó có thể nhìn thẳng, chỉ có thể trốn tránh mà quay đi.

Bờ môi của ông mấp máy, ngập ngừng: “Thật có lỗi. Còn nữa, cảm ơn cậu, Cảnh Mạch.”

Nghe được lời cảm tạ Lâm Thiệu Nguyên nói, Tiêu Cảnh Mạch hơi hạ mi, miễn cưỡng kiềm chế nụ cười của mình.

12. Chương 12: Canh Bạc Giết Người

Người chỉ cần có dục vọng, có khát cầu, có sợ hãi, sẽ rất dễ dàng bị khống chế, đây là thứ chân lý Bạch Phong Dao luôn dựa vào.

Lúc trước chuyện với Sở Lăng là như thế, chuyện của Trương Tuyết cũng là như vậy.

Sở Lăng vì quá mức muốn đến được với Dương Phỉ, sợ rằng Dương Phỉ sẽ lựa chọn hoa hậu giảng đường, cho nên bị Bạch Phong Dao khiêu khích đến mức đi giết cô ta, còn định cường bạo Dương Phỉ thì lại bị Dương Phỉ lỡ tay giết chết.

Nhưng vô luận là Sở Lăng giết hoa hậu giảng đường hay là Dương Phỉ giết Sở Lăng cũng không phải kế hoạch ban đầu của Bạch Phong Dao. Lúc nhìn thấy thi thể của Sở Lăng, Bạch Phong Dao không phải không kinh ngạc, chỉ là hấn rất nhanh thích ứng, hỗ trợ Dương Phỉ xử lý thi thể thôi.

Mà Trương Tuyết yêu Dương Phỉ, tình yêu của cô quả thật không cần hoài nghi, nếu Bạch Phong Dao thật sự cam tâm chỉ làm bằng hữu tốt của Dương Phỉ, thì Trương Tuyết kia tuyệt đối là cô gái thích hợp cho Dương Phỉ, đáng tiếc Bạch Phong Dao không cam tâm.

Cho nên khi Bạch Phong Dao tung tin đồn thất thiệt ở đại học, đại đa số những người không quen biết Trương Tuyết đều sẽ tin sái cổ lời nói của Bạch Phong Dao, thậm chí ngay cả kiểm chứng với Trương Tuyết cũng không có mà đã xác định cô ấy có ý đó!

Dù sao Bạch Phong Dao lúc đó trong mắt mọi người luôn luôn là phi thường quang minh tốt đẹp, hơn nữa tướng mạo của anh nhìn sơ qua cũng lấy lòng không ít người — nhân loại nói trắng ra là, bất quá là một loại sinh vật tôn trọng thị giác cùng cảm quan mà thôi.

Tin đồn thổi tới tai Dương Phỉ, mà bởi vì đã tiền lệ Sở Lăng khích vào, nghĩ rằng mình lại một lần nữa bị phản bội, Dương Phỉ phần nộ đá Trương Tuyết.

Cuối cùng là Trương Tuyết — người không rõ sự tình, chỉ muốn bạn trai quay về mà tìm tới Bạch Phong Dao, nhờ anh giúp đỡ.....

— sau đó lại là Lâm Tĩnh San, nữ nhân ngu ngốc yêu say đắm anh.

Bạch Phong Dao cũng không cho rằng những việc chính tay mình là đúng, nhưng anh lại thật sự thích dùng những cách thức như thế.

Chỉ cần có thể đem kia dã thú kia khoá lại chặt chẽ bên người.....

Bạch Phong Dao chậm rãi mở mắt, vừa vận nhìn thấy lửa giận tràn đầy trong mắt Dương Phỉ.

“ Phỉ.”

Anh không chút nghĩ ngợi, cơ hồ là theo bản năng liền mỉm cười tươi rói— đúng vậy, chỉ cần Dương Phỉ ở bên người hắn, có máu nhuộm trường giang anh cũng sẽ tươi cười tiến đến.

Anh tươi cười làm cho Dương Phỉ lại bực mình.

“Anh thì hay rồi ha, thông đồng lấy lòng ả Lâm Tĩnh San kia nữa ha?”

Hai người này làm sao phải lén lút còn chưa tính, Dương Phỉ vốn đang chờ sau khi cậu ngủ dậy, Bạch Phong Dao sẽ giải thích vài điều với cậu, không nghĩ rằng khi cậu vừa mở mắt đã thấy Bạch Phong Dao đang ngủ ngon lành bên cạnh.

Về phần Lâm Tĩnh San, ngồi không xa chỗ bọn họ, cứ năm mười phút lại phóng một ánh mắt thâm tình buồn nôn chết người sang đây.

Gian tình a gian tình, ăn vụng a ăn vụng. trong đầu Dương Phỉ chỉ có hai câu này như ngựa phi vòng quanh.

Bạch Phong Dao lẳng lặng đảo mắt một vòng, người ở chung quanh rất nhiều, nhất là còn có Lâm Tĩnh San kia..... Thật vất vả mới lấy được lòng tin của người đàn bà này, cô ta chính là quân cờ trọng yếu nhất.

Bởi vậy Bạch Phong Dao âm thầm nắm lấy bàn tay Dương Phỉ mà ra dấu hiệu.

Chỉ thấy Dương Phỉ trừng mắt nhìn, lập tức nói: “Quên đi, không để ý tới anh, anh muốn sao cũng được.”

Lưu Triệu Duy nếu có mang kính mắt, lúc này chắc chắn sẽ bóp nát kính mắt, “quên đi” há? Sếp nhỏ vậy mà chỉ đơn giản nói “quên đi”? Hắn còn tưởng rằng có thể thấy Sếp nhỏ hóa thân thành hoả long, phun lửa đốt cháy sếp thành than luôn ấy chứ!

Lưu Triệu Duy thật ra không hiểu được, Bạch Phong Dao vừa rồi đã lén khều nhẹ lòng bàn tay của Dương Phỉ để ra ám hiệu, ý tứ là anh có chuyện không tiện nói, hai người nên chuyển đề tài.

Tuy rằng Dương Phỉ thực khó chịu, nhưng cậu cũng có thứ gọi là trực giác dã thú, Bạch Phong Dao này từ ngoài vào trong, từ đầu đến chân tất cả đều là của cậu, Lâm Tĩnh San tuyệt đối với không tới. Mà nếu Bạch Phong Dao muốn giải thích với cậu vào lúc khác, cậu chờ cũng được.

Lâm Tĩnh San bên kia đang cảm thấy thất vọng, cô hy vọng Dương Phỉ có thể cùng Bạch Phong Dao cãi nhau một trận to, càng lớn càng tốt, như vậy Bạch Phong Dao có lẽ cảm thấy Dương Phỉ thật phiền, rồi sẽ nhớ đến cô.

Trần Văn Úc khẽ nhú mày.

Cùng ở bên phía được phân cho phụ nữ, Văn Úc và Tiểu Vĩ tự nhiên ngồi gần Lâm Tĩnh San, bởi vậy biểu tình biến hóa của Lâm Tĩnh San cô cũng được xem rõ.

Trần Văn Úc mặc dù chưa từng biết yêu là gì, nhưng cô vẫn nhìn ra Lâm Tĩnh San thích Bạch Phong Dao, thích một người không phải sai lầm, nhưng cô không thích người ngoài cứ chờ mong tình nhân cãi nhau rồi diễn trò hoành đao đoạt ái.

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, cùng lắm là yêu thích hâm mộ vài chàng ca sĩ thần tượng trẻ trung, cho dù cô có chán ghét Dương Phỉ, nhưng cô vẫn thẳng thắn xem kẻ định xen vào tình cảm của người khác là thứ không ra gì.

Cho dù cố lấy dũng khí rời nhà trốn đi, cùng em trai nhỏ tuổi đối mặt với dư chấn tàn khốc, Trần Văn Úc dù sao vẫn chỉ là một cô bé, trong thế giới của cô, trắng đen rõ ràng, cô tán thành đó là tốt, không tiếp thu được thì đó là không tốt, tuyệt đối không có thứ gì lơ lửng lơ lơ chừng mang tên màu xám.

“A, sếp, điểm tâm của anh nè.” Lưu Triệu Duy mang sang một chén cháo rau thập cẩm y như tối qua. “Vốn một người chỉ có thể lĩnh một chén, nhưng lúc tôi nói với thím hai phát cháo là lĩnh dùm anh, thím kia chỉ hận không thể đổi thành tô lớn ngay lập tức ấy!”

Mới có một buổi sáng, Bạch Phong Dao đã nhanh chóng trở thành người nổi tiếng, nếu không phải trong lúc nguy nan này, nói không chừng lại người đứng ra thành lập “Hội fan cuồng của vương tử Bạch Phong Dao” mất!

“ Phỉ, em ăn chưa?”

Dương Phỉ chán ghét nhìn bát cháo kia một cái, “Ăn rồi.....”

Ban ngày ban mặt trốn đi ăn vụng mấy thứ đồ ăn trong ba lô của Trần Văn Úc cũng không tiện, còn dễ làm cho người ta để ý, nhưng tối hôm qua thật sự là đói khó chịu, cho nên tuy rằng cậu thực không thích hương vị của cháo, cậu vẫn miễn cưỡng nhắm mắt nuốt đại xuống dạ dày.

(nguyên văn: nuốt táo. Người Trung Quốc cho rằng ăn lê hại thận, ăn táo hại răng, nên có người nêu cách nuốt táo, nhai lê nhỏ bã. Từ đó về sau nói ai nuốt táo ~> nói kẻ đó dằn, nói ăn cái gì như nuốt táo ~> ăn thứ khó nuốt hơn cá heo.)

Nghe Dương Phỉ nói đã ăn, Bạch Phong Dao mới an tâm gạt đầu, quay mặt đi nuốt nhanh chỗ cháo của mình.

Nhìn sắc mặt vững vàng của Bạch Phong Dao khi anh nuốt vội bát cháo, trong lòng Dương Phỉ bỗng nhiên cảm thấy đau, cậu nhớ đêm qua Bạch Phong Dao để dành cho cậu gói bánh đó, từ đầu tới cuối cậu cũng chưa hề chia lại cho Bạch Phong Dao một miếng nhỏ nào, cũng không hỏi xem Bạch Phong Dao có muốn ăn hay không, cứ vậy vô tư ăn hết một mình

Bất quá cũng chỉ là một gói snack mười đồng, vậy mà Bạch Phong Dao lo lắng cậu không ăn nổi cháo rau, nở đi ăn cắp của một cô gái nhỏ để dành cho cậu.

Mặt mũi, tự tôn cái gì, đối với Bạch Phong Dao mà nói, đều không bằng việc cậu có ăn ngon miệng hay không.

Như là hiểu được lý do Dương Phỉ bỗng dưng trầm mặc, Bạch Phong Dao xoa xoa đầu tóc rối xù của cậu, vừa an ủi vừa cười nói: “Phỉ, chỉ cần em thoải mái, muốn anh thế nào cũng được.”

Bị đối đãi như con nít làm cho Dương Phỉ cảm thấy thực khó chịu, nhưng lúc này Dương Phỉ cũng không có hứng lật bàn (Tác giả: Nói đúng hơn là làm gì có bàn để cậu ta lật cơ chứ.), tiếp tục diễn tuồng Quỳnh Dao, càng nghĩ càng tự ngược, thậm chí cậu còn nghĩ chờ đến lúc thành lão nhân như thế này mới lấy tuồng Quỳnh Dao ra ngược thì lại càng ngược hơn.

(Tuồng/kịch/phim Quỳnh Dao: thể loại yêu đương hy sinh từ bỏ theo đuổi suốt suốt ngày khóc lóc. Đặc điểm là nam chính luôn ưu việt, nữ chính luôn dở hơi. Cho nên lúc này Dương Phỉ tự nhận mình là nhân vật trong Quỳnh Dao, ý là cậu tự nhận cậu rất “bơ vơ”)

Một phút trước, Lâm Tĩnh San vừa oán vừa hận, lòng tràn đầy hy vọng người được Bạch Phong Dao an ủi dịu dàng kia có thể đổi lại là cô.

Hùng hổ ném một câu “ Ai dám đi theo lão tử sẽ đồng tính luyện ái người đó, bất kể nam nữ”, Dương Phỉ kéo tay Bạch Phong Dao chạy khu trường học đã bị sập — bởi vì trường học cũ lâu năm thiếu tu sửa, lún động đất này làm cho nó đường hoàng trở thành đồng hoang tàn, thoát nhìn thật sự có khả năng ngẫu nhiên sập đổ, bởi vậy không cần cảnh sát cảnh cáo, dân tị nạn cũng tự động rời xa khu vực này.

“Nói đi, anh cùng Lâm Tĩnh San kia đi cùng nhau là có chuyện gì.” Dương Phỉ tựa vào vách tường loang lổ, rút ra một điều thuốc nhai nhúm, thoáng chốc đã quẹt lửa rít khói vờn quanh.

“ không phải lêu lổng, là do thám.” nghĩ nghĩ, Bạch Phong Dao ngại ngần nở nụ cười, “bắt quá dùng mỹ nhân kế nên anh thu được không ít tin quan trọng.”

Khó mà nhìn thấy bạch mã hoàng tử ngại ngần tươi cười như vậy, cậu có là dã thú thì nước dãi cũng rớt đầy đất..... Loại vẻ mặt này, bỗng nhiên làm cho Dương Phỉ có loại cảm giác muốn giết người mà.

“ Phỉ?” Bạch Phong Dao nghi hoặc nghiêng đầu.

Dương Phỉ vội vàng khụ một tiếng, làm ra vẻ không có việc gì nói: “Là hoa tự hút bướm? Việc gì anh phải dùng mỹ nhân kế với Lâm Tĩnh San.....”

“ Lâm cảnh quan hình như hoài nghi em giết Trương Tuyết.” anh đi thẳng vào vấn đề.

Dương Phỉ sửng sốt, miễn cưỡng nhếch môi cười: “Nay có phải cá tháng tư đâu? Á đàn bà kia rõ ràng là do hồ thẹn không thể sống, cho nên chạy đi tìm chết, liên quan gì đến em?”

Bạch Phong Dao xoa tóc Dương Phỉ, “Anh chỉ lo lắng nguyên nhân khiến lão ta nghi em giết Trương Tuyết.” anh nhìn thẳng vào mắt Dương Phỉ mà nói:” Phỉ, em hiểu được ý tứ của anh không?”

Sắc mặt Dương Phỉ nháy mắt chuyển xanh, tay kẹp điều thuốc dần run, “Anh nói chuyện của Sở Lăng đã bị phát hiện?”

“Chuyện Sở Lăng đã chết hẳn là chưa ai biết, cho nên Lâm cảnh quan mới hoài nghi, bằng không cảnh sát đã sớm tìm tới chúng ta.”

“ Tôi, em không rõ..... Nếu chưa có sáng tỏ, Lâm chó chết thế nào mà nghi ngờ em? Còn thuận tiện đem chuyện con đàn bà kia đổ lên đầu em?”

Dương Phỉ run run môi, vừa nghĩ rằng chính mình có thể sẽ bị bắt, toàn thân cậu đều lạnh.

Bạch Phong Dao trầm ngâm nói: “Tôi cũng không hiểu được. Không có thi thể của Sở Lăng, không có chứng cứ Sở Lăng bị hại..... Chiều theo đạo lý mà nói cảnh sát chỉ cho rằng Sở Lăng giết người lẫn trốn mới đúng. Nhưng ngày hôm qua Lâm cảnh quan vừa thấy chúng ta, sắc mặt của hắn khá lạ, rõ ràng còn nhớ rõ chúng ta.....

Lâm cảnh quan bắt quá gấp mặt chúng ta một lần như vậy, lại qua nhiều năm như vậy, diện mạo của chúng ta có bao nhiêu thay đổi, hẳn lại có thể liếc mắt một cái nhận ra chúng ta. Phỉ, em không biết này rất kỳ quái sao?”

Dương Phỉ không có sự cẩn thận của Bạch Phong Dao, làm sao lại đi chú ý việc này? Nhưng theo như lời Bạch Phong Dao nói, cậu chưa bao giờ hoài nghi.

“ Anh là nói Lâm chết tiệt luôn để ý chúng ta?”

Bạch Phong Dao vuốt cằm một cái, “Khả năng này rất lớn. Bằng không hẳn cũng sẽ không liếc mắt một cái nhận ra chúng ta, lại càng không phải hỏi Lâm Tĩnh San nhiều như vậy về vấn đề tử vong của Trương Tuyết.”

Ngừng lại một chút, anh nhíu mày nói: “ Lâm cảnh quan chắc đã hoài nghi em giết Trương Tuyết, tuyệt đối phải có nguyên nhân, anh nghĩ rất có thể hẳn nghĩ chuyện Sở Lăng mất tích có liên quan với em, tuy rằng anh không hiểu vì sao lại nghĩ thế.”

Có lẽ hẳn là phải cảm tạ trận động đất này.

Nếu không phải do trận động đất này, bọn họ sẽ không gặp được Lâm cảnh quan, lại càng không vì vậy mà phát hiện Lâm cảnh quan hoài nghi Dương Phi. Theo như Lâm cảnh quan hoài nghi, điều tra đi xuống, nói không chừng hẳn sẽ tra ra được một vài sự việc, mặc kệ là Sở Lăng chết hoặc là Trương Tuyết chết.....

Dương Phi nắn lòng ngồi bệt xuống đất, khói trên tay cậu dần tan hết.

“ làm sao bây giờ..... Phong Dao..... Lâm chó chết nghi cho em..... chuyện Sở Lăng vạn nhất thật sự bị hắn điều tra ra—” hai đồng tử của hắn gắt gao co lại, phát cuồng cào tóc, “Tôi không định ngồi tù! Phong Dao, tôi không muốn ngồi tù! Em không muốn!”

“ không phải sợ, Phi, anh sẽ không để việc gì xảy ra với em đâu.” Bạch Phong Dao ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của Dương Phi, “Anh sẽ không để em có việc gì đâu, mặc kệ anh phải làm gì Điều này, không phải trước đây em đã rõ rồi sao?”

Dương Phi nín lấy áo Bạch Phong Dao, vẻ mặt bối rối nói:” Phong Dao, anh phải giúp tôi, anh đã nói rồi đó! Anh sẽ không để tôi xảy ra chuyện gì cả Tôi tuyệt đối tuyệt đối không muốn ngồi tù!”

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng vỗ về lưng Dương Phi, giống như an ủi đứa trẻ lạc đường, còn dịu dàng nói vào tai cậu.

“Ừ, anh sẽ giúp em, cho nên không phải sợ, không phải sợ.....”

Ở góc độ Dương Phi không nhìn thấy, khóe miệng Bạch Phong Dao hơi nhếch lên, lẳng lặng nở nụ cười—

Cứ vẫn ý lại như vậy, không rời bỏ anh, bởi vì ngoài anh, sẽ không còn có người khác vì em trả giá nhiều như vậy.....

Lại thêm một đêm nữa.

Lâm Tĩnh San bắt an giảo đan tay vào nhau, nhưng rất nhanh, hai tay lạnh như băng của cô được một đôi tay khác ấm áp to lớn che lại.

Nhìn chủ nhân của đôi bàn tay kia, bất an trong lòng Lâm Tĩnh San thần kỳ trở thành hư không, ngược lại dâng lên một cỗ nồng đậm thẹn thùng.

“Tay em lạnh quá Thật có lỗi, Tĩnh San, làm em phải gánh trọng trách này, lòng anh thật sự rất áy náy với em.”

Ánh mắt thâm tình cùng lời xin lỗi chân thành, làm cho hai má Lâm Tĩnh San đỏ bừng càng ửng lên. Chỉ nghe cô nói lấp bắp: “Có là gì đâu? Bất quá là giúp anh hẹn Lâm cảnh quan..... Phong Dao, anh yên tâm, em đã nói với Lâm cảnh quan, ông ta phải lại đây một mình, bằng không em sẽ không tiết lộ cho ông ta biết!”

Thoáng tạm dừng, giọng nói của cô có điểm chần chờ, “nhưng mà..... Em căn bản không biết là chuyện gì a, Lâm cảnh quan nếu hỏi đến, em phải nói như thế nào mới tốt?”

“Em thật ngốc quá đi, nếu ông ta đến, em cái gì cũng không cần nói, tại vì này là anh hẹn Lâm cảnh quan tới mà.”

Lâm cảnh quan nếu hoài nghi cái chết của Trương Tuyết cùng Phi có liên quan, như vậy “ tiết lộ” chuyện gì, Lâm cảnh quan tự nhiên sẽ hình dung được.

Bạch Phong Dao nâng mặt cô lên, dùng đầu ngón tay ôn nhu vuốt ve hai má trắng nõn của Lâm Tĩnh San, “Bất em phải nói dối..... Cô gái như em, hẳn là áy náy lắm có phải không? Chỉ vì anh sợ nếu tự mình hẹn Lâm cảnh quan, ông ta nhất định cảnh giác, căn bản sẽ không đồng ý đi ra.....”

Lâm Tĩnh San tim đập không thể ức chế như bão táp, hai má giống như sắp bốc cháy đến nơi, “Vì, vì cái gì mà Lâm cảnh quan lại cảnh giác với anh? Chuyện Tiểu Tuyết chết căn bản không liên quan đến anh mà.”

Bạch Phong Dao lẳng lặng dừng nhìn cô, môi mấp máy, biểu tình nhanh chóng hiện lên đau đớn, tất cả chỉ trong nháy mắt, lại hiện rõ bi ai sâu sắc vô cùng, làm cho Lâm Tĩnh San cũng thấy ngực mình phát đau.

“Tối nay Em đã biết hết rồi..... Anh nghĩ mình không nên làm phiền em nữa, anh là thằng đàn ông xấu xa thế nào Anh từng phạm tội, vết nhơ có lẽ đời này cũng không lau đi được nữa? Mặc kệ anh cố gắng thế nào” anh nói xong, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, yếu ớt cố nén nước mắt.

“ Phong Dao.....” Lâm Tĩnh San ôm lấy người đàn ông sắp bật khóc trước mặt cô, “ mặc kệ anh là thế nào, em đều thích anh..... Không, là em yêu anh! Cho dù anh từng làm chuyện gì sai, em vẫn yêu anh! Vĩnh viễn không thay đổi!”

“ Tĩnh San..... Anh không phải người đàn ông xứng đáng với em”

Một tiếng thở dài cực thấp vang lên bên tai Lâm Tĩnh San, người kia chần chờ đưa tay, dường như muốn đụng đến bờ vai cô, rồi cuối cùng cũng kiềm không được mà ôm chầm lấy cô.

“Trận động đất lần này làm anh mất hết..... Công ty vất vả lập nên cũng..... Nhưng là nếu..... Nếu tội lỗi của anh được tha thứ, anh sẽ làm lại từ đầu Anh đã định cùng Dương Phỉ chia tay, anh đã định cùng em sống Chỉ cần em đừng chê anh trắng tay.....”

Lâm Tĩnh San rốt cuộc nói không ra lời, chỉ có thể kích động mà gật đầu, một giọt nước mắt rơi theo.

Còn gái vướng vào lưới tình có biết bao mộng mơ, vì cái gì mà Bạch Phong Dao phải đột nhiên yêu cô? Vì cái gì Bạch Phong Dao phải đột nhiên muốn cùng Dương Phỉ chia tay? Đây đó..... Lâm Tĩnh San đều không có tự hỏi, cô chỉ vui sướng như mây vàng quanh mặt trăng rằm, người cô thầm mến nhiều năm rốt cuộc cũng nhận ra cô tốt thế nào mà tiếp nhận tâm ý của cô.

Gió đêm có hơi lạnh, núp trong lòng người kia làm Lâm Tĩnh San thấy ấm áp vô cùng, chỉ hy vọng giờ này khắc này, mãi mãi đứng yên.....

Một tiếng ho khan cố ý đánh vỡ “cảnh ngọt ngào” này, Bạch Phong Dao giương mắt nhìn, là Lâm Thiệu Nguyên. Hẳn quả nhiên nghe Lâm Tĩnh San nói xong, một mình bước đến, biểu tình còn mang theo chút hoang mang- tưởng là Lâm Tĩnh San sẽ nói “bí mật”, lại không biết vì sao Bạch Phong Dao cũng xuất hiện ở trong này.

Bị người nhìn thấy tình cảnh này, Lâm Tĩnh San vội vàng đẩy Bạch Phong Dao ra, lại tỏ ra thẹn thùng xấu hổ vô cùng.

Bạch Phong Dao mặt ngoài duy trì phong độ dối trá, trong lòng cũng đang cười lạnh, nữ nhân ra vẻ, nếu đổi thành Phỉ của anh, cậu ấy sẽ chỉ biết tiếp tục ôm anh mà thôi, có lẽ sẽ dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm Lâm cảnh quan cho xem.....

“Thật có lỗi, dùng phương thức này để hẹn Lâm cảnh quan ra đây Nhưng tôi lo rằng Lâm cảnh quan không tin tôi, còn lý do vì sao, tôi nghĩ Lâm cảnh quan rõ rồi.”

Bạch Phong Dao một cái liếc mắt cũng không dám nhìn Lâm Thiệu Nguyên, cười rất gượng ép.

Lâm Thiệu Nguyên cả người rùng mình, từ lúc hắn hỏi Lâm Tĩnh San, liền cố sức nghĩ xem cô ta muốn nói gì, vậy mà không đoán rằng hoá ra Bạch Phong Dao tìm hắn, hơn nữa nhìn vẻ mặt của Phong Dao..... Có lẽ là nghi án phức tạp nhiều năm của hắn, trong đêm nay có thể giải ra rồi.

“Chỉ có một mình tôi ở đây, cô muốn nói gì cứ việc nói.” Lâm Thiệu Nguyên thành khẩn nói, hắn truy tra án tử nhiều năm như vậy cũng không phải vì chuyện thăng quan tiến chức gì, mà là muốn cởi bỏ vướng mắc trong lòng, dù sao hai án tử đó cho hắn cảm giác rất đáng ngờ, vậy mà không ai tin hắn cả.

Vì không ai tin, ngược lại khơi dậy nội tâm bướng bỉnh của Lâm Thiệu Nguyên, chỉ muốn một ngày nào đó phá giải hai kiện án bế tắc này, chứng minh án trực giác chính mình nhiều năm phá án không có lầm lỗi.

Bạch Phong Dao bị thương nhìn Lâm Tĩnh San, làm cho Lâm Tĩnh San cảm thấy khổ sở chua xót, không rõ người đàn ông cô yêu tại sao lại có vẻ mặt này.

“ Lâm cảnh quan, Trương Tuyết thật là tự sát, cùng Dương Phỉ không có một chút liên quan.”

Lâm Thiệu Nguyên sâu sắc nhận ra Bạch Phong Dao không phải vô cùng thân thiết xưng hô Dương Phỉ là “Phỉ”, mà là gọi thẳng tên họ, theo như giọng điệu có suy đoán..... Xem ra Bạch Phong Dao thực thay lòng

đổi dạ yêu thương Lâm Tĩnh San, nhưng có khả năng là Bạch Phong Dao muốn dùng thủ đoạn, bằng không lần trước hẳn bắt gặp anh với Phỉ là như thế nào?

Trầm mặc một lát, Lâm Thiệu Nguyên quyết định đi thẳng vào vấn đề, mở miệng hỏi: “Chuyện về Sở Lăng và Dương Phỉ chắc là có liên quan đúng không?”

Bạch Phong Dao giật mình, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, Lâm Thiệu Nguyên thấy thế, liền biết chính mình đoán đúng tám chín phần mười, xem ra Sở Lăng đã chết từ lâu rồi!

“Phong Dao, anh làm sao vậy? Đừng, đừng dọa em mà!” Lâm Tĩnh San vịn phần khăn trương cầm lấy đôi tay lạnh như băng của Bạch Phong Dao.

Bạch Phong Dao nhìn cô cười gượng gạo, quay đầu nói với Lâm Thiệu Nguyên: “Lâm cảnh quan, khi tôi nghe Tĩnh San nói ông nghi ngờ Trương Tuyết không phải chết đơn giản, tôi liền đoán ông tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ mà nghi ngờ, dù sao án tử của Trương Tuyết không phải là đã qua ông thụ lý hay sao”

Lâm Thiệu Nguyên trên mặt bình tĩnh, tim đập vậy mà nhanh hơn nhiều, hẳn cảm thấy chân tướng đã muốn lộ ra ngay trước mắt, chỉ còn cách một tầng sương mỏng mà thôi.

“Sở Lăng đã chết, đúng không?” Lâm Thiệu Nguyên gấp gấp hỏi.

“Đúng vậy, Sở Lăng đã chết.....” chỉ thấy Bạch Phong Dao nhắm mắt lại, như đấu tranh với cái gì đó, sau một hồi, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, từng chữ một, nói rõ ràng vô cùng: “Sở Lăng đã sớm bị tôi giết chết.”

Lời cuối cùng này, đối Lâm Tĩnh San cùng Lâm Thiệu Nguyên mà nói, không thể nghi ngờ là tiếng sấm giữa trời quang, đồng thời ở kích khởi ngàn trọng cuộn sóng trong lòng hai người, người trước là vì không thể tin được người cô yêu là tên sát nhân, người sau lại là kinh ngạc hoá ra trước giờ hẳn đoán lầm.

Lâm Thiệu Nguyên ngẩn ra, “Sở Lăng là cậu giết? Không phải Dương Phỉ?”

Bạch Phong Dao sắc mặt tái nhợt gật đầu.

“là tôi..... Chuyện tối nay, tôi cũng không còn phải lừa gạt Lâm cảnh quan, càng không nghĩ rằng tội của tôi có thể che dấu nữa, một ngày nào đó nhất định sẽ bị ông điều tra ra.....”

Nếu Lâm Thiệu Nguyên hoài nghi Sở Lăng đã chết, Bạch Phong Dao đã quen đùa bỡn lòng người rõ ràng sẽ đánh lạc hướng Lâm Thiệu Nguyên — làm cho hẳn nghĩ rằng hoài nghi của mình đã đến lúc chứng thật, ngược lại hẳn sẽ càng dễ dàng bị lừa gạt.

Bạch Phong Dao bắt đầu kể lại mọi chuyện đã xảy ra vào mùa hè cực oi bức đó, trước khi mọi chuyện xảy ra, anh có nhận được điện thoại của Dương Phỉ.

“Dương Phỉ nói trong điện thoại rằng, Sở Lăng hẹn cuối tuần này cậu đến căn cứ bí mật gặp mặt riêng, nhưng cậu ta lại cảm thấy Sở Lăng có gì rất lạ, lại là lần đầu tiên hai người hẹn gặp riêng tại căn cứ bí mật, hình như là cố ý gạt tôi ra ngoài, cậu ấy không thích như vậy, cảm thấy rất sợ hãi, không muốn đi.”

“cũng không sợ Lâm cảnh quan chê cười, lúc ấy tôi cùng Sở Lăng đều thăm mền Dương Phỉ, vừa nghe cậu ấy nói như vậy, nghĩ rằng chắc là Sở Lăng muốn gạt tôi ra để tỏ tình mà thôi, tôi cũng đã nói cậu ấy cứ việc đi gặp Sở Lăng, tôi sẽ trốn ở một góc giúp đỡ khi cần, nếu Sở Lăng muốn nói chuyện nghiêm túc tôi sẽ thăm bả ra ngoài, nếu Sở Lăng chỉ muốn đùa giỡn gì đó, tôi sẽ cùng cậu ấy đánh Sở Lăng một trận.”

Như là nhớ lại thời niên thiếu bông bột, khoe miệng Bạch Phong Dao khẽ vẽ thành nét cười, nhưng nét cười đó rất nhanh đã biến mất không dấu vết.

“nhưng lúc khi tôi đến, tôi nhìn thấy..... Tôi nhìn thấy Sở Lăng thế mà đang cường bạo Dương Phỉ..... Lúc tôi tỉnh trí lại, Sở Lăng đã sắp chết..... Bị tôi dùng gạch đập đến chết.....”

Bạch Phong Dao hai tay che lại mặt, thân thể kịch liệt run run. Hẳn run run môi nói: “Tôi rất sợ Tôi không muốn ngồi tù..... Cho nên khi Phỉ nói muốn chặt nát cơ thể Sở Lăng ra cho heo ăn, huỷ thi diệt tích..... tôi cũng chấp nhận.....”

Ở đây mọi người không hề mở miệng, vậy mà người ta vẫn nghe gió thét gào xung quanh.

Đối với chuyện Bạch Phong Dao có thay lòng đổi dạ hay không này, Lâm Thiệu Nguyên vẫn bảo trì thái độ hoài nghi như cũ, nhưng nghe Bạch Phong Dao nói vậy, Lâm Thiệu Nguyên tin tưởng Bạch Phong Dao hẳn là không có lừa dối.

Án tử đều qua lâu như vậy, cơ hồ có tìm cũng không còn căn cứ chính xác, Bạch Phong Dao nếu muốn bảo hộ Dương Phỉ, không cần chủ động gánh vác tội danh giết người.

Nhưng mà vì sao Bạch Phong Dao lại phải chủ động nói ra?

Lại vì cái gì muốn để hắn nghĩ đến anh thay lòng đổi dạ yêu thương Lâm Tĩnh San? Hay là anh thật sự thay lòng đổi dạ?

Còn chưa qua hết một ngày đó

Lâm Tĩnh San tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm tim đập của chính mình, từ khi ngạc nhiên ban đầu qua đi, lòng của cô chỉ còn nỗi thương tiếc với Bạch Phong Dao, người đàn ông cô yêu đeo tội danh giết người bao năm qua, trong lòng nhất định rất thống khổ, thực dày vò.

Cô chỉ đành ôm chặt người đàn ông đang run rẩy kia, ôn nhu nói anh đừng lo, kia không phải lỗi của anh, cho nên không cần lại tự trách?

Nghĩ lại, cô cũng không khỏi phần hận Lâm Thiệu Nguyên đa nghi, nếu không phải tên cảnh sát này bức người, thiện lương lại yếu ớt như Bạch Phong Dao sao lại cùng đường đến mức đành phải đem chuyện này nói ra? Cô thà rằng Bạch Phong Dao vẫn giấu diếm đi xuống, cũng hy vọng anh có sống tốt— cùng cô sống hạnh phúc mà!

“Đó không phải lỗi của Phong Dao!”

Lâm Tĩnh San cố gắng ôm lấy nam nhân run rẩy không thôi kia, giống như chim mẹ bảo vệ chim non, hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Thiệu Nguyên.

“Là do cái tên Sở Lăng, hắn chết còn chưa hết tội! Nếu không phải hắn làm ra loại chuyện này, Phong Dao cũng sẽ không, cũng sẽ không..... Kia không phải lỗi của Phong Dao! Cho nên cảnh sát các người không thể bắt anh ấy!”

Đối với giọng điệu gần như mãnh liệt của Lâm Tĩnh San, Lâm Thiệu Nguyên rất kinh ngạc, lập tức cười khổ nói: “Lâm tiểu thư, kia là một mạng người.”

Cho dù Sở Lăng là tên sát nhân, cũng phải giao cho pháp luật xử trí mới được, những lời này Lâm Thiệu Nguyên cũng không ra miệng, để tránh lại trở thành lý do cho Lâm Tĩnh San lung tung biện hộ dùm Bạch Phong Dao.

Huống chi Sở Lăng không chỉ có bị giết, ngay cả thi thể đều bị cắt nát cho heo ăn, nếu để cho song thân Sở Lăng biết, làm sao bọn họ chịu đựng nổi đây?

— tuy rằng vẫn chưa thể làm rõ xem ba người Phong Dao, Dương Phỉ, Lâm Tĩnh San này trong lúc đó có cảm tình khúc mắc gì, bất quá nếu Bạch Phong Dao đã muốn chủ động khai ra án mạng đó, chuyện này tạm thời hắn không còn muốn nghĩ nhiều nữa.

Lâm Thiệu Nguyên tầm mắt vừa chuyển, Bạch Phong Dao nhìn cúi đầu mà nói: “Bạch tiên sinh, phi thường cảm tạ anh đã hợp tác, loại tình huống này trước mắt tôi không thể bắt giữ anh, nhưng chờ khi mọi chuyện yên ổn, hy vọng anh cùng Dương tiên sinh có thể tự giác đến cảnh cục đầu thú, tôi nghĩ quan tòa sẽ căn cứ vào tình huống lúc đó cùng với việc đầu thú mà ra phán quyết hợp lý nhất.”

“Tôi hiểu rồi.....”

Anh nhìn sâu vào mắt Lâm Tĩnh San, dứt khoát đẩy cô ra, biểu tình thống khổ nói: “Tĩnh San, thực xin lỗi..... Xem ra anh không có biện pháp bắt đầu một lần nữa Cho dù anh có hối hận cũng vậy, tội trạng đó vẫn còn, vĩnh viễn cũng sẽ không buông tha anh.....”

“sẽ không sẽ không sẽ không! Hết thấy đều có thể một lần nữa bắt đầu!”

Lâm Tĩnh San kích động vươn tay, như là định một lần nữa ôm lấy anh, nhưng mà Bạch Phong Dao lão đảo lui lại mấy bước, vẻ mặt khóc không ra nước mắt mà cười nói: “Đã không còn kịp rồi..... Chỉ cần Lâm cảnh quan còn..... Này cả đời anh đều không có cơ hội..... Cái án tử này khiến cho phong ba cũng đủ gạt bỏ anh ra khỏi xã hội.....”

Bạch Phong Dao hít vào một hơi thật sâu, quay người, không muốn nhìn thấy Lâm Tĩnh San nữa.

Nhìn bóng dáng cô đơn hiu quạnh của Bạch Phong Dao, Lâm Tĩnh San nước mắt tràn ra, cô đương nhiên hiểu truyền thông Đài Loan có lực sát thương mạnh cỡ nào, bao nhiêu chuyện trôi qua rồi, chỉ cần việc Bạch Phong Dao giết người bị đưa ra ánh mặt trời, đời này của anh sẽ bị hủy!

Cái chữ giết người đã dán lên mặt, cả đời cũng sẽ không buông tha anh!

Nghĩ đến đây, trong tai Lâm Tĩnh San không ngừng lặp lại lời của Bạch Phong Dao — chỉ cần Lâm cảnh quan còn, này cả đời Phong Dao đều không có cơ hội nữa..... Chỉ cần Lâm cảnh quan còn.....

Một câu đó của Bạch Phong Dao, Lâm Thiệu Nguyên đương nhiên cũng nghe thấy.

Hắn cau đôi mày, cho rằng Bạch Phong Dao đã phạm tội, lại muốn trốn tránh, trốn không thoát lại đem lỗi đổ lên đầu của hắn, thật sự là rất vô đạo mà.

Vừa quay đi, Lâm Thiệu Nguyên lại nghĩ tới lần đầu nhìn thấy Bạch Phong Dao, rõ ràng còn là học sinh trung học, nhưng cho dù đối mặt hai gã cảnh sát lão luyện vẫn duy trì nho nhã lễ độ, thần thái bất khuất, thậm chí còn không chút do dự lấy nội quy và luật pháp bảo vệ học sinh ra ngăn trở công tác điều tra

Lúc ấy Bạch Phong Dao hăng hái, đối lập hiện tại Bạch Phong Dao suy sút, Lâm Thiệu Nguyên không khỏi dài thở dài một tiếng, cảm khái thế sự hay thay đổi, thương hải tang điền.

“Bạch tiên sinh, tôi sẽ tận lực nói tốt cho anh trước mặt quan toà..... Con đường sau này tuy gian nan, nhưng cũng không phải rất khó đi, cậu đừng phạm tội nữa là được.”

Bạch Phong Dao lại càng run rẩy hơn, trầm mặc, trừ bỏ trầm mặc vẫn là trầm mặc, lông lưng của anh, tản ra hương vị tịch mịch bi thương.

Lâm Thiệu Nguyên bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoay người cho thấy là sẽ rời đi.

“Tôi không cho phép ông ngăn trở chúng tôi!”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một trận gào thét, Lâm Thiệu Nguyên mới quay đầu, liền thấy rất đau nhức, bước chân loạn choạng, đầu văng mắt hoa ngã ngồi trên mặt đất, kinh hãi nhìn về mặt vụn vụn của Lâm Tĩnh San cùng viên gạch vỡ trên tay cô.

Lâm Tĩnh San nhìn thấy trên trán Lâm Thiệu Nguyên vết máu, có chút sững sốt sững sốt, ngay sau đó nàng cắn răng, mắt đỏ rực, biểu tình dữ tợn như quỷ dạ xoa – chỉ vì yêu người đàn ông đó, nếu cô thật sự trở thành quỷ dạ xoa, Lâm Tĩnh San cũng sẽ không hề hối tiếc.

Tay nắm chặt viên gạch, một lần nữa đập mạnh xuống đầu Lâm Thiệu Nguyên, đau đớn bất ngờ làm Lâm Thiệu Nguyên chật vật trốn tránh, lại bởi vì bị choáng nên Lâm Tĩnh San cứ đập thêm, một chút, lại là một chút.....

Lâm Tĩnh San toàn khuôn mặt vấy đầy máu tươi, miệng lặp lại đi lặp lại: “Chỉ cần ông chết đi, chỉ cần ông chết đi, Phong Dao sẽ không sao, sẽ có thể bắt đầu một lần nữa..... Tôi và Phong Dao có thể bắt đầu một lần nữa.....”

Bàn tay ảm áp, nhẹ nhàng ôm lấy bắp vai tiêm gậy của Lâm Tĩnh San, giật mình, ánh mắt vô thần của cô dần có tiêu điểm, kinh ngạc dừng ở khuôn mặt tươi cười của Bạch Phong Dao.

“Phong Dao.....”

“Em làm tốt lắm, Tĩnh San.”

Hoàn toàn hành động dựa theo chuyện anh đoán trước, để anh thắng canh bạc này. Bạch Phong Dao trong mắt nháy mắt hiện lên ánh nhìn thật sâu, thật vô tình.

Bạch Phong Dao đối với Lâm Tĩnh San kỳ thật cũng không thể quen được, anh chỉ biết cô là người tự cao tự đại, tính cách dễ xúc động, lại thật sự yêu anh. Nhưng mà, như vậy cũng đủ rồi.

— Bạch Phong Dao vẽ ra ba con đường.

Con đường thứ nhất, Lâm cảnh quan không đến một mình, vậy thì đành tính cách khác. Nhưng, chuyện này không có khả năng, bởi vì người hẹn ông ta đến, là Lâm Tĩnh San.

Lâm Tĩnh San là con gái chân yếu tay mềm, lại không hề có thù oán với Lâm cảnh quan. Huống chi Lâm cảnh quan tâm tâm niệm niệm cái chết của Trương Tuyết có điểm đáng ngờ, vừa nghe đến Lâm Tĩnh San thân là Trương Tuyết bạn tốt nói có một chuyện cần bí mật nói ra, hẳn chắc chắn là biết rõ có vấn đề, có thêm một ít manh mối cũng sẽ đúng hẹn mà đến.

Con đường thứ hai, Lâm Tĩnh San không hành động dựa theo những suy tính của anh, như vậy anh phải giết chết hai người, hơn nữa nguy trang hiện trường thành Lâm Tĩnh San giết người, hơn nữa có khả năng bại lộ nhiều dấu vết.

Nhưng là bởi vì may mắn có trận động đất này, cảnh sát không có đầy đủ thiết bị cùng chuyên gia đến điều tra hiện trường, theo thời gian trôi qua cùng những dư chấn và chuyển biến, hiện trường thực dễ dàng sẽ bị phá hủy hết.

Con đường thứ ba, đồng thời cũng là con đường tốt nhất, tự Lâm Tĩnh San động thủ giết Lâm cảnh quan, cứ như vậy, hiện trường bố trí đơn giản hơn, cũng lại càng không dễ dàng khiến cho người khác nghi ngờ. Còn lại, chính là động cơ để Lâm Tĩnh San giết chết Lâm cảnh quan.

Động cơ, không cần anh phải nghĩ ra, trong tình trạng này, cảnh sát không có đủ thời gian cùng thiết bị để xâm nhập điều tra, chờ cho đến khi có đủ thì lại trở thành nghi án khó giải.

Bạch Phong Dao từ đáy lòng lại một lần nữa cảm tạ trận động đất này thật sự.

“Phong Dao, em giết người.....”

“Ừ, anh biết, anh biết em đều là vì anh.” Bạch Phong Dao cười, hẳn cười tựa như cây đón gió xuân, làm tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Ngón tay duyên dáng ôn nhu vuốt từng sợi tóc dài mảnh của Lâm Tĩnh San, tay kia của anh lại lặng lẽ mò vào quần phục của Lâm cảnh quan.....

Lâm Tĩnh San trong đáy lòng đều tràn ngập mê muội luyến cùng tín nhiệm, cô si ngốc ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không hề có chút tỳ vết nào của Bạch Phong Dao, cảm thụ được tay anh lùa vào tóc mình.

“Ngoan, Tĩnh San, nhắm mắt lại..... Lúc em mở mắt ra sẽ không có việc gì nữa, những người muốn chia cách chúng ta đã không còn, chúng ta lại có thể bắt đầu một lần nữa.”

Cúi đầu nói, hơi thở ấm áp, Lâm Tĩnh San thuận theo mà nhắm mắt lại, trong bóng tối đó, cô mơ hồ thấy được tương lai tươi đẹp của cô và anh.

Bọn họ không cần rất nhiều tiền, chỉ cần có một chỗ ở, anh cùng cô, còn có những đứa trẻ, yên bình hạnh phúc mà sống (anh sẽ vì em làm cha thằng bé, anh sẽ chăn trâu kết hợp nuôi bò – Lâu đài tình ái ~~)

Đột nhiên, ngón tay ôn nhu đang chải tóc cô rời đi.

Cô vẫn chưa mở mắt ra, nghi hoặc gọi tên người yêu một tiếng.

— cuối cùng, cô cảm giác có một ống tròn lạnh lẽo kề sát huyết Thái Dương của mình, một tiếng nổ đéck tai vang lên, cắt qua đêm yên tĩnh, vô tình lấy đi giấc mộng ngọt ngào của cô.

13. Chương 13: Xé Rách 1

Tiêu Cảnh Mạch nghĩ, có lẽ đây là một giấc mộng đúng không? Tỉnh mộng, hẳn có thể nhìn thấy người kia lắc đầu cười khổ với hắn, bảo hắn không cần phải kêu y là “học trưởng”.

“Mời các vị đứng tránh xa ra! Đừng phá hư hiện trường!”

“ Mau đem băng dính niêm phong lại đây nhanh lên!”

“Lấy đèn pin chiếu sáng! Mau soi rõ vật chứng xem!”

Tiêu Cảnh Mạch vươn tay, run run đầu ngón tay muốn lau đi vết máu trên mặt Lâm Thiệu Nguyên, cặp mắt kia vô thần mở thật to, giống như vừa thấy cảnh tượng gì đó không thể tin được.

“ Cậu đang làm cái gì!” một gã cảnh sát nổi giận dùng dùng tóm lấy tay của Tiêu Cảnh Mạch, “hiện trường đã đủ hỗn loạn, cậu còn định phá thêm hay sao? Làm cảnh sát cũng lâu rồi mà như vậy à!”

Tiêu Cảnh Mạch vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía tên cảnh sát kia, gã đó sững sờ, nhớ rằng Tiêu Cảnh Mạch rất kính trọng Lâm Thiệu Nguyên, liền bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ngữ khí cũng chậm lại.

“ Tiêu Cảnh Mạch, mọi người đều khi còn trong đội điều tra thì người thân thiết với cậu nhất là Thiệu Nguyên, nhưng cũng vì vậy mà vào lúc này cậu lại càng nên trấn tĩnh!”

Tiêu Cảnh Mạch há to mồm, vậy mà cũng không thể phát ra một chút thanh âm, hắn chỉ có thể vô lực mà hơi gật đầu, quay đầu bước từng bước, loạng choạng bỏ đi khỏi hiện trường.

Nhìn vào bóng dáng bị chấn động đến khốn khổ tuyệt vọng của Tiêu Cảnh, người cảnh sát kia phần hận mắng một tiếng, “Động đất chết tiệt!”

Tiêu Cảnh Mạch thất tha thất thểu đẩy đám người xem náo nhiệt ra, khó nhọc thở vài hơi, lại bước tiếp, cứ thế bước đi trong vô định.

Mọi chuyện tại sao lại thành ra thế này?

Trước đó không lâu Lâm Thiệu Nguyên rõ ràng còn có thể nói chuyện, còn có thể mỉm cười với hắn mà?

“ Lâm Tĩnh San, sáng hôm nay cô gái đó tìm ta, nói có chút việc muốn nói riêng với ta.”

“..... Vô duyên vô cớ, một mình cô ta đi hẹn học trưởng làm cái gì? Cô ta sẽ không phải là nhất kiến chung tình với học trưởng chứ, đừng nói là hẹn ra tỏ tình?” hắn hoài nghi hỏi.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, tuổi của tôi có thể làm phụ thân của cô ta đó.”

“Học trưởng, anh không hiểu, đại thúc có tam hảo, thành thực, ẩn nhẫn, dễ đẩy ngã. Nói không chừng vị Lâm tiểu thư kia lại coi trọng tam hảo của anh đó!”

Học trưởng bật cười, “Cái gì tam hảo? Tên tiểu tử này, đừng nói lung tung. Lâm tiểu thư với Trương Tuyết là bạn đại học, còn có thể là bạn thân, tôi nghĩ cô ta không chừng là muốn nói gì đó về Trương Tuyết.”

“Tôi không có nói lung tung mà, bất quá với tôi mà nói.....” với hắn mà nói, học trưởng không chỉ có tam hảo, mà là có rất nhiều rất nhiều những “hảo” khác.

“Sao?”

“ không, không có gì. Học trưởng có muốn tôi cùng đi hay không? Có chuyện gì cũng dễ dàng hỗ trợ nhau.”

“ không cần, sao phải cần hỗ trợ? Tôi với vị Lâm tiểu thư kia không oán không cừ, không có yêu đương gì cả, cậu đừng lo lắng, tôi sẽ nhanh quay lại thôi.”

Học trưởng, học trưởng, học trưởng..... Hắn chỉ muốn kêu tên người kia, thật to.

Tiêu Cảnh Mạch dừng lại, hai tay bụm mắt, nhắm chặt hai mắt cũng không thể ngăn được dòng lệ rơi.

Nếu không để cho y từ chối, hoặc là vụng trộm đi theo y đi, có lẽ y sẽ không phải chết..... Không kiềm được nữa, tiếng khóc nức gian nan trào ra, khoé môi cắn chặt rít lên từng hồi.

Vì sao mà Thiệu Nguyên phải chết? Vì sao Lâm Tĩnh giết chết y rồi lại tự sát? Đây căn bản một chút đạo lý cũng không có mà!

Bình tĩnh, hắn phải bình tĩnh, giống như đồng nghiệp đã khuyên hắn, vào những lúc thế này, hắn càng phải bình tĩnh! Tiêu Cảnh Mạch lung tung lau đi vết nước mắt, bắt đầu cẩn thận lọc lựa suy nghĩ thật kĩ những manh mối hắn có được trong đầu.

Lâm Tĩnh San cùng Trương Tuyết là bạn đại học, hai người đồng thời cũng là bạn tốt, Thiệu Nguyên sáng sớm hôm nay thừa dịp lấy lời khai đã hỏi Lâm Tĩnh San một ít về chuyện của Trương Tuyết, nhưng không có mấy chi tiết hữu dụng, chuyện này vốn dĩ ai cũng sẽ đoán được, Thiệu Nguyên chỉ là có ý hỏi cầu may mà thôi.

Tiếp theo, sau khi dùng cơm chiều không bao lâu, Lâm Tĩnh San tìm đến Thiệu Nguyên, hẹn Thiệu Nguyên gặp cô ta lúc mười một giờ, chỗ hẹn..... Hẳn là chỗ bọn họ tử vong, nhìn theo vết máu thì có thể đoán nơi đó cũng là hiện trường vụ án.

Lâm Tĩnh San hẹn Thiệu Nguyên là muốn lén nói với hắn về chuyện của Trương Tuyết. Thiệu Nguyên đối với vụ án của Trương Tuyết rất coi trọng, qua nhiều năm như vậy vẫn không quên, y hẳn là cho rằng Lâm Tĩnh San có thể cung cấp một ít manh mối phá án, cho nên mới nhận lời hẹn đó.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Mạch trợn mắt, vội vàng theo đường cũ chạy về, trong ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, hắn tỉ mỉ lật lại tất cả dấu vết.

Hiện trường là nơi bãi đất khô ráo, trên nền đất lẩn lộn nhiều vết chân, chủ yếu là sau khi tiếng súng vang lên, lúc cảnh sát bọn họ chạy được đến hiện trường đã thấy dân chúng tụ tập đông đảo xung quanh, nên bây giờ có muốn đếm dấu chân mà lẫn ra người thứ ba cũng rất khó.

Hung khí giết chết Thiệu Nguyên là viên gạch bể do động đất, xung quanh chỗ này có rất nhiều mảnh gạch vỡ như thế, có thể suy ra là hung thủ tiện tay cầm lên dùng, như vậy rất có khả năng không phải mưu sát, mà là bất chợt nổi lên ý đồ sát nhân.

Hung khí là viên gạch, vẫn còn dấu vết hình bàn tay không bị máu che phủ, mà theo vết máu bắn ra dính trên tay Lâm Tĩnh San cho thấy vừa khớp với hình bàn tay trên gạch đó, rõ ràng cô ta ra tay.

Sau đó Lâm Tĩnh San buông viên gạch ra, cởi bỏ đai súng của Thiệu Nguyên để lấy súng, nhằm huyết Thái Dương của mình bắn một phát.

Miếng vết thương do đạn gây ra không có dấu hiệu chảy máu, bởi vậy hắn lập luận là cô ta vốn dĩ để họng súng sát ngay huyết thái dương, sau đó bóp cò. Bàn tay cầm súng của Lâm Tĩnh San cũng không có gì khả nghi, thoạt nhìn tựa hồ là chính cô ta giết người rồi tự sát, ngoại trừ động cơ phạm tội còn mù mờ, những chi tiết khác đều rất hợp lý.

Bỗng dưng, đồng tử của Tiêu Cảnh Mạch nhú lại, hắn dùng đèn pin chiếu chiếu vào bàn tay phải của Lâm Tĩnh San, sau đó lại nhìn vào thắt lưng chuyên dụng của Lâm Thiệu Nguyên.

Không có vết máu.

Thắt lưng cùng túi súng của Thiệu Nguyên sạch sẽ, không có một chút vết máu.

Lòng bàn tay của Lâm Tĩnh San có dính máu tươi, nếu là đích thân cô mở thắt lưng để lấy súng, vậy thì vì sao trên thắt lưng của Thiệu Nguyên lại sạch sẽ như vậy?

— lúc ấy có sự hiện của một người nữa!

Giết chết Thiệu Nguyên là Lâm Tĩnh San, nhưng Lâm Tĩnh San không phải tự sát, cô là bị một người khác sát hại, sau đó ngụy trang thành tự sát!

Lâm Tĩnh San vì sao lại muốn giết chết Thiệu Nguyên – có khả năng nhất chính là cô ta bị người khác uy hiếp, mê hoặc, hoặc là lợi dụng để giết chết Thiệu Nguyên, sau đó cô ả mất hết giá trị lợi dụng, liền bị hắn sát hại!

Nhưng tại sao tên kia lại phải khiến cho cô ta giết Thiệu Nguyên? Lâm Tĩnh San lại vì cái gì mà không hề chống cự khi bị giết, còn để cho hung thủ thuận lợi sắp đặt hiện trường giả

“tự sát” nữa?

Càng nghĩ, Tiêu Cảnh Mạch càng lúc càng xây dựng một cái giả thiết của riêng mình, tuy rằng là vô đoán, nhưng hắn đã có trực giác.

Một loại trực giác khi dần tiếp cận được chân tướng.

“ Tiêu Cảnh Mạch, cậu đã phát hiện ra cái gì sao?”

Vừa rồi cảnh sát kia nhìn thấy Tiêu Cảnh Mạch bất động một lúc lâu mới thuận miệng hỏi, nhưng thật ra gã cũng không cho rằng hắn đã thấy được chi tiết gì đáng ngờ, hiện trường rõ ràng cho thấy đây là một vụ án giết người rồi tự sát, chỉ là mọi người cũng không hiểu được Lâm Thiệu Nguyên rốt cuộc đã làm gì mà phải rước lấy họa sát thân.

Tiêu Cảnh Mạch giấu diếm tâm tư, liền ngẩng đầu trả lời: “Không phát hiện được gì nữa ...”

Người cảnh sát kia cũng không nhận ra vẻ mặt của Tiêu Cảnh Mạch vừa khẽ thay đổi, bèn đau lòng thở dài: “Không biết cô ả kia tự nhiên sao lại phát điên mà đi giết Thiệu Nguyên rồi lại tự sát.....”

“Tôi nhớ hình như lúc sáng cô ta thiếu chút nữa bị người ta cưỡng hiếp? Đừng nói chim sợ cành cong, cô nàng lại nghĩ Thiệu Nguyên định cưỡng hiếp mình, cho nên mới..... Nhưng như vậy cũng không hợp lý, Thiệu Nguyên luôn luôn đứng đắn, không có khả năng hành xử lỗ mãng”

“Đúng vậy, không hề hợp lý.” Tiêu Cảnh Mạch nghe thấy giọng nói của mình khô khốc, không một chút ngập ngừng, hắn không nói ra việc Lâm Tĩnh San một mình hẹn gặp Lâm Thiệu Nguyên, càng không nói ra hắn đã thấy chút manh mối.

Hắn, vẫn duy trì trầm mặc, ánh mắt lạnh như băng không có một tia cảm xúc.

Đêm nay thật không yên bình. Đầu tiên là một tiếng súng nổ vang, sau đó lại có những dư chấn nhỏ, bất quá mấy ngày nay đã có hơn chục lần dư chấn, mọi người dường như cũng đã quen, không còn ai kinh hãi, ngẫu nhiên chỉ có vài người hét lên vì giật mình mà thôi.

Trần Văn Úc lúc tỉnh dậy theo bản năng nhìn trái nhìn phải, lại thấy Tiểu Vĩ cuộn mình ở bên người cô vẫn ngủ say như cũ.

“ Lưu đại ca?”

Nghe tiếng, Lưu Triệu Duy quay đầu nhìn cô cười dịu dàng, giống như là sợ đánh thức Tiểu Vĩ, liền thì thầm: “Cô cũng tỉnh rồi sao?”

Trần Văn Úc cũng bắt chước thì thầm mà hỏi: “Tại sao chỗ này chỉ còn anh? Những người khác đâu?”

Lưu Triệu Duy lắc đầu, “Lúc tôi tỉnh lại đã không thấy bọn họ đâu. Mà hình như xảy ra chuyện gì rồi, ồn ào quá sức.”

“Là chuyện gì vậy ạ?” vừa nói xong, Trần Văn Úc đã nhớ ra nếu Lưu Triệu Duy biết thì anh ta đã sớm nói cho cô nghe, đành xấu hổ le lưỡi giả làm mặt quỷ.

Lưu Triệu Duy cười ra tiếng, trêu ghẹo nói: “Quả nhiên là thanh xuân vô địch a, nữ hài tử làm mặt quỷ cũng đáng yêu, nếu là bọn ông chú dân văn phòng tụi tôi có khi sẽ dọa người ta chết khiếp đó.”

Ở chung gần hai ngày, đây vẫn là lần đầu tiên Trần Văn Úc nghe thấy Lưu Triệu Duy nhắc tới chuyện có liên quan đến công ty của bọn họ, cô cẩn thận quan sát biểu cảm của Lưu Triệu Duy một chút, thấy anh ta không hề có vẻ khó chịu mới dám hỏi: “Lưu đại ca, công ty chỗ anh là làm về cái gì a? Ông chủ của anh chính là Bạch đại ca và Dương bại hoại đó sao?”

“ Công ty của chúng tôi chủ yếu là làm về công nghệ thông tin, tỷ như đăng kí và xây dựng trang web, chỉnh sửa, thiết kế nhân vật, chính là một công ty nhỏ hạng hai mà thôi.

“ Sếp đúng là Bạch Phong Dao, Dương Phỉ chính xác mà nói là “tiểu bạch kiểm” ăn bám đi, không có liên quan gì đến công ty cả.” Lưu Triệu Duy lúc nói đến từ “tiểu bạch kiểm” này từ khi không có chút khinh thường hoặc khinh miệt, chỉ là đơn thuần tự thuật mà thôi.

“Nghe sếp nói, Dương Phỉ ngẫu nhiên sẽ đi làm vài việc part time như chụp hình này nọ, nhưng anh ta chủ yếu chơi là chính, tính cách của Dương Phỉ cũng không thích hợp đi ra ngoài công tác, chủ yếu là để cho sếp nuôi thôi, ăn ngủ đều do sếp lo, nhưng Dương Phỉ chưa bao giờ thừa nhận.”

Tiểu bạch kiểm? Hừ, Dương bại hoại mặt một chút cũng không bạch! Trần Văn Úc nhăn mũi, định châm chọc Dương Phỉ vài câu, nhưng ngấm lại Lưu Triệu Duy vốn vô tội, chuyện châm chọc này vẫn nên làm

trước mặt Dương Phỉ mới thỏa đáng, tuy rằng khả năng lớn là Dương Phỉ chỉ bỏ ngoài tai, hoặc xem như cô đang tấu hài cho hân coi mà thôi.

Cho dù hai người bọn họ nói chuyện thế nào, Tiểu Vĩ vẫn kiên trì ngủ say, phỏng chừng hai ngày nay đã làm nó mệt muốn chết rồi, đúng là con nít.

Nói được hơn mười phút, lại thấy lão Trần cùng lão Trương lúng túng quay lại.

Lưu Triệu Duy vốn dĩ mặt dày liền hướng bọn họ vẫy tay “Kìa, lão Trần, lão Trương, mọi người đã về rồi, mới vừa rồi là hai người đi nhiều chuyện sao?”

Lão Trần cùng lão Trương liếc nhìn nhau một cái, thần sắc cổ quái, muốn nói lại thôi.

Biểu cảm của bọn họ làm cho Lưu Triệu Duy nhú mày một cái, “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Lão Trương dùng bàn tay dè lên miệng vết thương trên đầu, rùng mình một cái, lòng còn sợ hãi trả lời: “Lâm tiểu thư..... Là vị Lâm Tĩnh San tiểu thư kia, không biết vì cái gì, mà lại đi dùng gạch đánh chết một cảnh sát.....” nhìn đến viên cảnh sát bị giết đó, lão Trương không khỏi nghĩ rằng hân thật may mắn, khối đá rớt trúng người hân quả thật rất nhẹ, nếu không hân cũng đã bị đá dè chết rồi.

“Cái gì?”

Lưu Triệu Duy cùng Trần Văn Úc đồng thời lên tiếng, bọn họ đối với Lâm Tĩnh San cũng không có nhiều thiện cảm, nhưng lần đầu tiên nghe chuyện người mình quen biết đánh chết một người khác, lại là cái cảnh sát, tâm lý thật sự bị chấn động.

“Tại sao có thể như vậy? Vậy Lâm Tĩnh San giờ thế nào? Liệu có bị bắt không?”

Kinh hãi quá độ làm cho Lưu Triệu Duy liên tục hỏi, lúc trước anh còn thấy Lâm Tĩnh San có vẻ khá được, dù sao sếp đời này kiếp này đã nhất định bám lấy Sếp nhỏ không buông, Lâm Tĩnh San có quyền rũ sếp thế nào cũng vô dụng, chẳng bằng để anh thử theo đuổi, ít ra cũng có thể lên giường một lần, thỏa mãn nhu cầu sinh lý thôi!

Lão Trần giúp đỡ lão Trương ngồi xuống, thay đồng sự bị thương mà nói: “Không, cô ta cũng đã chết, là tự sát.”

Sau khi câu đó vừa phát ra, những người xung quanh liền trầm mặc.

Từ lúc động đất phát sinh đến bây giờ cũng chỉ mới qua hai ngày ngắn ngủi, thế mà lại làm cho người ta có cảm giác đã gần một thế kỷ trôi qua.

14. Chương 14: Xé Rách 2

Cho dù hai ngày này Trần Văn Úc vẫn trốn ở trong trường học không hề bước ra ngoài, nhưng cô vẫn có thể ngửi được trong không khí có mùi vị hư thối, không cần nghĩ nhiều, Trần Văn Úc cũng biết đó là do thi thể toả ra.

Bị hun bởi thứ mùi đó mãi, Trần Văn Úc cảm thấy mũi đã gần điếc luôn rồi.

Nhưng lý do không dám bước khỏi trường học cũng chỉ là cảnh tượng bên ngoài vốn đáng sợ như địa ngục, chỉ cần nhìn thấy một lần thôi đã đủ thương tâm rồi.

Vốn dĩ cô nghĩ đi vào nơi này, có nhiều người như vậy, lại có cảnh sát bảo vệ, sẽ không phát sinh những chuyện làm cô sợ hãi, không ngờ đến mới buổi sáng đầu tiên Lâm Tĩnh San đã thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, buổi tối lại phát sinh loại chuyện này.....

Bất quá chỉ mới hai ngày..... Đội cứu viện còn chưa đến

Bỗng nhiên, từng giọt mưa rơi xuống trên khuôn mặt của Trần Văn Úc, mát lạnh làm dịu đi không biết bao nhiêu sức nóng hôm nay.

“ Trời mưa.....”

Trần Văn Úc mới ngơ ngác nói một câu như vậy, nguyên bản giọt mưa từ tí hon đã biến thành đá cục, rớt xuống người đau đớn vô cùng.

“Mau trú vào mái hiên trường đi!” ngay lập tức, Lưu Triệu Duy vội vàng ôm lấy Tiểu Vĩ vừa tỉnh lại chạy đến chỗ có thể trú được.

Lúc này gần cả ngàn người tị nạn tụ tập ở sân thể dục gần đó cũng chạy đến, trong biển người hỗn loạn, Trần Văn Úc thiếu chút nữa bị đẩy ngã, may mắn Lưu Triệu Duy nhanh tay lẹ mắt kéo cô qua gần hần, nếu thật sự bị xô ngã, cô sẽ bị dẫm đạp đến chết.

Trong khoảng trống chưa đến hai trăm mét, ngoài tiếng mưa rơi còn nghe được đến khóc kêu rên thảm thiết, từ phòng học đến hành lang đều chật ních người chen chân.

Trừ bỏ ít ỏi mấy người to gan lại nhỏ con, cả đám người còn lại đều đồng lòng dứt khoát không mò lên tầng hai của trường, vạn nhất dư chấn lại tới nữa, trời mới biết khối nhà gạch này còn có thể vững vàng được hay không?

“Thật quá khổ sở.....”

Trần Văn Úc không cao, chìm trong biển người không một khe hở, ngay cả ngẩng đầu hô hấp cũng khó khăn, mũi lại tràn ngập tử khí cùng mùi mồ hôi, cô chỉ cảm thấy cổ họng nhờn nhờn muốn ói, vấn đề là nơi này ngay cả không gian để ói cũng không có.

Phát hiện sắc mặt tái nhợt của Trần Văn Úc, Lưu Triệu Duy còn bận ôm Tiểu Vĩ nên muốn giúp cũng khó, đành phải nói: “Văn Úc tiểu muội muội, nhẫn nại một chút, đợi mưa tạnh là chúng ta có thể đi ra ngoài.”

“Ừm Lưu đại ca, cảm ơn anh.” lão Trần cùng lão Trương không biết đã bị đẩy đi đâu rồi, may mà còn có Lưu Triệu Duy ở cạnh cô.

Lưu Triệu Duy cười khổ: “Chỉ nói suông thôi mà, không cần vậy cũng phải cảm ơn tôi đâu.”

Trần Văn Úc ửng đỏ nghiêm mặt, “À, không phải tôi cảm ơn chuyện kia, mà chuyện kia cũng cảm ơn anh..... Là Tiểu Vĩ. Cảm ơn anh đã ôm theo Tiểu Vĩ.”

“Đúng rồi, cảm ơn đại ca đã bế em theo!” Tiểu Vĩ cũng rất nhanh ngoan ngoãn nói lời cảm tạ.

Nghe vậy, Lưu Triệu Duy hơi sững sốt, lập tức thở dài: “Một chút việc nhỏ thôi mà, chăm sóc con nít vốn là trách nhiệm của người lớn, chị em mấy người đừng có khách khí chứ, thật sự là chuyện nhỏ thôi.” nói xong, hần thuận tiện dùng sức xoa xoa đầu Tiểu Vĩ, nhất thời làm cho Tiểu Vĩ ha ha cười to.

“..... Lưu đại ca đúng là người tốt.” nhìn sườn mặt anh tuấn của Lưu Triệu Duy, tim Trần Văn Úc bỗng nhiên đập nhanh hơn, bùm bùm không ngừng.

Lưu Triệu Duy còn rất thật thà đáp: “Tôi cũng biết tôi tốt mà, cho nên mới bị nhiều người tốt bỏ rơi.”

“Đó là những người không có mắt!” Trần Văn Úc tức giận nói, chính cô cũng không hiểu vì sao lại tức đến như vậy.

Không phát hiện tâm tình vi diệu của cô gái nhỏ, Lưu Triệu Duy nhẹ nhàng băng quơ cười: “Tôi cũng nghĩ vậy mà, cho nên mới có thể bại khi thắng, hơn nữa chuyện quan trọng nhất khi của gái là không để cho các cô ấy thấy sếp, bằng không lại sẽ bị bỏ rơi.”

“ Bạch đại ca tốt lắm, Lưu đại ca cũng rất tốt, không nên xem thường bản thân!”

Lưu Triệu Duy nhúm mi, thật sự ngạc nhiên nói: “Không ngờ rằng Văn Úc tiểu muội muội có thể lấy câu xem thường bản thân đọc không bị vấp, thật sự quá giỏi rồi.”

“ Lưu đại ca quá đáng quá mà, cũng chỉ là một câu thành ngữ, không cần phải giả vờ ngạc nhiên như vậy đi? Tôi đâu phải dân ít học” Trần Văn Úc chu miệng, giận dỗi nói.

“ Này này là giỡn thôi mà, cho vui ấy.” Lưu Triệu Duy nâng nâng cơ thể Tiểu Vĩ đang có chiều hướng tụt xuống, “Không cần tức giận vậy chứ, cười một cái xem nào? Văn Úc tiểu muội muội bộ dạng đáng yêu như vậy, nhưng lúc chu miệng giận dỗi lại không đáng yêu đâu.”

Trần Văn Úc hừ một tiếng, đáy lòng lại ngọt lịm, giống như vừa được ăn kẹo ấy.

“Trời mưa lớn như vậy, không biết Sếp cùng Sếp nhỏ có tìm được chỗ trú hay nữa.” Lưu Triệu Duy nhìn phía ra bên ngoài màn mưa mù mịt, giọng điệu có chút lo lắng.

“Hy vọng Dương bại hoại tìm không thấy chỗ tránh mưa, sẽ bị mưa xối cho ướt sũng!” nói ra như hả giận, Văn Úc cười thực vui vẻ.

Lưu Triệu Duy chắc chắn nói: “Ai a, Văn Úc tiểu muội muội, trừ ẻo bị mắc mưa là không tốt, Sếp nhỏ nếu bất hạnh ướt sũng, Sếp khẳng định cũng sẽ bị ướt sũng.”

“A, cũng đúng ha.” Trần Văn Úc bình tĩnh đại ngộ, Bạch Phong Dao cũng chiều Dương Phỉ như vậy, làm sao để cho Dương Phỉ một mình chịu ướt được? Nếu có tránh mưa, sẽ nhất định ưu tiên để cho Dương Phỉ tránh trước, bản thân tính sau.

Nghĩ đến đây, cô bĩu môi, vẻ mặt miễn cưỡng nói: “Được rồi, đúng là không cần nguyên rửa Dương bại hoại làm gì, bằng không lại liên lụy đến Bạch đại ca vô tội.”

“Ừ, đúng rồi đấy, Văn Úc tiểu muội muội quả nhiên là đứa trẻ tốt bụng mà.” Lưu Triệu Duy vuốt cằm mỉm cười.

— lại bị xem là tiểu hài tử..... Cô lại bất mãn cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn.

“Tiểu Vĩ cũng là đứa trẻ tốt!” nghe thấy tỷ tỷ được khen ngợi, Tiểu Vĩ cũng giúp vui, hy vọng cũng được khen cùng.

Lưu Triệu Duy quả nhiên không phụ lòng Tiểu Vĩ, cười nói: “Tiểu Vĩ cũng thực ngoan, cũng là đứa nhỏ tốt.”

“hắc hắc.” Tiểu Vĩ ngây ngô cười hai tiếng, ôm chặt cổ Lưu Triệu Duy để cảm ơn.

“Tiểu Vĩ..... Ôm nhẹ nhẹ chút, cho đại ca ca ta thở với.....”

“.....”

Đùng, một tia sáng xé trời, ngay sau đó là âm vang một tiếng, đáng sợ tới mức mấy đứa nhỏ trú trong hành lang và cả Tiểu Vĩ đều khóc rống lên.

Lưu Triệu Duy vỗ vỗ lưng Tiểu Vĩ, vội vàng an ủi: “Ng ngoan, Tiểu Vĩ, đừng khóc, chỉ là sét đánh, sẽ không đánh tới chúng ta đâu.”

Tiểu Vĩ sợ run, mắt to sáng ngời đã ngăn nước, “Thật đáng sợ..... Ô..... Sét đánh thật đáng sợ, Lôi công bá bá đã đối bụng, muốn bắt tiểu hài tử đi ăn.....”

Đối với Tiểu Vĩ đồng ngôn đồng ngữ, Lưu Triệu Duy muốn cười cũng không dám cười to, dù sao hắn cũng trải qua tháng ngày ngây thơ tin rằng “Ông già Noel tặng quà cho bé ngoan”.

“Không đâu, Tiểu Vĩ ngoan như vậy, Lôi công bá bá không nỡ đánh vào trẻ con đâu, không làm đau Tiểu Vĩ ngoan.” hắn chân tay luống cuống nhìn Trần Văn Úc một cái, muốn bảo cô mau giúp đỡ đành.

Thân là chị gái của Tiểu Vĩ, Trần Văn Úc lúc này ngược lại không hề vội vã an ủi, mà là nghiêm mặt nói: “Không được khóc, Tiểu Vĩ là nam hài, không thể sợ sét đánh. Tiểu Vĩ đâu có làm sai chuyện gì? Sao lại sợ Lôi công bá bá. Nếu Tiểu Vĩ vẫn sợ Lôi công bá bá, về sau làm sao bảo vệ tỷ tỷ đây? Tiểu Vĩ không phải nói lớn lên sẽ bảo vệ tỷ sao?”

Tiểu Vĩ nhấp nhấp miệng, khịt mũi, thân thể nhỏ bé tuy rằng vẫn phát run không ngừng, nhưng biểu tình đã kiên cường, “Tiểu Vĩ không sợ! Không sợ Lôi công bá bá! Tiểu Vĩ phải bảo vệ tỷ tỷ!”

Lưu Triệu Duy cùng Trần Văn Úc nhìn nhau cười. Mấy người xung quanh nghe thấy Tiểu Vĩ nói cũng đều bật cười, khen vài câu tiểu hài tử thật đáng yêu, nhưng mà Tiểu Vĩ được khen lại chỉ biết tròn mắt nhìn nhìn, tựa hồ không rõ bọn họ đang nói cái gì, là khen ai vậy?

Sét vừa xong, mưa đã âm âm rơi to hơn, màn mưa trắng xóa đất trời, hơn nửa giờ vẫn chưa có dấu hiệu muốn tạnh.

Lúc Trần Văn Úc kịp nhận ra thì nước mưa đã ngập đến mắt cá chân cô.

“Lưu đại ca, nước ngập rồi!”

“Phỏng chừng đường cống bị tắc, máy bơm lại không có khởi động được.” hần nở nụ cười, “Đừng lo lắng, chúng ta không phải đang đóng phim (Ngày tận thế) đâu, cái loại chuyện đó không thể phát sinh được. Hơn nữa mưa rào có sấm chớp như vậy sẽ sớm tạnh thôi, mưa có nặng hạt hơn cũng nhanh tạnh hơn thôi.”

Trần Văn Úc cậy mạnh nói: “Tôi đâu có lo lắng gì, chỉ là nhận ra thì nói vậy thôi.”

Lưu Triệu Duy lộ ra biểu hiện như (tôi đã hiểu) “Được rồi, bởi vì câu em vừa nói không có dấu chấm than, mà có thì tôi cũng có thấy được đâu.”

Trần Văn Úc mới nghe qua vẫn chưa kịp hiểu, sau một lúc lâu, cô rút cuộc mới biết Lưu Triệu Duy đang trêu chọc mình!

“Lưu đại ca! Anh cười tôi? Quá đáng!”

Lưu Triệu Duy nháy mắt mấy cái, cười nheo có gì đó gian xảo như hồ ly, “Nào có? Tôi đang định khen cô đáng yêu cơ mà.”

“Gạt người!”

“ha ha ha!” Lưu Triệu Duy cười to vài tiếng, miễn cưỡng để Tiểu Vĩ ngồi lên vai mình, cố gắng đẩy vài người sau lưng ra xa để có không gian vượt tóc cô, mà Tiểu Vĩ được ngồi chỗ cao hơn người cũng vui vẻ vỗ tay hoan hô.

“Văn Úc tiểu muội muội thật thông minh, tốt lắm tốt lắm.”

Ngay tại lúc không khí giữa ba người đang dần hoà hợp hơn, lại nghe thấy Tiểu Vĩ phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Là Dương đại ca ca cùng Bạch đại ca ca! Bọn họ đều dầm mưa ngoài kia!”

Lưu Triệu Duy kinh ngạc nhíu mày, nhìn đi nhìn lại vẫn không thể nhìn qua một đồng đội người,”Sao cơ? Ngày trời mưa lâu như vậy, Sếp nhỏ như thế nào vẫn còn ở ngoài đó dầm mưa?”

“a..... Không đúng, người kia không phải Bạch đại ca ca, quần áo hình dáng không giống.....”

Một tiếng súng vang, trong lúc mưa ào ạt vẫn có thể nghe thấy, hành lang huyền ảo tiếng người phút chốc an tĩnh lại, chỉ có tiếng mưa bên ngoài rơi không ngừng.

“Sao lại thế này?” nghe tiếng súng, Lưu Triệu Duy hai mắt trừng lớn, không rõ là phát sinh chuyện gì.

khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vĩ tái nhợt, nhỏ giọng nói: “Đại ca ca, làm sao bây giờ? Dương đại ca ca té ngã..... Giống như bị thương vậy.....”

Lưu Triệu Duy cả kinh, Dương Phỉ bị thương? Cậu ta vốn dĩ là người yêu của Sếp, cho dù không vì chút xíu giao tình giữa hần và Dương Phỉ cũng phải vì công việc cơm cha áo mẹ của mình mà anh dừng bước ra! Lập tức, hần liều mạng đẩy đám người, thập phần gian nan bước ra khỏi hành lang, một khoảng cách vài bước chân ngắn ngủi thế mà lại làm hần tốn hơn năm phút đồng hồ.

Vừa thấy Lưu Triệu Duy cố gắng tách khỏi đám người mà bước ra, Trần Văn Úc cũng vội vàng đuổi kịp. Tiếng súng kia tuy dọa cô sợ, Dương Phỉ lại từng lấy oán trả ơn, nhưng trời sinh tính cô lương thiện chung quy vẫn khó mà bỏ mặc Dương Phỉ.

Miễn cưỡng đi khỏi khúc hành lang còn được che chắn, mưa nhất thời đổ ầm xuống y phục của bọn họ, may mắn là bên ngoài hành lang vẫn còn một góc sàn lầu hai chưa sắp nên bọn họ mới không bị ướt sũng.

Mưa to trắng xóa làm tầm nhìn bị cản trở, Dương Phỉ bị hần dùng cán đèn pin đập vào đầu một cái, Lưu Triệu Duy thấy rõ ràng, không khỏi gấp gấp hít một hơi lạnh- Dương Phỉ chật vật té trên mặt đất, máu theo mưa tràn khắp nơi, làm chung quanh nhuộm thành một mảnh đỏ tươi!

“Sếp nhỏ!” Lưu Triệu Duy nhanh chóng buông Tiểu Vĩ ra, không để ý mưa to đã chạy ra ngoài, lúc này lại là một tiếng súng vang lên, khói thuốc súng thần nhiên cuộn tròn trong màn mưa, làm bước chân vội vã của Lưu Triệu Duy hơi khựng lại.

Trong mưa, phía sau Dương Phỉ là một gã đang lạnh lùng chĩa súng. Tên kia, Lưu Triệu Duy cảm thấy rất quen mắt—Người này..... Người này không phải là tên cảnh sát hôm qua còn gác ở cổng trường để thống kê nạn dân sao?

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Cảnh Mạch không hề run giọng, “bằng không tao không dám cam đoan có thể bắn chết mày hay không.”

Lưu Triệu Duy hai tay lập tức đưa lên, khuôn mặt tươi cười cứng ngắt, “Tôi không nhúc nhích, vị cảnh sát đại nhân này, phiền anh cầm súng cẩn thận một chút, cho dù không bắn trúng người, bắn vào cây cỏ vô tội cũng không tốt đâu nhỉ.”

Tiêu Cảnh Mạch không để ý đến Lưu Triệu Duy, đặt họng súng lên gáy Dương Phỉ, chỉ thấy Dương Phỉ ấn tay lên chỗ bị thương ở đùi, cắn chặt răng, quật cường không phát ra nửa tiếng rên rỉ.

“Tiêu Cảnh Mạch! Cậu đang làm cái gì thế!” sau bức tường có vài người mặc thường phục và cả cảnh phục nam tính chạy ra ngoài, thần sắc kinh ngạc trừng mắt nhìn Tiêu Cảnh Mạch, trong đó còn có một hai người rút súng ra nhằm thẳng vào hắn.

Tiêu Cảnh Mạch không nói gì, chỉ hơi mỉm cười, thân là cảnh sát hắn so với ai khác đều biết rõ hơn rằng đồng nghiệp của hắn sẽ không nổ súng, ở Đài Loan, việc nổ súng của cảnh sát đề bị hạn chế nghiêm khắc, nhất là ở trong tay hắn còn có một gã con tin kia, bọn họ tuyệt đối không dám mạo hiểm nổ súng.

Mưa rào, dần dần nhỏ lại, y như những lời Lưu Triệu Duy vừa mới nói.

Cho dù mưa đang dần tạnh, chung quanh vẫn lặng im, tầm mắt mọi người đều tập trung vào Tiêu Cảnh Mạch cùng Dương Phỉ đang mang vết thương kia.

“Bạch Phong Dao, Dương Phỉ đang ở trong tay tao, mày nếu còn mê muội nó thì xuất hiện đi.” Giọng hét của Tiêu Cảnh Mạch xuyên qua màn mưa, vang vọng trong sân trường vốn dĩ lặng thinh, đèn pin trong tay cũng chiếu lung tung.

“Tao đang cầm khẩu 6904, bắn được mười phát, tao vừa rồi bắn hai phát, súng vẫn còn tám viên đạn..... Bạch Phong Dao, tao muốn giải quyết tên Dương Phỉ này hắn là chỉ cần bắn lung tung.”

“Tiêu Cảnh Mạch! Cậu điên rồi sao? Cậu có biết đang làm cái gì hay không! Còn không mau buông súng xuống!”

Tiêu Cảnh Mạch nhìn qua đám đồng nghiệp của mình, khước miệng nhếch lên, cười nói: “Tôi biết tôi đang làm cái gì, tôi đang rất bình tĩnh rồi, không còn có lúc nào bình tĩnh hơn lúc này cả. Nếu mấy người muốn cản tôi thì cứ nổ súng đi, tuy là không có gì đảm bảo Dương Phỉ sẽ không bị tôi lỡ tay bắn chết cả.”

“Con mẹ nó, mày gan thì nổ súng giết tao liền đi!” môi Dương Phỉ bởi vì mất máu cùng rét lạnh mà trắng bệch, nhưng trong mắt cậu không có một chút khiếp sợ, ngược lại tràn ngập tàn nhẫn, “Nếu tao chết, mày cũng sẽ không thoát đâu! Phong Dao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!”

Tiêu Cảnh Mạch cười lạnh, chân không lưu tình đạp vào ngực Dương Phỉ, tiếp theo, Tiêu Cảnh Mạch lại dùng lòng bàn chân khinh bạc hai má Dương Phỉ.

“Hừm Dương tiên sinh, phiền cậu không nên nói nhiều, cũng không nên lộn xộn, bằng không tôi sợ là sẽ lỡ tay nổ súng, cậu không định tự mình làm cho cơ thể bị tôi bắn thủng một chỗ chứ?”

Khốn kiếp..... Con mẹ nó khốn kiếp..... Bạch Phong Dao đứng là đồ khốn kiếp! Tại sao lại chọc phải thằng điên này! Chọc thẳng điên thì chọc thẳng điên, tại sao lại để cho gã đến đòi nợ cậu! Dương Phỉ hộc mắt giận hồng, nắm chặt tay nắm, móng tay cào vào thịt, trong miệng đều là nước bùn thối tha—from lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu chịu nhục nhã như vậy!

Qua vài phút, lại giống như cả thế kỷ, Lưu Triệu Duy sau khi được từ kia một trận xôn xao, nhìn lại, chỉ thấy Bạch Phong Dao từ trong đám người chậm rãi bước ra, hoá ra bọn họ vốn dĩ tránh mưa cùng một chỗ

với Bạch Phong Dao, chỉ là không có thấy nhau.

Bạch Phong Dao từng bước một, vững vàng mà bình tĩnh lướt qua đám người Lưu Triệu Duy, quần áo của anh lấm lem, mưa từ từ nhuộm ướt toàn thân, nhưng anh vẫn làm cho người ta cảm thấy thật tao nhã lạnh nhạt, nhìn anh, thật giống như đang chìm trong mộng, bất cứ lúc nào mộng tưởng cũng có thể tiêu tan.

Dương Phỉ chớp cũng không dám chớp mắt, chỉ nhìn mỗi Bạch Phong Dao, thần kỳ làm sao, cảm giác bất nhẫn không cam lòng trong cậu cũng chậm chậm biến mất.

Vô luận vào lúc nào, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần thấy Bạch Phong Dao, Dương Phỉ còn biết cậu không có việc gì.

Hai mắt đến chớp cũng không dám chớp, chỉ dán lấy người ấy, trong khoảnh khắc này, Dương Phỉ đột nhiên rất muốn khóc.

15. Chương 15: Báo Thù

Dương Phỉ thật sự đã thấy hết.

Tuy rằng Bạch Phong Dao đã nói từ trước, hết thấy đều giao cho cậu là tốt rồi, Dương Phỉ chỉ cần ngủ một giấc thật say, tỉnh lại, chuyện gì cũng qua.

Nhưng Dương Phỉ làm thế nào mà ngủ được, bất an, trần trọc, đành phải lén lút đứng dậy, vụng trộm đi theo sau lưng Bạch Phong Dao.

Cho nên, toàn bộ cậu đều thấy, những chuyện xảy ra cậu đều biết.

Bạch Phong Dao lớn mật không chế tâm lý Lâm Thiệu Nguyên cùng Lâm Tĩnh San, làm cho Lâm Thiệu Nguyên tự cho là biết được chân tướng mà buông lời cảnh giác, làm cho Lâm Tĩnh San vì yêu mà đánh mất lý trí.

Nhìn thấy Lâm Tĩnh San phát điên đánh chết Lâm Thiệu Nguyên, Dương Phỉ giống như thấy chính mình khi còn ở trường trung học, nhưng lúc này cậu không còn phải là nhân vật chính mà chỉ là khán giả, trong lòng sự vui sướng khi người gặp họa lại càng tăng.

Lâm Thiệu Nguyên đã chết, tạm thời chuyện xảy ra ở trường trung học của cậu tạm thời không còn nguy cơ bại lộ, mà người động thủ lại là Lâm Tĩnh San, càng khiến cho cậu âm thầm vui vẻ, bởi vì Bạch Phong Dao từng nói qua với cậu, muốn lợi dụng Lâm Tĩnh San để đánh lạc hướng cảnh sát, làm cho cô ta biến thành quân cờ trong tay bọn họ.

Không ngờ rằng, Bạch Phong Dao cũng quyết đoán mà tự tay giết Lâm Tĩnh San.

Lúc Dương Phỉ nhìn thấy Bạch Phong Dao dùng kia biểu tình dịu dàng đó vừa an ủi Tĩnh San vừa mờ lấy súng, trong phút chốc cậu như bị ai chèn chặt cổ họng, không thể hô hấp, cho đến khi Bạch Phong Dao buông súng, thật bình tĩnh lấy khăn tay lau sạch băng súng rồi nhét vào tay Lâm Tĩnh San, ngụ ý rằng cô ta tự sát, Dương Phỉ mới có thể thở mạnh một hơi.

Không thể nói không rung động, từ lúc xử lý thi thể Sở Lăng, Dương Phỉ so với ai khác đều rõ ràng hơn hết rằng Bạch Phong Dao không phải cái là người lương thiện, nhưng mà cậu chưa từng nghĩ rằng Bạch Phong Dao vậy mà có thể giết người.

Lâm Tĩnh San đã chết, có lẽ vậy sẽ tốt hơn là để cô ta sống, dù sao chỉ có người chết mới giữ được sự im lặng..... Nhưng mà Dương Phỉ lại cảm thấy sợ hãi, nhìn Bạch Phong Dao mặt không đổi sắc lúc giết một ả đàn bà yêu cậu say đắm, còn có thể lạnh lùng xử lý hiện trường

Người đàn ông này, là người yêu cậu rất thân quen sao?

Sau khi Bạch Phong Dao rời khỏi, cậu vẫn chết lặng tại chỗ, nhìn mảnh sân kia dần loang máu, tuyệt đối yên tĩnh làm cậu chỉ cảm thấy tim đập nhanh liên hồi, tiếng tim đập kinh tâm động phách tựa trống trận.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi tiếng người ầm ỹ truyền đến, Dương Phỉ mới dám thở gấp từng hơi, run rẩy từng bước, nghiêng ngả lão đảo rời khỏi hiện trường.

Điên rồi, điên rồi, nhất định là điên rồi! Không phải thế giới này điên, vậy nhất định là cậu phát điên rồi! Dương Phỉ trong đầu một mảnh hỗn loạn, ảo giác trước mắt không ngừng lần lượt thay đổi từ Bạch Phong Dao tươi cười đến Bạch Phong Dao sùng nịch, rõ ràng người kia ôn nhu như vậy, lại có thể làm cho toàn thân cậu phát run sao?

Lâm Thiệu Nguyên đã chết, Dương Phỉ thật cao hứng, Lâm Tĩnh San cũng đã chết, Dương Phỉ càng cao hứng, con đàn bà mơ tưởng Bạch Phong Dao chết càng sớm càng tốt—nhưng tốt ở đây phải là Bạch Phong Dao không tự mình ra tay giết ả!

Cậu còn sợ hãi cái gì? Rõ ràng người yêu làm tất cả đều là vì giúp cậu che dấu chứng cứ phạm tội a, cậu còn ở nơi này nghĩ lung tung, còn bày đặt giả vờ làm người tốt!

Chân Dương Phỉ lão đảo, liền té một cái, khuỷu tay cùng đầu gối đau nhói làm cậu có cảm giác như vừa nhúng đầu vào chậu nước đá, nháy mắt bình tĩnh trở lại.

Bất tri bất giác đi xa trường học một khoảng, không có đèn đường chiếu sáng, ánh trăng lại bị mây đen che giấu, cho nên cậu cái gì cũng nhìn không thấy, vội vàng lấy đèn pin bên hông ra.

Lích kích một tiếng, đèn pin liền sáng, chiếu ra tường đổ trước mắt, nhựa đường nứt nẻ, xung quanh chông chéo vỡ tung như hàng vạn vết thương.

Tựa hồ chỉ cần bước ra vài bước, mặt đất dưới chân sẽ tùy lúc đổ sập. Dương Phỉ nuốt nước bọt, muốn trở về trường học, lại muốn đến hội trường gặp Bạch Phong Dao, hiện tại cậu không có sức để ý đến mấy người kia nữa.

Dương Phỉ bèn dứt khoát ngồi bệt xuống đất, cảm giác mông chút cần, cũng chỉ nâng mông lên quẹt tùy tiện đất cát đi rồi lại tiêu sái ngồi tiếp, một cánh tay gác lên đầu gối đỡ cằm, mờ mịt nhìn theo ánh sáng của cây đèn pin ra xung quanh

Bạch Phong Dao ôn nhu cười, ngón tay thanh thoát bấm nhẹ cò súng..... đồng tử Lâm Tĩnh San chậm rãi mở rộng tan rã, máu tươi chậm rãi chảy xuống đất.....

Dương Phỉ cảm thấy đầu cậu giống như cái máy chiếu bị hư công tắc, không ngừng lặp lại những cảnh tượng giống nhau, ngay cả lựa chọn ngừng chiếu cũng không có.

Có thể có một ngày, tên tiểu tử Phong Dao kia cũng sẽ đối xử với cậu như với Lâm Tĩnh San, dùng ôn nhu cùng sùng nịch làm cậu mê muội, sau đó tàn nhẫn bắn chết cậu?

— sẽ không, sẽ không, tên khốn kiếp Phong Dao kia tuyệt đối không có thể làm ra những chuyện như vậy! Nghĩ đến đây, Dương Phỉ dùng sức lắc đầu, răng cắn chặt vào môi, cho đến khi cả miệng toàn mùi máu tanh cũng không muốn nhả ra.

Tí tách, tí tách.

Nhìn đến ánh đèn chiếu vào mặt mình làm sáng từng tia nước theo mưa rơi mạnh xuống tung toé thành những bông hoa nước trong veo, Dương Phỉ thể này mới biết trời đã mưa. Ngay từ đầu, Dương Phỉ cũng đã không có ý định tìm chỗ trú, ngược lại còn muốn ngồi đó thương tâm người ta, thử nếm trải cảm giác tiểu thuyết tình cảm tuổi trẻ thế này.

Tuy rằng tâm tình vẫn đang rất chấn động vì cảnh tượng Bạch Phong Dao giết người, nhưng là thần kinh thép của Dương Phỉ hiện giờ đang phát huy công năng vô cùng tốt.

Bất quá thật đáng tiếc, ý tưởng định học văn sĩ vừa loé đã vội bị dập tắt, nguyên nhân vốn là trời chỉ mới mưa lác đác đã chuyển thành mưa rào, làm cho Dương Phỉ không kịp chạy về trường học, danh chính ngôn thuận ướt sũng.

“*** mẹ, mưa con mẹ gì chứ! Làm cho tao muốn học người đau buồn một chút cũng không yên!” Dương Phỉ dùng tay phải che mưa trên mặt, nhưng mà như vậy cũng không bớt được bao nhiêu cả, mưa vẫn là không ngừng rơi lộp độp vào mắt mũi cậu, che trắng tầm nhìn phía trước.

Thật vất vả tìm về cổng trường, Dương Phỉ cảm thấy vui vẻ, thầm nghĩ sẽ nhanh tìm một chỗ trú mưa, tuy rằng cả ngôi trường đổ nghiêng đổ ngã, nhưng so với cảnh vật bên ngoài lung lay lúc nào cũng chực chờ sập

xuống này vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

Đột nhiên, Dương Phỉ dừng bước chân.

Bên ngoài cổng trường có một người đứng, Dương Phỉ phi thường không lễ phép chiếu đèn thẳng vào mặt người kia. Người kia cho cậu cảm giác quen mắt, nghĩ nghĩ, hoá ra là tên cảnh sát hôm qua đứng ngay cửa soát người, chỉ vì mưa làm tóc tai ướt nhẹp khiến cậu hơi lạ mắt.

“Hoàn hảo là còn có trận mưa này, bằng không có khả năng cậu không chịu quay lại nhỉ.” Người kia nhếch miệng nở nụ cười, không biết có phải là Dương Phỉ nhìn nhầm hay không, từ cây đèn pin cầm trên tay người kia mà cậu có thể nhìn ra ánh mắt của gã không được bình thường cho lắm, “Dương Phỉ, cậu có biết tôi tên gì không nhỉ?”

Là thằng điên.

Mưa lớn như vậy còn chặn đường cậu hỏi vấn đề này, không phải thằng điên thì là cái gì? Dương Phỉ xem xét xong, thuận tiện xem thường, đã định bỏ qua người đó mà đi về hướng trường học.

Nhưng bước chân của Dương Phỉ lập tức dừng lại, lúc này đây, cậu trừng lớn mắt, tim đập không tự giác nhanh hơn một nhịp.

Họng sững, lạnh như băng mà kiên định nhắm ngay trước mặt.

Dương Phỉ đã từng nhiều lần thấy qua súng, bởi vì trước đây cậu hay đánh nhau, cảnh sát đôi khi sẽ mời đi uống trà để dạy dỗ, lúc đó nhân dịp họ tháo thắt lưng bao súng ra nghỉ ngơi cậu sẽ có cơ hội tiếp cận xem thử.

Dương Phỉ cũng từng thấy qua súng lúc bắn đạn, chính là khẩu súng đã nhẹ nhàng cướp đi sinh mạng của Lâm Tĩnh San, còn là khẩu súng mà gã điên này đang chìa vào cậu với đôi mắt đỏ rực tơ máu cùng nụ cười vô cùng quỷ dị.

“Tôi là Tiêu Cảnh Mạch.” Nói xong, trên mặt vẫn cười thật quỷ dị, “Cậu có biết người cảnh sát bị Bạch Phong Dao hại chết tên gì không?”

Đổi thành Bạch Phong Dao, giờ phút này nhất định giả vờ kinh ngạc cùng sợ hãi một cách thuyết phục nhất, đáng tiếc Dương Phỉ lại không phải là Bạch Phong Dao, khi cậu vừa nghe đến Tiêu Cảnh Mạch dùng giọng điệu khẳng định mà nói ra sự thật, toàn thân cậu chấn động thật mạnh, đồng tử bởi vì khiếp sợ mà co lại, biểu tình lộ vẻ kích động không thể che giấu.

Nhưng vừa nhớ ra thân phận người trước mặt, cậu vội vàng ra vẻ trấn định, nhưng cảm xúc biến hoá vừa rồi thật sự không qua khỏi mắt Tiêu Cảnh Mạch.

Tiêu Cảnh Mạch vốn dĩ đã oán hận cùng hoài nghi, lúc này thật sự đã nắm được điểm mấu chốt.

“Mày nói cái gì? Tao hoàn toàn không hiểu.”

Dương Phỉ cố gắng giả ngu, cậu vẫn sợ Bạch Phong Dao có một ngày cũng sẽ giết cậu như đã giết Lâm Tĩnh San, nhưng dù sao ngày nào đó vẫn chưa đến, mà hiện giờ cậu đang ngồi cùng thuyền với Bạch Phong Dao, nếu bán đứng Bạch Phong Dao, cậu thật sự cũng sẽ có nguy cơ rơi xuống nước.

Tiêu Cảnh Mạch cười nhạt, nói: “Người kia tên là Lâm Thiệu Nguyên, nhưng mày với Bạch Phong Dao cũng không biết, đúng không? Rõ ràng ngay cả tên cũng không biết..... Cho dù không biết tên, vẫn ra tay hại chết người ta?”

“Con mẹ mày, tao đã nói không hiểu mày đang nói gì, mày điếc đúng không?”

Dương Phỉ phát điên gọi bậy, tiếp theo chỉ thấy Tiêu Cảnh Mạch chặt tay một cái, đánh chính xác vào huyệt Thái Dương của cậu.

Dương Phỉ cá tính quật cường, cho dù rất đau cũng chỉ thét lớn một tiếng, thân thể lung lay rồi lại cây mạnh cố gắng đứng vững, hai ánh mắt phần hận nhìn Tiêu Cảnh Mạch, quanh thân tản ra gió lốc mãnh liệt.

“Đi thôi.”

Dương Phỉ cắn chặt răng, vẫn không quên châm chọc nói: “Đi đâu đây? Mày muốn đi tìm chết sao? Vậy cút nhanh đi, bổn đại gia không tiễn!”

“Tôi mà chết, tuyệt đối kéo cậu theo.” Tiêu Cảnh Mạch lạnh lùng cười.

Dương Phỉ biết này tên điên này không nói giỡn, cho nên lúc Tiêu Cảnh Mạch giọng sùng sục lên, ý bảo cậu đi đến gần chỗ mái hiên trường, tuy cậu không cam lòng, vẫn phải thuận theo mà đi.

Nhưng mà cho dù Dương Phỉ thuận theo rồi, cũng phải nhận ngay một viên đạn, phát đau giống như thiêu đốt ngay đùi của Dương Phỉ, làm cậu đánh mất khả năng ngẫm nghĩ, tiếp theo, Tiêu Cảnh Mạch một chân đạp ngã cậu, dùng phương thức khuất phục mất hết tự tôn mà bắt cậu quỳ trước mặt mọi người ở đó.

Ngay sau đó, Bạch Phong Dao chậm rãi từ trong đám người đi ra..... nhìn người yêu quen thuộc, mà tầm mắt của người đó cũng không rời cậu.

“ Phỉ, anh tìm không thấy em..... Thực xin lỗi, đều là do anh không tìm thấy em, mới để em gặp phải loại chuyện này.” Bạch Phong Dao mỉm cười, thái độ thông dong cùng ngữ khí thản nhiên như là Dương Phỉ chỉ mới vừa lạc đường mà thôi.

“ Phong Dao—” mau cứu tôi! Tên cảnh sát này là thằng điên! Lời còn chưa ra khỏi miệng Dương Phỉ, lại đã bị Tiêu Cảnh Mạch dùng chân đạp vào đầu cậu một cái làm miệng cậu nuốt không ít nước mưa cùng đất bùn.

Con mẹ nó khốn kiếp! Đi tìm chết đi, tìm chết đi tìm chết! Trận động đất đã giết nhiều người như vậy mà không giết nổi cái thằng điên này hay sao! Dương Phỉ cắn chặt răng, ngón tay dùng bám lại, mượn lực phát tiết lửa giận hừng hực trong lòng cậu.

Mất thấy Dương Phỉ chịu nhục đến thế này, đồng tử Bạch Phong Dao co rút lại, sát khí lạnh như băng chợt lóe rồi biến mất, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên: “Anh cảnh sát à, xin hỏi Phỉ đã làm chuyện gì chọc giận anh như vậy? Phỉ cá tính luôn luôn tùy tiện, nếu có chỗ nào không đúng, tôi thay cậu ấy xin lỗi anh vậy.”

Anh vừa nói, vừa không tỏ ra sợ hãi mà từ từ tiến gần đến chỗ Tiêu Cảnh Mạch.

Ngay khi Bạch Phong Dao chỉ còn cách bọn họ có bảy bước chân, cổ tay Tiêu Cảnh Mạch vừa chuyển, họng súng liền quay về hướng Bạch Phong Dao.

Bạch Phong Dao cũng không hoảng hốt, bình tĩnh cười “Anh cảnh sát, anh muốn giết tôi?”

“Rất muốn. Nhưng là tôi sẽ không giết cậu.”

Tiêu Cảnh Mạch cũng cười phá lên, nét tươi cười có vẻ quỷ dị mà rét lạnh, lông mi trên mắt khẽ rũ xuống một khoảng tối. Sau đó họng súng lại chuyển về hướng đầu của Dương Phỉ, “Là do mày tính kế, khiến cho con ả Lâm Tĩnh San giết Thiệu Nguyên đúng không?”

Lúc Tiêu Cảnh Mạch nói những lời này, không biết cố ý hay là vô tình, trầm giọng xuống, làm những người kia vì không muốn kích động Tiêu Cảnh Mạch nên không dám lại gần, cuối cùng lại không nghe thấy gì cả, lại bởi vì trời mưa căn bản thấy không rõ Tiêu Cảnh Mạch khẩu hình.

Vừa nghe Tiêu Cảnh Mạch nói trúng sự thật, lại tựa hồ gã không muốn cho mọi người biết, đến cuối cùng gã muốn làm gì thật sự Bạch Phong Dao đoán không ra, chỉ có thể cẩn thận ngôn ngữ cử chỉ hơn một chút.

“Anh cảnh sát à, tôi thật không hiểu anh đang nói cái gì? Có thể phiền anh trước buông Phỉ ra rồi chúng ta nói chuyện tiếp được không?”

Bên dưới chiếc mặt nạ tao nhã thân thiện đó là tính cách điên cuồng tàn nhẫn, tạo sao không ai nhận ra? Người này che giấu thành tài, có lẽ ngay cả Dương Phỉ luôn ở bên hắn cũng không thể nhận ra.

Người này thật đáng thương, một khi tháo mặt nạ xuống, khả năng sẽ mất đi hết thấy..... Đáng thương, nhưng là nhưng cũng đáng giận! Vì thỏa mãn chính mình, có thể không chút do dự vừa cười vừa dùng hai tay vấy máu!

Tiêu Cảnh Mạch cười lạnh nói: “Bạch Phong Dao, mày chính là dùng cái bản mặt vô tội này lừa người phải không? Con ả Lâm Tĩnh San kia cũng bởi vì yêu mày, cho nên mày mới dùng cách thức nào đó khiến cho ả giết Thiệu Nguyên, sau đó chính mày lại giết ả?”

“ Nếu như là Lâm Tĩnh San tự sát, hai tay ả đều là máu, vậy mà trên thắt lưng đeo súng của Thiệu Nguyên một vết máu cũng không có?”

Nói trắng ra là Phong Dao không kinh ngạc là gạt người, nhưng nghĩ lại, kế hoạch lần này chính xác như vậy, vốn sẽ không có sơ hở, lợi dụng trận động đất khiến cảnh sát không có cơ hội điều tra, hỗn loạn trong dân chúng cũng là một cách tốt để che dấu.

Trận động đất này hại chết rất nhiều người.

Đến tột cùng có bao nhiêu người chết trong vì động đất, lại có bao nhiêu người chết vì lý do khác, lấy hiệu suất cảnh sát lúc này sẽ không cách gì tra được chính xác, không có chứng cứ rõ ràng, không có cơ sở điều tra, lại không phải nhân tố quan trọng (ví dụ như chính khách), cảnh sát vì tránh khỏi phiền toái đồng thời cũng vì che dấu thông tin với truyền thông tránh gây hoảng loạn, 90% tính tất cả người chết do lý do động đất.

Bởi vậy anh vẫn cười, cười đến tao nhả mà tùy ý.

“Mày quan sát rất cẩn thận.” không hề xưng hô cảnh sát, cũng không dùng kính ngữ nữa, cũng không phải Bạch Phong Dao muốn thôi giả vờ, dù sao Dương Phi vẫn còn nằm trong tay Tiêu Cảnh Mạch. Bạch Phong Dao chỉ nghĩ là, đối phương đã đoán được, thôi thì trong lời nói bớt đi vài phần giả dối.

“ Bởi vì tao không cam lòng Mày không hiểu đâu? Ngay cả tên của Thiệu Nguyên tao cũng không dám gọi thẳng, mỗi một lần, mỗi một lần đều chỉ có thể nhìn bóng dáng anh ấy cách tao ngày một xa.....”

“Thật vất vả người kia mới chết, Thiệu Nguyên cuối cùng cũng bắt đầu coi trọng tao..... Khi y nói với tao là cần giúp, ta vui đến mức, nghĩ rằng y chỉ cần tao giúp là được, chỉ cần để tao ở bên y, một ngày nào đó nhất định y sẽ nhận ra.....”

Tiêu Cảnh Mạch cười nói, thanh âm không có một tia ghen ngào, dọc theo khóe mắt hạ xuống, trừ bỏ chính không còn có nhân có thể nhận đó là mưa vẫn là nước mắt.

Bạch Phong Dao cảnh giới nheo lại mắt, trong mưa Tiêu Cảnh Mạch nhìn như bình tĩnh, nhưng càng như là một loại hồng mắt trạng thái trung bình tĩnh.

Dùng hành vi bình tĩnh để đưa đường cho lý trí điên cuồng.

Nguy hiểm, con người này, phi thường nguy hiểm. Bạch Phong Dao cũng không vì an nguy chính mình mà cảm thấy lo lắng, chuyện làm anh lo lắng, đến giờ chỉ có một, đó là Dương Phi.

Bạch Phong Dao là cái thực người thông minh, thông minh đến mức có thể bày ra rất nhiều mưu kế, “bài trừ” người muốn ngăn chân anh, ngăn cản anh có được người mình “muốn”.

Nhưng, Bạch Phong Dao đồng thời cũng là người thật ngốc, ngốc đến mức nếu không bày mưu tính kế, sẽ không thể lấy được lòng người anh “muốn” có.

Mà hiện tại đối một tên điên như Tiêu Cảnh Mạch, lại là một Tiêu Cảnh Mạch tin chắc rằng anh là người bày mưu giết hại Lâm cảnh quan, có lẽ hết thấy suy tính của hắn cũng chỉ để đối lấy một đòn trừng phạt thích đáng. Mà mưu kế của anh sẽ chỉ có hiệu quả khi, Bạch Phong Dao thấy rõ được lợi thế của chính mình.

Trừ bỏ vẻ ngoài mỹ mạo nguy hiểm của dã thú này, anh không còn vũ khí nào cả, mà Bạch Phong Dao lại chỉ có thể dùng nó để có được người anh “muốn”.

Có lẽ rất đau xót.

Cũng có lẽ, đây là hạnh phúc của anh.

“Nếu mày cần người để trút giận, tự tay tra tấn kẻ thù là sáng khoái nhất?”

Bạch Phong Dao tay phải đặt ở trước ngực chính mình, không chút do dự đưa ra điều kiện trao đổi con tin, “Bây giờ giết Lâm Cảnh Quan là tao, mày giữ Phỉ cũng không để làm gì, không bằng đổi thành tao, tao cam đoan tuyệt đối sẽ không phản kháng.”

Đối với sự tự nguyện hy sinh của Bạch Phong Dao, Dương Phỉ cảm động, lại càng muốn lớn tiếng la lên— đổi đi đổi đi mau đáp ứng trao đổi đi! Lương tâm một chút cũng không cần rút! Người giết tên cảnh sát ngu ngốc kia không phải cậu, là Bạch Phong Dao, hành hạ cậu một chút ý nghĩa cũng không có!

Có loại suy nghĩ này không phải vì Dương Phỉ ích kỷ vô tình, lại càng không là vì cậu còn để tâm chuyện Bạch Phong Dao giết Lâm Tĩnh San này nọ, cậu chỉ là phi thường đơn thuần cho rằng Bạch Phong Dao cho dù bị Tiêu Cảnh Mạch bắt, cũng tuyệt đối không có việc gì. Đây, bất quá là dã thú đã lâu bị nuôi nhốt đã tạo thành thói quen ỷ lại tin cậy vào chủ nhân.

Nghe vậy, Tiêu Cảnh Mạch nghiêng đầu, hống súng vẫn như cũ nhắm ngay Dương Phỉ, tầm mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú vào Bạch Phong Dao, cúi đầu cười lên tiếng.

“Đề nghị được đấy, làm tao động lòng..... Đáng tiếc tao không muốn đáp ứng, mày hại chết Thiệu Nguyên..... Ha ha ha ha..... Đối với mày thì không quan trọng, có thể dễ dàng sát hại..... Vậy mà với tao lại quan trọng..... rất quan trọng, quan trọng nhất.....”

Ngầm nhận ra sát khí hiện lên trong mắt Tiêu Cảnh Mạch, trái tim Bạch Phong Dao bỗng dưng đập nhanh hơn, lần đầu tiên, từ lúc anh chào đời tới nay, lần đầu tiên sinh ra cái gọi là cảm giác “sợ hãi”.

Như là cũng cảm giác được cái gì đó, Dương Phỉ toàn thân không thể tự khống chế mà phát run lên, từng cho cái chết vốn xa xôi, giờ khắc này, cậu bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách nó rất gần, rất gần, gần đến mỗi một lần hô hấp, đều có thể cảm nhận được nó tồn tại.

Tiêu Cảnh Mạch càng lúc càng cười to, khoe miệng cơ hồ giương đến bên tai, một chữ một chữ, tàn nhẫn mà rõ ràng nói—

“Cho nên tao cũng sẽ cướp đi người quan trọng của mày.”

Giết người rất đơn giản, ít nhất Bạch Phong Dao cho là như vậy. Khó khăn nhất chính là làm sao dùng kỹ xảo trốn tránh pháp luật điều tra.

— nhưng Bạch Phong Dao chưa từng nghĩ tới, có một ngày Dương Phỉ sẽ chết, ở trước mắt anh mà chết đi.

Cơ hồ ngay tại lúc Tiêu Cảnh Mạch nói muốn đoạt đi người anh coi trọng nhất gì đó, Bạch Phong Dao hình như có cảm giác thất kinh mau chóng cất bước chạy thật nhanh vòng rút ngắn khoảng cách, ngăn cản Tiêu Cảnh Mạch bóp cò súng.

Tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Bạch Phong Dao nhìn thấy thân thể Dương Phỉ chấn động thật mạnh, ngay sau đó không còn có tiếng động gì nữa..... Chỉ có hỗn hợp mưa cùng chất, lẳng lặng theo đầu của bộ hạ phương chói mắt nhuộm đầm mở ra.

Giờ khắc này, thời gian tựa hồ đình chỉ, Bạch Phong Dao trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không thể nghĩ nữa, tầm mắt tối sầm, tràn đầy một mảnh đỏ rực gai người.

Bạch Phong Dao không thể hô hấp, người nằm giữa vũng chất lỏng đỏ rực đó lại như đang nhe răng cười..... Vươn hai tay đầu ngón tay mơ hồ run run, Bạch Phong Dao gắt gao đem Dương Phỉ ôm vào trong ngực, một lần lại một lần lau đi dòng máu nhiều ra từ đầu Dương Phỉ, lại như lau cách gì cũng không xong

Sau đó anh lại rõ ràng dùng sức đè lại miệng vết thương đang trào máu đó, tự bảo mình rằng chỉ cần ấn, ấn như vậy, máu sẽ ngừng chảy ngay thôi.

“ Phỉ, không phải sợ, không phải sợ..... Em không có việc gì..... Không có việc gì.....”

Bạch Phong Dao nhìn chăm chú Dương Phỉ ánh mắt vẫn cứng chiều như cũ, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Dương Phỉ, thanh âm ôn nhu, an ủi thật giống như Dương Phỉ chỉ là không cần thận té ngã một cái, tuy rằng bị thương, nhưng chỉ phải đợi một chút máu sẽ ngừng chảy, sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Mưa, vẫn rơi.

Thế giới của Bạch Phong Dao chỉ còn lại có một người trong lòng này thôi.

Về phương diện khác, những người đồng nghiệp của Tiêu Cảnh Mạch thật sự không dám tin gã dám trước mặt bọn họ mà nổ súng giết người!

Nhưng, mắt thấy Tiêu Cảnh Mạch đã phạm tội giết người trước mắt, bọn họ có thể bỏ qua phát súng cảnh cáo và phát súng chế ngự linh tinh gì đó mà có quyền bắn thẳng vào Tiêu Cảnh Mạch..... Nhưng với phần lớn là cảnh sát thành thị tập luyện có giới hạn này thì có lẽ khả năng bắn lầm Bạch Phong Dao lại càng cao.

Xuất phát từ đủ loại suy tính cùng bắn khoả, bọn họ một bên lập gương súng, một bên đề phòng chậm rãi tới gần Tiêu Cảnh Mạch.

“ Không nên cử động! Tiêu Cảnh Mạch!”

“Mau buông súng!”

Tiêu Cảnh Mạch biểu tình rõ ràng là cười nhạt, gã nhớ tới trước kia cùng Lâm Thiệu Nguyên tán gẫu quá vài chuyện, khi đó Lâm Thiệu Nguyên rất là bất bình, phim truyện gì cũng có thể tả cảnh sát thành loài lang sói, hành động chậm chạp cẩn thận nhưng ra tay quyết liệt.

Nhưng chỉ là bất bình thôi, mặc kệ là Lâm Thiệu Nguyên hay là gã, đều hiểu được chế độ cảnh sát này quyết định hết thảy, cho dù là một án tử đơn giản, nếu dính dáng đến mặt mũi, nhân tình, quan chức, thậm chí quy tắc cùng chế độ, thì mọi việc đơn giản đều trở thành phức tạp.

Xem đi, gã giết người, rõ ràng gã nổ súng trước, bọn họ có rất nhiều cơ hội để có thể ngăn lại, bọn họ lại bởi vì sợ hãi gánh vác trách nhiệm, sợ hãi mang tội danh giết người bừa bãi.....

Dù sao cũng bất quá là người xa lạ mà thôi, đã chết, lý do để tránh né trách nhiệm qua loa tắc trách còn nhiều mà, bởi vì bất quá là không còn vấn đề gì nữa, người đã chết cũng không thể khiếu nại, chỉ cần giả lả thương xót là được.

“ Tiêu Cảnh Mạch, mau bỏ súng xuống! Bằng không chúng ta sẽ nổ súng!”

“ Phát thứ nhất cảnh cáo chỉ thiên, trừ phi phạm nhân vẫn có ý phản kháng hoặc là muốn chạy trốn, mới được bắn phát súng thứ hai..... Nhưng chỉ có thể bắn tay chân phạm nhân, làm cho phạm nhân hành động khó khăn.”

Tiêu Cảnh Mạch khước miệng vặn vẹo cười, phi thường vừa lòng nhìn đến đám người “từng” là đồng nghiệp kia biểu tình đang trầm xuống.

Vì cái gì tất cả bọn họ đều không chịu tin tưởng? Cho dù là đồng nghiệp thân thiết Trần Dận Trần cũng không nguyện ý tin tưởng, làm học trưởng trở thành thằng ngốc, bằng không học trưởng cũng sẽ không chú trọng án tử dính đến Dương Phỉ như vậy.....

Đều là lỗi của những người này, Bạch Phong Dao hại chết học trưởng, còn đẩy học trưởng vào chỗ chết, chính là những “tên đồng nghiệp” này đây!

Rõ ràng là hấn sắp điên rồi? Điên rồi, điên đến mức không cần nương tay giết hết lũ người đã bức tử học trưởng đi..... A, đáng tiếc gã vẫn chưa hoá điên hoàn toàn.

Tiêu Cảnh Mạch hơi hơi quay đầu đi, nhìn Bạch Phong Dao ngậy ngốc ôm Dương Phỉ bất động — hiện tại muốn giết người này thực dễ dàng, dù sao đã muốn giết một tên, giết tên còn lại cũng chẳng sao cả.

Bất quá, hấn sẽ không giết Bạch Phong Dao..... chết vô cùng đơn giản, vậy dễ dàng quá cho gã rồi, phải bắt gã sống không bằng chết, giãy dụa trong tuyệt vọng thống khổ rồi từ từ ngã quỵ.

Này cũng chính là lý do Tiêu Cảnh Mạch giấu diếm chuyện Bạch Phong Dao tính kế giết chết Lâm Thiệu Nguyên.

Tiêu Cảnh Mạch tính rằng, Bạch Phong Dao thực yêu Dương Phỉ, yêu đến nguyện ý vì bảo hộ Dương Phỉ mà hại chết Lâm Thiệu Nguyên. Cho nên so với làm cho Bạch Phong Dao phải vào tù, trong nháy mắt mất đi hết thấy, chẳng bằng làm cho gã “an an ổn ổn” mà sống.

Mỗi một ngày trôi qua sống bình thường như vậy, nhưng lại thiếu một người, thiếu đi một người thật sự quan trọng..... Bạch Phong Dao sẽ lựa chọn quên đi Dương Phỉ, sau đó tiếp tục sống qua ngày? Hay là chậm rãi, chậm rãi vụn vụn điên cuồng..... Cuối cùng bước trên con đường tự hủy diệt chính mình đây?

Nghĩ đến đó, gã cảm thấy vui vẻ vô cùng, mặt nạ dối trá kia nếu bị lột xuống từng mảng sẽ lộ ra gương mặt xấu xí đến thế nào đây?

— Mà, Thiệu Nguyên, anh có tức giận tôi không? Tôi vậy mà làm lỡ cơ hội bắt được hung thủ, còn giết người..... Anh giận tôi cũng không sao, chỉ cần tôi còn lì lợm bám theo anh, sẽ có một ngày anh tha thứ cho tôi.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Cảnh Mạch mỉm cười, tay phải vừa chuyển, họng súng nhắm ngay chính huyệt Thái Dương của mình, đôi mắt gã tối đen sâu hút trong mưa thật sự làm người ta lạnh gáy.

Sau đó, súng lại một lần nữa nổ vang, một tầng máu bắn lên không trung, thân thể Tiêu Cảnh Mạch nặng nề đổ trên bùn đất, ánh mắt mở to như trước, trên mặt lộ vẻ tươi cười.vụn vụn

Lưu Triệu Duy lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, một hồi lâu sau mới thanh tỉnh lại, nghiêng ngả lão đảo bước đến bên Bạch Phong Dao.

“ Sếp!” dùng lực nắm bả vai Bạch Phong Dao,” Sếp! Anh tỉnh lại một chút!”

Bạch Phong Dao nhìn cũng không có nhìn gã một cái, chỉ mãi ôm Dương Phỉ, gất gao ôm, vẫn nói những lời ôn nhu, an ủi dỗ dành người yêu trong lòng.

Hốc mắt Lưu Triệu Duy đỏ bừng, đối với Bạch Phong Dao trong mắt ngoài Dương Phỉ ra không còn có ai khác, cậu không biết nên nói cái gì, lại còn có thể nói cái gì?

Dương Phỉ nói trắng ra là, tính tình bại hoại lại mạnh mẽ, đồng thời vẫn là người rất hời hợt với tình nhân, ở cùng Bạch Phong Dao nhiều năm như vậy, ngay cả sinh nhật của Bạch Phong Dao cũng không nhớ, số điện thoại cũng quên.

Nhưng cho dù Dương Phỉ là người hời hợt như vậy, Bạch Phong Dao còn chưa oán giận, thậm chí cho rằng như vậy mới là bộ dáng Dương Phỉ nên có, không cần phải yêu cầu Dương Phỉ thay đổi.

Lưu Triệu Duy từng cũng tự hỏi qua,Bạch Phong Dao nhân nhượng, sủng nịch như thế, kia thật là yêu sao?

Mặc kệ kia đến tốt cùng có phải hay không yêu, Dương Phỉ tồn tại là trọng yếu..... Nhìn hai người đã lâu, Triệu Duy thật sự hiểu được điều này, cho nên hắn cũng nói không nên lời, ngay cả an ủi vài câu cũng không xong.

“ Lưu đại ca, đừng nói đến anh cũng ngăn người chứ!”

Trần Văn Úc đẩy Lưu Triệu Duy đang chắn đường ra, hai ánh mắt không rời khỏi ngực Dương Phỉ, chậm rãi trừng to. Chỉ thấy vẻ mặt ngạc nhiên khi nhìn đến vị trí đó, kích động la lên nói: “Bạch đại ca, Dương bại hoại không chết! Dương bại hoại không chết! Anh xem, vẫn còn hô hấp! Viên đạn chỉ có sượt ngang qua gáy thôi!”

Nghe vậy, Bạch Phong Dao nháy mắt chắn động toàn thân, tiếp theo anh chậm rãi nhìn về Trần Văn Úc.

Làm Trần Văn Úc khi thấy rõ biểu tình đó, tim nhất thời nhảy một chút, cư nhiên có loại cảm giác khó thở.

Người như giữa không trung bắt được một thân cây neo giữ, cũng khấn trương, mà không phải kinh hoảng. Nếu nếu ngay cả hi vọng cuối cùng cũng tan biến, Phong Dao như vậy sẽ làm ra cái gì chuyện điên cuồng gì có lẽ cũng không phải là không có khả năng.

Trần Văn Úc vội vàng lắc đầu cho rơi đi suy nghĩ này, cô cho rằng, sinh mệnh người yêu gặp nguy hiểm, Bạch Phong Dao đương nhiên phải cư xử bất thường, làm sao đến cô còn phải lo sợ e dè Bạch Phong Dao chứ?

Bất buộc chính mình nâng cao tinh thần, Trần Văn Úc hoang mang rối loạn vẫn cố gắng chỉnh chỉnh giọng: “Bác sĩ đâu! Bác sĩ! Nơi này có không có bác sĩ sao! Nhanh lại đây cứu người a!”

— sau đó đã xảy ra chuyện gì, Trần Văn Úc kỳ thật cũng nhớ không rõ lắm, cô chỉ nhớ tựa hồ là thấy không có nguy hiểm, một đồng người lại cố chạy đến xem náo nhiệt, duy nhất may mắn là giữa những người này, thật đúng là có một y tá khoa giải phẫu thần kinh học.

“Mau khiêng nạn nhân qua đây, tránh động vào vết thương!”

“Nạn nhân có dấu hiệu hô hấp, có khả năng do lực của viên đạn lớn làm giảm áp suất nên tạm thời hôn mê, bởi vậy trước mắt không có cách nào xác định xem có tổn hại đến não bộ hay không Trước hết phải băng chỗ bị thương lại, có ai có băng vải không? Đi đến phòng y tế của trường xem thử đi!”

Trần Văn Úc giơ tay: “Tôi có băng vải! Tôi cũng sẽ băng bó! Có thể cần cái gì khác không?”

Y tá trẻ nhìn cô gật đầu một cái, đồng ý để cô hỗ trợ, còn nói với cảnh sát ở bên kia đang duy trì trật tự trong đám dân, không để cho họ phá hư hiện trường: “Có biện pháp nào gọi đội cứu viện được không? Viên đạn hẳn là kẹt trong xương sọ rồi, phải phẫu thuật mới lấy ra được!”

“Đã kêu người đi tìm điện đàm, nhưng sở cảnh sát cũng sập rồi, e là.....”

“Cho dù có sập cũng phải nghĩ cách gọi cứu hộ chứ! Không có dụng cụ tôi căn bản không có cách giải phẫu, hay là mấy người tính trở mắt ra nhìn người ta chết hử!”

Y tá trẻ khẩn trương đến độ muốn chửi rửa cả cảnh sát, Trần Văn Úc lại ra hiệu cho Tiểu Vĩ giúp lấy băng vải trong túi ra.

“..... Phỉ sẽ không có việc gì, đúng không?” Bạch Phong Dao nắm tay Dương Phỉ, mặt không chút thay đổi hỏi, ánh mắt lại thủy chung khoá trên gương mặt trắng bệch của cậu.

Lưu Triệu Duy cố gắng giả lả cười, “Đúng vậy, Sếp, anh không nghe thầy thuốc nói sao? Sếp nhỏ vận khí siêu tốt, chờ anh ta khoẻ lại, chúng ta sẽ nhờ anh ta đi mua vé số? Nhất định trúng giải thưởng lớn!”

“Ừ, cậu nói đúng..... Phỉ không có việc gì..... Phỉ không có việc gì.” Bạch Phong Dao không ngừng lặp lại những lời nói giống nhau, chăm chú nhìn Dương Phỉ bằng ánh mắt ấm áp, ôn nhu làm cho ngay cả Lưu Triệu Duy này đại nam nhân cũng muốn khóc.

Nhìn thấy Bạch Phong Dao nắm chặt bàn tay vô lực của Dương Phỉ, Trần Văn Úc lấy tay lau lung tung lệ trên khoé mắt, nghĩ rằng nếu Dương bại hoại thúc cứ tùy tiện chết như vậy, làm cho Bạch đại ca khổ sở, cho dù thúc chết tôi cũng không tha cho thúc!

16. Chương 16: Kết Thúc

“Như vậy, một lần nữa tôi cùng Bạch tiên sinh ngài xác nhận một chút, vào lúc mười một giờ đêm đến khoảng mười hai giờ đêm ngài đều ở cùng Trần Văn Võ và Trương Thái đúng không? Còn nữa, ngài có thể cho biết lúc đó ba vị đang nói gì hay không?”

“Đúng vậy, không có sai. Thật có lỗi, thời gian nói chuyện tôi không nhớ rõ ràng lắm, chỉ nhớ là tôi cùng lão Trương lão Trần.....”

Bạch Phong Dao ngừng lại một chút, nương theo ánh nắng rồi mỉm cười, “ Chính là Trương Thái cùng Trần Văn Võ hai vị tiên sinh nhắc với tôi rằng nếu sau này bọn họ thất nghiệp, có thể đến công ty của tôi công tác, tôi sẽ tận lực tìm ra vị trí thích hợp cho bọn họ làm việc. Tôi cho rằng dù không cần đảm bảo, dựa vào thái độ cùng trách nhiệm của bọn họ sẽ làm tốt tất cả những gì tôi cần.”

“ Công ty của ngài trong trận động đất đã tổn thất rất nhiều, hơn nữa lúc ấy còn không đi ra khỏi khu bị hư hại được, ngài vì cái gì đã bắt đầu lo lắng đến việc công tác của hai vị kia?” Hoàng cảnh sát vẫn đưa ra nghi vấn.

Anh dùng vẻ mặt tự nhiên lại tự tin giải thích: “Thay vì phiền não xem công ty tổn thất bao nhiêu, tôi lại thích lựa chọn suy nghĩ nên như thế nào để cho công ty trở lại quỹ đạo bình thường.

“Tuy rằng trận động đất đó mang đến tổn thất không hề nhỏ, nhất là ở khâu nhân lực và phương diện tài nguyên. Cho nên khi đó tôi mới phải đưa lời mời ra với họ, bọn họ cũng nói nếu ngày nào đó bị giảm biên chế vẫn sẽ không nghĩ mà qua chỗ tôi.”

Hoàng cảnh sát nhìn biên bản đã bị mình ghi chi chít chữ, từ này đến giờ hỏi vài vấn đề, Bạch Phong Dao trả lời cùng hai người kia không có sai biệt nhiều, đương nhiên vẫn có những bất đồng rất nhỏ, nhưng chỉ là một ít việc nhỏ, cũng không phát hiện có chỗ nào mâu thuẫn, dù sao cũng đã qua một đoạn thời gian, khi đó bọn họ có lẽ chỉ muốn tìm chỗ tâm sự thôi, trí nhớ sai sót cũng là chuyện bình thường.

Nhưng là vì cái gì mà Tiêu Cảnh Mạch lại phải sát thương Dương Phi? Lúc ấy nhiều người như vậy, mọi người tinh tường nghe thấy Tiêu Cảnh Mạch chiếu sáng tìm Bạch Phong Dao, hơn nữa lại là ngay sau chuyện Lâm cảnh quan vô duyên vô cớ bị một cô gái đánh chết từ phía sau.....

Lâm cảnh quan cùng Tiêu Cảnh Mạch rất thân thuộc, cho nên rốt cuộc là cái chết của Lâm cảnh quan tử có manh mối gì khác, hoặc là giống như những đồng nghiệp có mặt ở đó nói, Tiêu Cảnh Mạch là bởi vì tình thân bị kích thích quá độ đến mức nổi điên?

Nhưng này cô gái Lâm Tĩnh San này, lại xuất phát từ động cơ gì mới có thể giết chết Lâm cảnh sát? Chỉ vậy mà ra tay đánh chết Lâm cảnh quan?..... Căn cứ điều tra, hai người kia trước đó chưa từng quen, hoàn toàn là người xa lạ a.

Muốn tìm đến manh mối, vụ án Lâm cảnh quan bị giết chắc chắn là do đã phát hiện manh mối đột phá nào đó, đáng tiếc lúc ấy bởi vì trong động đất lực lượng cảnh sát không đủ, rất dân chúng giúp vui và tò mò vào phá hư hiện trường, thậm chí còn có người vì chứng minh chính mình gan lớn mà sờ loạn vào thi thể..... Hơn nữa lúc ấy cứu tế cũng không đến kịp, làm sao có thể phạm tội ngũ y tế thay vì cứu người mà đi khám nghiệm thi thể?

Mà nếu để cho phóng viên biết chuyện, sẽ bị dân chúng cả nước nghi ngờ cảnh sát ỷ mạnh phá án tùy tiện mà không để ý tánh mạng nạn dân, nói vậy sẽ liên lụy rất nhiều quan chức cấp cao phải nhận lỗi, cho nên làm cấp dưới Hoàng cảnh sát đành phải nương theo mệnh lệnh cấp trên.

Lúc này, Bạch Phong Dao đột nhiên đứng dậy, ngượng ngùng cười cười với Hoàng cảnh sát.

“ thật có lỗi, phiền ngài chờ một chút, tôi phải giúp Phi xoay người.”

Hoàng cảnh sát vội vàng lắc đầu xua tay nói: “Sẽ không, có cần tôi giúp không?”

“Không cần, một mình tôi là được rồi.”

Bạch Phong Dao lễ phép cự tuyệt sự giúp đỡ của Hoàng cảnh sát, tiếp theo chỉ thấy anh đi đến bên giường bệnh, hơi hơi cúi người xuống, khóe miệng lại thản nhiên cười, tựa hồ thì thầm với người kia việc gì đó, mặc kệ người kia không hề đáp lại.

Thời tiết, đã chậm rãi vào thu.

Ngoài cửa sổ, có thể tinh tường nhìn thấy màu lá phong đỏ lay động trong gió, từng giọt nắng rơi chỉ làm cho người ta có cảm giác nóng bức.

Gian phòng bệnh này vị trí cũng lựa chọn cũng tốt lắm, từ cửa sổ nhìn ra là công viên xanh tươi, chỉ đáng tiếc là người nằm trên giường bệnh kia, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội thấy được đi.

— người kia hiện tại có thể sống đã là cái kỳ tích, cũng vậy, người kia nếu có thể tỉnh lại, cũng là kỳ tích.

Lúc trước người kia là do trúng đạn suốt tám giờ sau mới được đội cứu viện cứu ra, tuy rằng cứu ra liền giải phẫu khẩn cấp, nhưng là bởi vì tổn thương não bộ quá nặng, bác sĩ đã nói trừ phi kỳ tích xuất hiện, nếu không người kia đời này sẽ thành người sống thực vật.

Dù sao cũng chỉ là một gã hình cảnh bị giết, ngay sau đó lại phát sinh chuyện cảnh sát giết người, lại là hai án tử không hề liên quan? Hay do động đất làm người ta bất an đến điên cuồng? Vì không thể kết nối động cơ gây án, Hoàng cảnh sát tiếp nhận mệnh lệnh cấp trên, cùng lúc phụ trách điều tra cả hai kiện án tử.

Tuy nói là điều tra, nhưng chắc hẳn là cũng sớm đã có định kiến, đem hai vụ án này quy cho tâm lý bất an, mượn lý do này biến chuyện lớn thành bé, chuyện bé xé ra không, bằng không cũng sẽ không chỉ phải có một mình Hoàng cảnh sát đến ghi lại tường trình của đám người Bạch Phong Dao, mà không phải thêm người giám sát. Bởi vậy, Hoàng cảnh sát đối với Bạch Phong Dao trong lòng kỳ thật là ôm ấp áy náy rất nhiều.

Gặp Bạch Phong Dao đây không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi một lần Hoàng cảnh sát gặp anh, đều là tại gian phòng bệnh này, cũng tức là phòng làm việc của anh, Bạch Phong Dao nhờ một người tên Lưu Triệu Duy kêu cấp dưới đem hồ sơ tới, hoặc là sử dụng hộp qua mạng.

Bạch Phong Dao vẫn làm bạn Dương Phỉ, cho dù Dương Phỉ bị tuyên án trở thành người thực vật, anh cũng vẫn như cũ không rời khỏi.

Lúc trước, Hoàng cảnh sát từng nghe hộ sĩ kể rằng mẹ Dương nghe xong đề nghị của bác sĩ, sau khi lo lắng vài hôm, liền đồng ý cho Dương Phỉ một cái chết êm ái, dù sao sống như vậy, tử vong nói không chừng mới là giải thoát.

Hộ sĩ nói, đó là lần đầu tiên cô thấy cái người luôn ôn hòa giữ lễ kia phần nộ, nhưng người đàn ông đó không gập hét như những người khác, lại bình tĩnh lẳng lặng nhìn thẳng vào mẹ Dương, chỉ vậy thôi mà mỗi người ở đây lại đều có thể cảm giác rõ ràng được sự phần nộ của anh.

Không tiếng động, không có biểu cảm rõ ràng, lại càng làm cho người ta cảm thấy áp bức.

Nhưng rất nhanh, khí tức làm người ta bất an trên người Bạch Phong Dao biến mất, anh chậm rãi nói từng lời với mẹ Dương, hộ sĩ, bác sĩ, ở trước mặt mọi người nói: “Bá mẫu, thật có lỗi, hiện tại mới nói cho bá mẫu hay..... Con cùng Phỉ là người yêu, bắt đầu từ đại học, bọn con đã ở chung đến nay.....”

“ cho nên, xin bá mẫu giao Phỉ cho con chiếu cố, phí chữa bệnh của Phỉ con sẽ gánh vác.” nói tới đây, anh cúi đầu một cái thật sâu, yên lặng bất động.

Mẹ Dương Phỉ lúc ban đầu rất đối ngạc nhiên, sau khi định thần lại, so với chuyện con trai mình là đồng tính luyến ái, với chuyện con trai mình giờ đã thành người thực vật, chuyện nào quan trọng hơn có còn cần thiết so đo nữa không.

Mẹ Dương sắc mặt trầm trọng, thanh âm nghẹn ngào hỏi Bạch Phong Dao, một lần lại một lần hỏi “Cậu xác định? Cậu không hối hận?”, “Đứa nhỏ này không chết, cả đời có thể chỉ có thể này mà nằm đây.....”

Bạch Phong Dao vẫn trầm mặc, bảo trì tư thế cúi đầu, cũng không nhúc nhích.

Qua hồi lâu, mẹ của Dương Phỉ cúi đầu, thở dài một hơi..... Cuối cùng, cũng không đành lòng kí tên rút đi thiết bị sự sống của con trai.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên thổi vào phòng bệnh, cảnh sát Hoàng thoáng chốc bừng tỉnh.

“ Thật có lỗi, có lạnh không?” nam nhân đứng ở bên cửa sổ hỏi.

Hoàng cảnh sát nhanh chóng lắc đầu, nói hít thở không khí thật thoải mái.

Bạch Phong Dao đi đến giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt tóc Dương Phỉ, thì thầm gì đó, hoặc giống như nói chuyện với cảnh sát Hoàng.

“ Phỉ chán ghét mùa hè, bởi vì quá nóng, hơn nữa mấy năm gần đây lại có hiệu ứng nhà kính Phỉ cũng chán ghét mùa đông, thường thường gió lạnh thổi bất chợt, ăn có nhiều cỡ nào vẫn lạnh. Một năm bốn mùa, Phỉ thích mùa xuân cùng mùa thu, bởi vì độ ẩm vừa vặn, đầu mùa xuân, cuối mùa thu cũng chỉ cần mặc một chiếc áo khoác là đủ.”

Không phải không cầu nguyện kỳ tích xuất hiện. Nhưng nếu kỳ tích không xuất hiện, cũng có sao, chỉ là chịu đựng một đời thôi.

— chỉ cần người này còn sống, chỉ cần người này còn hô hấp, trái tim còn đập, anh vẫn còn lý do tồn tại cùng cậu.

Nói nhiều như vậy, tựa hồ chỉ là đơn thuần miêu tả, nhưng từ đầu đến cuối, khóe miệng Bạch Phong Dao đều mang theo ý cười, ánh mắt chưa từng rời khỏi Dương Phi.

Cảm giác thực ôn nhu, nhưng mà, lại có chút bi thương..... Hoàng cảnh sát quay mặt đi, lo rằng còn tiếp tục nhìn nữa, có lẽ cho dù tuổi đã ngoài ba mươi cũng sẽ phải khóc.

Sau khi cơn động đất đó cướp đi hàng vạn sinh mạng, thời gian mới trôi qua được mấy tháng, nhưng nhìn trước mắt một màn, cảnh sát Hoàng nghĩ, nếu Dương Phi đời này thật sự không tỉnh, Bạch Phong Dao có lẽ sẽ ngày qua ngày, lặp lại cảnh tượng đó.

“Vào thu rồi, mùa đông cũng sắp đến đây, hy vọng năm nay mùa đông không lạnh mấy Nếu lạnh, Phi cho dù tỉnh lại, khẳng định cũng sẽ nằm lì trên giường.....”

Nam nhân quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ lá rụng bay tán loạn, trên mặt hiện lên một chút mỉm cười, lông mi hạ bóng thật dài xuống gò má, mơ hồ mang theo tịch liêu rét lạnh.

Mùa thu, đã đến rồi.

17. Chương 17: Phiên Ngoại : Cuộc Sống Hàng Ngày

Tên của cậu là Dương Phi.

..... Ừm, nghe nói là như vậy.

Bởi vì cái gì cũng không nhớ rõ, hơn nữa nghe người đàn ông kia tự xưng là “ người yêu” nói vậy, đầu của cậu trước kia bị thương, thường thường ngủ một giấc tỉnh rồi tỉnh lại sẽ lại quên hết mọi chuyện.

Cho nên trên cổ cậu lúc nào cũng có đeo một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, sách nhỏ được dán rất nhiều ảnh chụp, viết này viết nọ. Cái này như là của người tự xưng “người yêu” kia viết, bởi vì cậu thử viết, phát hiện chữ mình quá xấu, mà bút ký trên cuốn sổ thật tinh tế xinh đẹp.

Cậu cầm cuốn sổ, mở trang thứ nhất ra, bên trên dán ảnh chụp ta cùng tên đó, viết tên của cậu và tên người kia, sau đó dưới tên của hắn còn có cả một chuỗi số, hẳn là số điện thoại di động đi.

Cậu cảm thấy chính mình rất kỳ quái, hoá ra “đầu bị hư xác còn nguyên” là như vậy? Rõ ràng cậu không nhớ rất nhiều người cùng rất nhiều sự việc, nhưng là đối với loại thường thụ hay tính cách gì đó lại rất rõ ràng.

Người kia nói, trước đây đầu cậu bị thương, hôn mê mười lăm năm mới tỉnh lại. Tỉnh lại vẫn rất tốt, bộ phận cơ thể đều tốt, nhưng ai biết ngủ một giấc về dậy lại quên hết mọi chuyện, sau đó hai năm nay đều thành dạng này.

“Ba mẹ tôi chết hết rồi?”

Người kia ôn nhu cười nói: “Em chỉ có mẹ thôi. Bà mẫu đáp ứng để anh chiếu cố em, bà tuổi lớn, chỉ cần hưởng phúc là đủ rồi.”

Nam nhân cười rộ lên nhìn đẹp trai lắm, có chút chững chạc. Bất quá thành thực chững chạc hay đẹp trai gì đó đều bỏ đi, toàn là ông già bốn mươi rồi thôi.

Cậu lại tự mình soi gương, xem mặt mình thành ra cái dáng vẻ gì, cười rộ lên chững chạc hay không? Soi soi cười cười, cảm giác cậu không đẹp trai, cũng không có loại hương vị chững chạc đó..... Ừm, nhất định là bởi vì hôn mê năm nhiều như vậy, tâm lý vẫn còn trẻ rồi.

“Mẹ ta có mấy đứa con? Ai phụ trách nuôi bà vậy?” cũng may mắn, đã biết để cho “người yêu” chiếu cố, không mang gánh nặng là tốt.

Nam nhân không hoảng hốt mà trả lời: “ Mẹ em chỉ có em là con, bất quá anh cũng coi như là con bà, tất nhiên là anh chiếu cố rồi.”

Sau khi nghe hắn ta trả lời, cậu bỗng nhiên rằng mỗi lần cậu đi ngủ rồi tỉnh dậy sẽ lại quên, không biết vấn đề vừa rồi cậu hỏi hắn đây là lần thứ mấy..... Hắn là lần đầu tiên đi? Biểu hiện của hắn không có chút nào gọi là không kiên nhẫn, nếu đổi thành cậu, phỏng chừng đã sớm lật bàn đánh người.

cậu đã quên rất nhiều chuyện, bao gồm tên của chính mình, nhưng cậu biết chắc chắn mình không phải là người nhẩn nại.

“ Phỉ, em còn có vấn đề muốn hỏi sao? Nếu không có, em có muốn ngồi dậy không? Tuy rằng ngồi lên thảm, nhưng là em cứ phải ngóc cổ lên nói chuyện với anh thế này không mỏi cổ sao?”

cậu nháy mắt mấy cái, bây giờ mới nhận ra mình đang ngồi dưới đất, liền vội vàng đứng lên. Cũng phải chịu thôi, buổi sáng vừa tỉnh lại phát hiện mình nằm kế bên một gã đàn ông “xa lạ”, mà gã kia còn thân thiết ôm cậu ngủ, không dọa cậu nhảy dựng lên thuận tiện chửi một tiếng *** mẹ mới mà lạ.

Người kia cũng bước xuống giường thay thường phục, rõ ràng là nghe ông già 40 tuổi, dáng người lại đẹp thế, từng chút săn chắc không có vòng mỡ, cơ thể linh hoạt, da căng bóng, gương mặt cuốn hút vô cùng..... Cho dù nói gã này chỉ có ba mươi tuổi, chắc chắn cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Nghĩ đến đây, cậu lại quay đầu nhìn gương — ừm, cũng tốt lắm, bộ dáng của cậu thoát nhìn cũng không phải khó khăn gì, được chăm sóc tốt, đứng cùng hắn cậu cũng không già hơn.

“ Phỉ, bữa sáng nay em muốn ăn cái gì?”

cậu không chút nghĩ ngợi, lập tức theo bản năng trả lời: “Bánh trứng, hot dog và bánh brownie, bánh trứng với hot dog phải cho thật nhiều tương cà, brownie phải có thật nhiều chocolate, phải cho nhiều chocolate vào.”

Vừa nói ra miệng, ta không khỏi ngẩn người, sao cậu lại có thể trả lời lưu loát như vậy? Bộ không lẽ trong hai năm mất trí liên tục buổi sáng ta đều ăn mấy cái thứ này à? Ăn đến mức sáng dậy liền nhớ mà đòi ăn?

Nam nhân tựa hồ biết cậu nghi hoặc, vừa cười vừa xoa xoa tóc cậu, “Sáng hôm qua em mì xào tương, hôm trước là bánh hẹ nhân thịt bò, mỗi ngày ăn cũng không giống nhau.”

Cậu và người này hẳn là thật sự thực thân mật đi, không nhớ rõ rất nhiều chuyện, nhưng nếu hiện tại đổi thành người khác làm loại động tác này với cậu, mặc kệ là nam hay nữ khẳng định là đều sẽ bị cậu cho ăn đấm.

“ Phỉ, anh đi nấu cơm, em cũng nhanh đánh răng rửa mặt, chờ một chút là có thể ăn.”

“ Ừm.” ngoài gật đầu đáp ứng, ta cũng không biết có trả lời thêm gì nữa, nhưng sau khi hắn ta bước ra khỏi phòng, ta cũng không định làm theo lời hắn, ngược lại là ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu xem cuốn sách nhỏ đeo trên cổ kia.

Cậu lật vài tờ, phần lớn là ảnh chụp linh tinh, cậu cũng không thèm xem, không thèm để ý, vì chỉ ngủ một giấc nữa sẽ lại quên, vậy thì cần chi ghi nhớ chuyện này chuyện nọ, chỉ cần biết rằng tên của người kia cũng là người yêu cậu, hơn nữa vẫn chăm sóc cậu thật tốt, còn chăm sóc cả mẹ cậu thật tốt (là một tên người yêu tốt) là được.

Lật lại lật, tầm mắt cậu đột nhiên dừng lại, nhìn vào những chữ to đùng trên giấy, đó đích thị là chữ viết của cậu.

— tin tưởng Phong Dao, người nào cũng sẽ phản bội, cũng chỉ có Phong Dao tuyệt đối sẽ không phản bội ta!

Kinh ngạc nhìn hồi lâu, cậu biết, đây là “manh mối” cậu để lại cho chính mình, chính là vì cậu cơ bản biết rằng mỗi ngày tỉnh dậy lại phải “khởi động kí ức” nên mới viết? Nhưng vì lý do gì lại viết những dòng này?

Cậu đơn thuần vừa hoang mang vừa hiếu kì, lại không hề hoài nghi tính chân thật của dòng chữ này. Cho dù đã không còn trí nhớ, nhưng là người kia cho cậu cảm giác thực an tâm thực thoải mái, tựa hồ cậu có đã từng làm điều gì xấu khiến hắn ta tức giận, người kia cũng đều khoan dung bỏ qua. Bất quá cũng chính là bởi vì là như thế, cậu mới hoang mang “lúc đó” rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Nói đi nói lại, vẫn thấy rất thần kì, cậu cái gì cũng không còn nhớ, lại có thể đoán chắc về người kia

Cửa phòng bỗng dưng mở ra, người kia tay bưng nôi..... vậy mà nhìn vẫn rất cuốn hút.

Nhìn thấy cậu vẫn ngồi ở trên giường, trong tay còn cầm sách nhỏ, người kia bất đắc dĩ tươi cười, nói: “Phỉ, đồ ăn nấu xong cả rồi, em còn không đi rửa mặt đánh răng sao?”

“ Phong Dao, tôi đều gọi anh là như vậy phải không? Cho dù không phải, hôm nay tôi cũng muốn gọi anh như vậy!” Dương Phỉ vốn dĩ quen làm trước khi nghĩ, liền chỉ vào cuốn sách nhỏ kia: “Vì sao tôi lại phải viết những dòng này? Đã có chuyện gì hệ trọng đáng tiếc xảy ra sao?”

Vấn đề này hẳn là không phải lần đầu tiên cậu hỏi, bởi vậy người kia vốn không cần nhìn những dòng chữ trên sách đã bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ngày năm tháng sáu năm ngoái em đã hỏi anh chuyện này, nhưng thật sự anh cũng không rõ..... Hôm trước rõ ràng cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra mà.”

Cậu vuốt mặt, người kia hẳn không phải lừa dối cậu, bởi vì những dòng chữ này cũng không gây bất lợi cho anh ta..... Nếu người kia nói năm ngoái cậu đã hỏi vấn đề này, vậy chắc chắn vào ngày hôm đó cậu đã viết những dòng này, như vậy cũng có thể không phải lúc nào cậu tỉnh dậy thì kí ức của cậu cũng khởi động lại, nói cách khác có thể một vài ngày nhớ lại chuyện xưa?

Anh nhẹ nhàng mà xoa đầu cậu, ôn nhu nói: “Đừng nghĩ. Trước đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm đi, bằng không bánh trứng lạnh ăn không ngon.”

Sao lại có cảm giác như đồ con nít thế..... phụng phịu trừng mắt liếc anh một cái, chân cũng ngoan ngoãn đi đến phòng tắm. Cậu đang đói bụng, mới không muốn so đo với anh ta mấy việc linh tinh thế này!

Đơn giản rửa mặt, cậu dùng khăn mặt tùy tiện lau hai ba cái, bước đi ra cửa phòng.

Bên ngoài phòng ngủ là một khoảng không gian mở, phòng khách nối với phòng ăn, lại kế bên phòng nghỉ cùng huyền môn.

Vừa nhìn thiết kế của căn nhà, cậu đã hiểu được cũng do bệnh của chính mình. Mỗi ngày không nhớ gì cả, không nhớ phòng khách phòng ăn ở chỗ nào, cho nên người kia mới chọn thiết kế như vậy cho cậu khỏi nhọc công.

“ Tôi muốn vừa xem TV vừa ăn!” nói như vậy một câu, liền nghênh ngang ngồi ở sofa, con mắt đen láy to tròn quan sát bốn phía, còn khoanh chân đợi anh mang cơm đến cho mình, hoàn toàn không ngờ người kia lại chiều ý.

Nhìn thấy bộ dáng ngang ngược của cậu, anh vẫn vui vẻ cười cười, chính mình tự tay dời hết đồ ăn sang bàn phòng khách.

Bữa sáng tinh tươm trên bàn ngoài mấy món ăn cậu yêu cầu còn có một đĩa dưa vàng muối, đồ uống trà chanh đá.

“Khốn kiếp! đừng nói tất cả đều là anh làm nha?” cậu ghen hòng nhìn trần trời hỏi.

Nam nhân thần nhiên cười, “Nếu có thể làm được thì đều tự làm, trước giờ vẫn vậy mà.”

“thật sao” gấp một miếng bánh trứng nhét vào miệng, oa, cảm giác thật ngon nha, trứng cùng lớp rán đều đúng hương vị chuẩn mực.

Cậu mở TV, vừa vặn vào kênh tin tức, loại kênh cả ngày đều phát tin tức, không ngừng lặp đi lặp lại.

Tựa hồ là vận khí cậu tốt quá, tin tức vừa chiếu đến cảnh tai nạn xe lửa, toàn cảnh là một đồng đồ nát chẳng còn hình hài gì.

Đối với thảm kịch như vậy, cũng không có cái gì cảm giác như vậy, vẫn ăn cơm ngon lành, ngẫu nhiên bình luận người bị đụng chắc là thắng ngu, lái xe chắc là mất mụ, linh tinh lang tang Người kia lại phân tích trọng tâm, hẳn là do sắc trời quá tối, tài xế mới có thể bị quáng gà? Bất quá cũng là bởi vì người bị đụng không cẩn thận, nên phiên lụy tài xế chịu trách nhiệm rồi.

Nói thế nào, người kia sẽ đáp lại thế đấy, chẳng sợ cậu nói chuyện nhàm chán, cuộc đàm thoại giữa bọn họ không hề có chút gì ngập ngừng trầm tư.

Không biết hàn huyên bao lâu, cậu bỗng nhiên chú ý góc màn hình của kênh tin tức báo hiệu 9:45, liền hỏi: “À thì, Phong Dao, hôm nay không phải ngày nghỉ đúng không? Anh không cần đi làm sao?”

Anh trả lời: “Anh làm việc ở nhà, chút nữa sẽ có người đưa tài liệu đến.”

À, nguyên lai là làm việc ở nhà..... Cũng đúng ha, với tình trạng của cậu, người kia sao có thể yên tâm xuất môn công tác? Vạn nhất cậu không cẩn thận, ngủ dậy không làm đúng quy trình, lại sẽ có việc không hay.

Giống như là vì chứng minh cho lời nói của anh, khi kênh tin tức còn kém vài giây nữa là điểm 10h, huyền quan liền vang lên một trận chuông cửa.

“Hôm nay vẫn đúng giờ như vậy.” nam nhân cảm thán như vậy một câu, liền đứng dậy đi đến huyền quan mở cửa.

“ Sếp, sớm an.” một cô gái đi đến.

Nam nhân lắc đầu cười nói:” Văn Úc, biết nhau bao lâu rồi? Em cứ giống như trước đây, gọi tôi là Bạch đại ca được rồi.”

Vậy mà con bé đó lại cự tuyệt ý tốt của người kia, “Không được, trước kia còn chưa có vào công ty của anh làm, kêu Bạch đại ca không có gì, nhưng là hiện tại em làm ở trong phòng nhân sự, đương nhiên phải gọi là Sếp.” ngừng lại một chút, đứa con gái đó còn chu chu mỏ, nói: “Đương bại hoại còn chưa rời giường sao?”

Nghe vậy, cậu cảm thấy rất là khó chịu, người kia họ Bạch, cậu họ Dương, nếu như vậy Dương bại hoại là kêu ai dùng mộng nghĩ cũng biết. Như thế nào người kia là Sếp, vừa đến cậu lại biến thành bại hoại? Tốt xấu gì cậu cũng là do người kia nuôi mà, tục ngữ nói đánh chó cũng phải xem mặt chủ a!

“ Này con nhỏ kia, nói chuyện lễ phép một chút, cẩn thận ta gọi tên Phong Dao kia đuổi việc mi!”

“ Con nhỏ gì? Dương bại hoại thúc mỗi ngày đều gọi tôi như vậy, thật quá đáng! Tôi là Trần Văn Úc! Thúc mở cuốn sổ trên ngực ra đọc xem, tên tôi ngay trang thứ hai!”

Nguyên lai là trong sách có, khó trách cậu cảm thấy nhìn cô thực quen mắt..... Bất quá nếu chỉ là một cái tên, vậy tên Bạch Phong Dao kia cũng sẽ không rảnh rỗi đến mức chép vào sách cho cậu. Lấy cái bánh trưng cuối cùng nhét vào miệng, cậu lại nhàn nhã định thần ngồi ngắm cô trong giây lát.

“Được rồi, Trần Văn Úc, nói thực ra, ta cảm thấy ta vừa gọi sai xưng hô..... Ngực mi nhỏ vậy, phải gọi là chú em mới đúng hả?”

Trần văn buồn giận đập trán, “Không cần mỗi lần gặp đều bảo tôi là nam! Tôi đã lập gia đình, còn thiếu chút nữa là có con rồi!”

Cậu trừng mắt nhìn, biểu tình tràn đầy kinh ngạc, “Hiện tại nam nhân cũng có thể sinh tiểu hài tử sao hả? Thời đại thực tiến bộ!”

Nghe vậy, Trần Văn Úc suy sụp, ngữ khí buồn bực nói: “Đáng giận, không thèm nghe thúc nói nữa..... Sếp, đây là văn kiện hôm nay Triệu Duy muốn tôi giao cho anh, chiều nay sẽ có hội nghị, Sếp có tham dự không?”

“ Ừ, tôi sẽ tham dự qua mạng.” anh gật gật đầu,” Văn Úc, sáng nay tôi làm dư một phần ăn, em ăn trước rồi đến công ty nha?”

Buồn bực trên mặt Trần Văn Úc thoáng chốc biến mất, tươi cười rạng rỡ mau chóng gật đầu: “Ăn, ăn, ăn! Rõ ràng cũng chỉ là đồ ăn, ăn đi ăn lại vẫn là Bạch đại ca làm đồ ăn ngon nhất.”

Vừa mới rồi không phải còn giả bộ đứng đắn bảo nhận tiền lương của ai liền kêu người đó là sếp sao? Hiện tại nhắc tới ăn, lập tức liền lộ ra bộ mặt thật..... Hừ, thích ăn như vậy, một ngày nào đó sẽ béo thành heo! Cậu ác độc nguyên rửa.

Bất quá Trần Văn Úc cũng không giống cậu, nằm bò ra sofa chờ anh mang đồ ăn lên, mà là tự động đi vào phòng bếp đĩa ra.

Cậu nghĩ ngợi, không phải anh ta làm “dư” một phần, mà là anh ta làm “riêng” một phần thì đúng hơn? Bởi vì nhìn Trần Văn Úc ăn “ vô cùng thuần thực” như vậy, tuyệt không cảm thấy có chút gì bối rối, Trần

Văn Úc hẳn là mỗi buổi sáng đều đem văn kiện lại đây cho anh ta xử lý, sau đó thuận tiện ăn một bữa ngon lành.

“Vì cái gì mà bánh trứng đơn giản như vậy, qua tay Bạch đại ca..... Không đúng, là Sếp cũng có thể làm ngon như vậy? Bên ngoài bán còn không bằng!” ăn một ngum bánh, Trần Văn Úc neho lại hai mắt, bộ dáng y như trẻ con thoả mãn vô cùng.

Nam nhân vừa bắt tay vào xem văn kiện, vừa cười trả lời: “Chủ yếu là lựa chọn nguyên liệu nấu ăn ha? Trứng anh mua là trứng chim trĩ, đương nhiên còn phải canh nhiệt độ chính xác nữa.”

Người kia nhất cử nhất động đều tản ra hương vị tao nhã, cho dù đang nói chuyện nấu ăn, cũng vẫn hấp dẫn ánh mắt người khác vô cùng.

Trần Văn Úc sùng bái nói:” Bạch đại ca thật sự là nam nhân tốt..... Triệu Duy cái tên ngu ngốc kia, ngay cả cạo râu cũng đứt mắt.....”

“Tất cả đều do dạy dỗ thôi, tôi cũng phải huấn luyện Phỉ từ hồi trung học đến giờ.” Anh ta dùng vẻ mặt đứng đắn nói, nhưng cậu cảm thấy quả thật là đang cười thầm mà.

“Mấy cái loại chuyện nấu nướng này chẳng phải do con gái làm sao..... À, ta đã quên, kì thật nhà mi là nam nhân, nên mới không có ngực.”

“a a a a! Tức chết ta! Dương bại hoại, thúc không cần nhắc về ngực tôi hoài được không? Không lẽ ngoài cái đó ra thúc không còn gì để nói à?”

“Nói chuyện này cũng vui mà..... Hay là ngực của cô bị nam tính hoá?” ngữ khí nghi vấn, cậu lại cười xấu xa.

“.....” Trần Văn Úc đã tức đến mức cả người phát run, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

“Được rồi, Phỉ, em không nên khi dễ Văn Úc.” nam nhân nhu nhu đầu cậu, trong mắt mang theo ôn nhu sủng nịch.

Đây là sự thật, không phải khi dễ a? cậu bĩu môi, tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng cũng không nói thêm cái gì nữa.

Người kia buông văn kiện đã coi đến quá nửa ra, vào phòng thay quần áo thật dày, nói: “Văn Úc, đồ ăn trong tủ gần hết rồi, tôi muốn ra siêu thị một chuyến, em ở bên Phỉ một chút được không? Sau một giờ tôi sẽ trở về.”

Trần Văn Úc vẽ mặt rồi rầm gật đầu đồng ý.

Sau khi người kia rời khỏi không bao lâu, Trần Văn Úc mặc danh kỳ diệu thở dài một tiếng.

“Bạch đại ca thật sự là nam nhân tốt, cả bề ngoài, năng lực cùng tháo vát chuyện nhà, so với người nào đó quả thật cách biệt.”

Ta thật sự có xúc động muốn đánh người, “Cũng không có cách mà, ta có bệnh!”

Trần Văn Úc nhăn mũi, trực tiếp xem thường ta, “Trước đây thúc chưa sinh bệnh thì tất cả mấy việc này cũng là do Bạch đại ca làm.”

“Mi biết ta lâu đến vậy sao?” Ta hỏi.

Trần Văn Úc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ách..... Nếu bỏ qua mười lăm năm thúc mê man, bỏ qua hai năm nay ngày nào cũng “khởi động ký ức”, kỳ thật tôi chỉ mới quen thúc được ba bốn ngày thôi.”

Ta há hốc mồm: “Gì mà ba bốn ngày? Giống như mi biết ta đã lâu vậy.”

“Bởi vì Triệu Duy đã đi làm ở công ty Bạch đại ca rất lâu rồi, tất nhiên là quen thúc rồi.”

Triệu Duy..... Tên này là lần thứ hai xuất hiện đi? Có cảm giác rất thân cận với Trần Văn Úc.

Trần Văn Úc rất nhanh làm hiểu ra, “Triệu Duy, Lưu Triệu Duy. Là chồng tôi, ở cùng trang sách với tôi ấy.”

Đàn ông nào mới có thể hảo tâm để ý mà kết hôn với loại đàn bà con gái ngực sân bay nhỉ? Dương Phi ôm tờ mờ, lấy sách ra giở đến trang thứ hai, nhìn trong ảnh chụp, Lưu Triệu Duy bộ dạng coi như không tồi.

“ừ..... Nhưng mà có cảm giác già hơn cô nhỉ?”

“Cũng không có già hơn nhiều mà, chỉ cách nhau có mười hai con giáp thôi!” vừa nghe thấy cậu có ý định “bối mớ” lão công, Trần Văn Úc vội vàng vì Lưu Triệu Duy làm sáng tỏ..... Bất quá tựa hồ là càng làm sáng tỏ càng rối rắm thêm.

Cậu nheo mắt, ngã người về sau, nằm dài ra sofa, hai chân nhanh chóng gác lên bàn.

“Người này thoát nhìn cũng không tệ lắm, cho nên hẳn là không phải trâu già gặm cỏ non, mà là người trẻ trâu ăn cỏ già đi? Bởi vì nếu không chủ động quyến rũ, với cái bộ ngực sân bay đó thật khó mà cho rằng cô có chút gì nữ tính cả.”

Trần Văn Úc khoé mắt run rẩy, rất là rối rắm nói: “Dương bại hoại, tôi phát hiện ra tôi thật sự ghét mấy từ cho nên, bởi vì của thức đó.”

“Ồ hờ, ta cũng chả thích.” đắc ý dào dạt nói xong, dùng “bởi vì”, “cho nên” này đó lại làm cho cậu có cảm giác chính mình thực thông minh, có thể đem sự tình phân trật tự rõ ràng.

“..... Nói đi nói lại thì, Dương bại hoại, có đôi khi tôi thực sự hâm mộ thức lắm.”

Trần Văn Úc hai tay chống cằm, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào cậu, “Ngủ một giấc tỉnh lại cái gì cũng quên, một mảnh trống rỗng, nếu là người thường thì phải bối rối, không dám tin bất cứ ai chứ nhỉ? Nhưng mỗi lần thức tỉnh lại, nghe Bạch đại ca nói thức cũng chỉ bối rối một lát là lại hành xử tự nhiên ngay.”

“bởi vì trên cổ ta có bản sách nhỏ nè.”

“nhưng là bản sách này cũng có phải do thức viết đâu, là Bạch đại ca viết, thức không hoài nghi Bạch đại ca viết cái gì gian dối sao?”

Cậu không khỏi dùng một loại ánh mắt phi thường thương hại nhìn Trần Văn Úc, “Không có ngực, đừng nói là cô bị thẳng đều nào đó lừa gạt nên đâm ra phi thường hận đời phi thường cảnh giác nha.....”

“Thức mới bị lừa gạt tình cảm!” Trần Văn Úc tức giận đến giơ chân, hai tay vỗ vào ngực mình nói: “Còn nữa, tôi có ngực, có ngực nè!”

“Sặc, hoá ra còn có cái loại ‘size’ bé tí này sao? Mấy hãng nội y quả thật là tâm lý mà, giống như chân thành cảm khái, trên mặt lại hiện lên nụ cười rõ ràng xấu xa.

Quả nhiên, y như mèo bị đập đuôi, cô ta lại bị lời nói mẫn cảm này kích đến mức phẫn nộ. Thấy thế, miệng cậu bắt giác cong lên.

Rõ ràng cũng chỉ công kích vào ngực mà thôi, con nhỏ này cứ mắc câu hoài..... ha ha, tuy rằng không nhớ rõ những chuyện xảy ra trước “ngày hôm nay”, nhưng cậu cảm thấy đúng là rất kì quái khi đứa con gái này phi thường, phi thường để ý vấn đề về ngực.

Cậu lắc đầu, nhện không được hỏi: “Này, Trần Văn Úc, ta hỏi cô..... Ta mỗi ngày đều có nhắc đến bộ ngực nhỏ cùng việc giống đàn ông của cô sao?”

Trần Văn Úc thực tức giận nói: “Đương nhiên! Chỉ cần mỗi lần nhìn đến tôi, thức sẽ nhắc tới chuyện này! Đều là do thức làm hại, ngay cả Tiểu Vĩ..... Tiểu Vĩ chính là em trai của tôi, hiện tại ở nước ngoài du học.....

“Không đúng, trọng điểm là do thức làm hại Tiểu Vĩ mỗi lần trở về đều đem một đồng sản phẩm tặng cơ ngực từ Mỹ về, mặc kệ tôi nói bao nhiêu lần tôi không cần, nó vẫn mua cho bằng được!”

“À, như vậy, không phải tốt lắm sao? Dùng thuốc ngoại quốc, không chừng cũng có cơ hội có bộ ngực ngoại quốc bự nha..... Nói gì thì nói, cô cũng hay, mỗi lần tôi nói lại phản ứng như vậy, hẳn là chồng cô cũng thích phản ứng vậy nên mới lấy cô.”

Cậu nói xong, còn cố ý giả bộ lén biểu tình đáng khinh quơ quơ ngón út. (chê chồng bà Úc chym bé ấy)

“ Dương bại hoại, thúc thật sự là rất đáng giận!” Trần Văn Úc muốn dùng sức chụp lại cái ngón út khốn nạn của cậu, nhưng như thế nào cũng đuổi không kịp, ngược lại còn bị cậu cười nhạo không ngừng.

Đuổi theo một hồi lâu, Trần Văn Úc thở hổn hển gục lên sô pha, hai tay nắm chặt, miệng còn lẩm bẩm: “Bình tĩnh, bình tĩnh, mình phải bình tĩnh, không thể cứ để Dương bại hoại vui đùa được.....”

“ Triệu Duy nói đúng, Dương bại hoại cho dù mất trí nhớ, trực giác đã thú vẫn đang ghi nhớ phản ứng của mình thú vị, cho nên hai năm nay đều lấy ngực ra trêu mình.....”

Trần Văn Úc tuy là đang lẩm bẩm, nhưng âm lượng cũng không nhỏ, ít nhất vừa vặn làm để cho cậu nghe được rành mạch từng câu từng chữ.

Ừ, xem ra cái tên Lưu Triệu Duy kia biết rõ cậu, nhưng mà dùng từ kì lạ thật, cái gì trực giác đã thú đây.....

Đột nhiên, Trần Văn Úc dùng sức lắc đầu, rất là khó thể mà nói: “Dương bại hoại, không cần chuyển đề tài. Thúc nói thực ra, thúc thật sự cho tới bây giờ..... A, không đúng, là hôm nay vừa tỉnh dậy, liền hoàn toàn tin tưởng Bạch đại ca, hoàn toàn tin tưởng cuốn sách đó, ngay cả một chút hoài nghi cũng không có sao?”

“ không có.” lần này thực rõ ràng.

“ vì sao không có?”

Cậu trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Vì cái gì phải có? tên Phong Dao kia có thể gạt ta sao? Đây tuyệt đối là không có khả năng!”

“ rõ ràng cái gì cũng không nhớ rõ..... Quả nhiên là đã thú trực giác a.” trầm mặc một hồi lâu, Trần Văn Úc cuối cùng cũng đồng ý với nhận xét của chồng.

Đã thú đến đã thú đi, đối vợ chồng con nhỏ này thì cậu không phải người sao? Trần Văn Úc nói mãi làm đầu cậu muốn nhức, thật muốn gõ đầu con nhỏ này một cái cho nó nhức như cậu ghê.

Trần Văn Úc nắn lòng tựa vào lưng ghế sô pha dựa, nói: “Thúc có trực giác đã thú, cho nên cái gì không nhớ cũng không sợ, mỗi ngày lại khởi động ký ức cũng không sao, dù sao chỉ cần có Bạch đại ca ở bên..... Nhưng còn Bạch đại ca thì sao?”

“ Phong Dao như thế nào?” tên kia không phải đầu có bệnh như cậu, mắc gì phải lo lắng?

Trần Văn Úc tức giận trừng mắt nhìn, “làm sao thúc có thể bình thản hỏi câu như thế nào? Thúc phải biết rằng, Thúc đã làm người thực vật mười lăm năm! Trong mười lăm năm, Bạch đại ca vẫn làm bạn với thúc, cho dù tất cả mọi người đều chọn buông tay với thúc, Bạch đại ca vẫn là cố gắng kiên trì!”

“Thúc có biết không? Mỗi lần người ta chích thuốc cho thúc, Bạch đại ca đều vừa cười vừa dỗ thúc không phải sợ, sẽ không đau..... Bạch đại ca nói mặc kệ thúc có nghe không hay nhìn thấy không, đều phải dỗ thúc..... Bởi vì thúc ngoài ghét cảnh sát ra, còn ghét nhất bị chích thuốc.....”

Cậu miễn cưỡng nắm lấy trọng điểm trong lời Trần Văn Úc kể, tất cả mọi người đều muốn bỏ rơi cậu.

Ngoài Bạch Phong Dao, “mọi người” này có phải cũng đã bao gồm thân nhân cậu? Là chính mẹ cậu? Cậu không tự chủ nắm chặt sách nhỏ trên cổ, “khi đó”, vì cái gì mà cậu phải viết xuống câu “ngoại trừ Bạch Phong Dao, không nên tin ai nữa”.

“ khi đó”, có lẽ là lúc cậu biết chính người thân định bắt cậu từ bỏ cuộc sống Ít nhất sau khi nghe Trần Văn Úc nói thế, xác thực cậu bị kích động không nhỏ

Trần Văn Úc không biết trong lòng cậu đã dậy sóng ngầm mãnh liệt, hốc mắt đỏ hoe, tiếp tục nói: “Thúc tỉnh lại, mọi người đều thật cao hứng, nhất là Bạch đại ca cũng khóc.....”

“Người đàn ông ôn nhu như vậy, kiên cường như vậy, mà nhìn thúc, lẳng lặng rơi lệ..... Tôi tuy rằng chán ghét thúc, nhưng vẫn vui vì thúc có thể tỉnh lại, để cho Bạch đại ca rốt cục cũng không cần tuyệt vọng chờ kỳ tích nữa, nhưng thúc lại cứ ngủ một giấc lại quên hết mọi thứ.....”

“Một lần, hai lần, ba lần..... Mỗi ngày vừa tỉnh kí ức của thúc đều sẽ như tờ giấy trắng, bác sĩ nói đầu óc đã bị thương tổn, cả đời đều sẽ là như thế này..... Kỳ tích sẽ không xuất hiện nữa..... Bạch đại ca khi đó nghe xong, lại chỉ cười nói, chỉ cần thúc còn sống là tốt rồi.....”

Nhìn Trần Văn Úc sắp rơi nước mắt, cậu bắt đầu gãi đầu, vẫn là vô cảm nghĩ: Dù sao tên Phong Dao kia đã nói chỉ cần cậu sống là đủ, vậy không phải ổn rồi sao?

Trần Văn Úc làm càn khóc, khóc đến cuối cùng nước mũi nước mắt lem nhem, trang điểm xinh đẹp cũng trôi mất.

Cậu không rõ, không rõ vì cái gì mà Trần Văn Úc lại khóc thành như vậy? Trực giác của cậu biết Trần Văn Úc đối Bạch Phong Dao chỉ là thích, thực thuần túy thích, như là tiểu muội muội thích ca ca nhà bên mà thôi.

Nhưng như vậy lại càng không thể lý giải, đơn giản thích như vậy, vì sao Trần Văn Úc lại có thể vì Bạch Phong Dao mà khóc quên cả trời đất như vậy? Rõ ràng Bạch Phong Dao cũng đâu có ngại cậu “đầu có bệnh” đâu nhỉ.

“Dương bại hoại thúc chỉ biết vì mình, làm sao hiểu được!”

Cậu tựa hồ đã đem suy nghĩ trong lòng không cẩn thận nói ra, bởi vậy mới khiến cho Trần Văn Úc phản ứng như thế.

Dùng giọng nói nghẹn ngào khàn khàn, khó nghe y như quạ kêu, Trần Văn Úc vẫn căm giận bất bình nói: “Dù sao thúc chỉ quan tâm cuộc sống của thúc có tốt không, Bạch đại ca có khó chịu bao nhiêu cũng không phải chuyện thúc lo mà!”

“Thì vốn dĩ có phải chuyện cần ta lo đâu!” bị người chỉ vào mũi mắng, cậu nếu không bão nổi, thật sự sẽ giống như kẻ điên! “Cô khóc lóc với ta có ích lợi gì sao? Cô khóc càng khóc vậy đầu tôi sẽ tốt hơn sao? Hay là cô muốn tôi thu gom đồ đạc đi giang hồ khắp nơi, không cần liên lụy tên Phong Dao kia? A? Cô muốn thế nào thì nói đi!”

Cơn giận này của cậu, làm cho Trần Văn Úc sững sốt, lập tức chột dạ nói: “Tôi, tôi cũng không có ý đó..... Chỉ là muốn thúc đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà thay Bạch đại ca suy nghĩ một chút.....”

Cậu cười lạnh lên, “Chuyện này một chút ý nghĩa cũng không có đi? Ta hôm nay có nghĩ, ngày mai cũng quên, vậy cô định đến nhắc ta mỗi ngày sao? Hơn nữa quan trọng là tên Phong Dao kia nghĩ thế nào? Mi nói hần rất thống khổ, nhưng cho dù có thống khổ hần vẫn kiên nhẫn cứng chiêu ta mà không phải sao?”

“Nhưng mà ...”

“Nhưng mà cái gì nhưng mà, có nhưng mà nữa cũng không phải chuyện của tên Phong Dao kia, cô quan tâm thừa thải kiểu gà mẹ thế làm gì!”

“Thúc, thúc, Dương bại hoại thúc nói chuyện thật quá đáng!” mặt Trần Văn Úc đỏ lên, nghiêm lại, tức giận đến mức đầu toả hơi nước.

“Ta nói thật thôi! Tên Phong Dao kia có oán giận ra sao cũng chưa có ý kiến, cô ở bên cạnh không việc gì lại giúp vui à? Hay là vốn dĩ cô muốn cùng Phong thể nghiệm chuyện tình huống ngoài luồng một chút?”

“Tôi, tôi sẽ không nói chuyện với thúc nữa!” Trần Văn Úc đứng bật dậy, tức giận chạy thẳng ra cửa, chỉ chốc lát sau, cậu đã có thể nghe tiếng đóng cửa dụng sức thật mạnh đánh “Rầm” một cái.

Cái gì không muốn nói chuyện với cậu nữa? Đứa con gái kia cũng lớn rồi, tính tình thế nào mà vẫn giống bọn con nít vậy..... cậu bĩu môi, đồng đánh đưa tay bật đài, ngay lập tức nghe được một giai điệu thanh đạm.

Tuy rằng âm nhạc không có khả năng ngay lập tức cải thiện tâm tình của cậu, nhưng ít ra cũng không giúp cậu đỡ buồn bức hơn. Chưa xong một bài nhạc, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng vang.

“ Phỉ, anh đã gặp Văn Úc ở dưới lầu, tâm trạng cô bé đó không tốt lắm..... Em lại cãi nhau với cô à?” người kia đi đến, tay còn cầm túi mua sắm tự hủy, xem ra vẫn còn ý thức bảo vệ môi trường.

Cậu hừ một tiếng, quát cường nói: “Cái gì lại ? Anh nghĩ rằng tôi thích cãi nhau với con bé đó thật à? Nếu không phải cô ta..... Dù sao con nhỏ đó cũng là bà tám! Xông xông xáo xáo xen vào chuyện của người khác, hừm!”

Trên mặt người kia hiện lên thái độ không đồng tình, “Phỉ, không được nói như vậy, những năm gần đây Văn Úc thực sự đã chăm sóc cho em nhiều.”

“Tôi không nhớ rõ!” phiền muốn chết phiền muốn chết, không cần phải nhấn mạnh chuyện cậu thật ra chẳng thể nhớ được gì cả! “Cái đầu tôi có bệnh, cái gì cũng không nhớ rõ! Bộ tôi muốn vậy để người ta chửi mắng tôi hả?”

Nam nhân nghe vậy liền trầm mặc, vành mi hạ khuất đôi con ngươi, làm cho cậu không thể nhìn ra cảm xúc lúc này của anh. Bỗng dưng, nam nhân thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Thực xin lỗi, Phỉ, là anh không đúng, hiện tại loại chuyện này..... Em mới là người cảm thấy khổ sở.....”

“Cái gì khổ sở? Tôi mới không có! Chỉ là tôi khó chịu khi bị người ta mắng tôi chuyện tôi không thể nhớ mà thôi!”

Nam nhân bật cười, “Ừ, đúng rồi, em chỉ khó chịu chuyện này mà thôi.”

Cậu có chút cảm thấy anh ta như đang dỗ dành tiểu hài tử, bất quá mặc kệ đi, cậu vốn là người thực khoan hồng độ lượng, không muốn so đo mà.

“Chuyện kia..... Anh có cảm thấy thống khổ không? Tôi làm người thực vật mười lăm năm, tỉnh lại rồi lại biến thành cái dạng người này.....” ngừng lại một chút, ấp a ấp úng hỏi.

Lúc này tuy rằng cậu thấy Trần Văn Úc nói đúng lý hợp tình, nhưng kỳ thật trong lòng cậu có bao nhiêu khó chịu.

Người kia lại lần nữa trầm mặc.

Mà nam nhân trầm mặc làm cho trái tim cậu đập nhanh lên, ngay cả hô hấp cũng tự ý ngừng lại rồi.

Chờ một khoảng thời gian lâu như cả thế kỷ, nam nhân chậm rãi nói: “Nói không đau khổ là gạt người..... Mười lăm năm, trong mười lăm năm em không có ý thức, chỉ có thể nhìn em bất động không nói lời nào..... Thật vất vả phát sinh kỳ tích, em lại biến thành như vậy.....”

Cậu lặng lẽ nghe nam nhân gần từng tiếng.

“Vài lần Có vài lần anh đã tự nhủ phải giết em đi Cứ như vậy anh sẽ không còn khổ nữa. Nhưng mà nghĩ lại, so với thi thể lạnh băng của em, chỉ cần em còn sống..... Chỉ cần em còn sống là tốt rồi, dù sao có bao nhiêu thống khổ cũng vậy, chịu đựng lâu dài sẽ trở thành thói quen.”

Cậu không muốn chết, nhưng vẫn không hiểu người kia vì cái gì không thể buông tay cậu? Đem cậu trả cho mẹ cậu được mà, hay là cứ bỏ mặc để cậu tự sinh tự diệt chẳng phải sẽ tiện hơn sao?

Nam nhân giống như là biết cậu đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt chừng chạc vẫn không hề mất đi nét tuấn mỹ chậm rãi nở nụ cười.

“Em không hiểu đúng không?..... Lúc trước đây em còn khỏe mạnh đã không hiểu, anh cứ mong sẽ có một ngày em hiểu..... Nhưng bây giờ có lẽ em mãi mãi không hiểu.”

Người kia nắm chặt tay cậu, có lẽ là nhiệt độ bên ngoài thấp, hoặc là vốn dĩ thân thể người này đã lạnh như thế..... Cho nên cậu mới có thể phát run theo chứ? Nhất định là do nhiệt độ của người kia khiến cậu phát run, người này ôn nhu đến thế có lẽ nào lại khiến cậu sợ hãi?

“ Phỉ, ở bên anh, chỉ cần nói rằng sẽ ở bên anh, nói như vậy là đủ rồi.” người kia thì thầm bên tai, lặp đi lặp lại như khấn nguyện.

— bỗng nhiên nghĩ rằng, với anh cũng chẳng phải là yêu, mà là một loại thói quen độc chiếm thôi.

Nhưng, cũng chỉ nghĩ ngợi thôi, so với người thân, người đàn ông này hiển nhiên là nguyện ý chăm lo cuộc sống cho cậu hơn hết thảy, cho nên mặc kệ đó là không phải yêu, cũng không sao cả.

Cho dù là người đó chỉ muốn độc chiếm mà thôi.

Tóm tắt lời cuối sách của tác giả: (4 trang lộn, dài lắm không edit đâu)

- Lâm Thiệu Nguyên chết vốn dĩ là hợp lý, vì ông không buông tha vụ án đã qua từ lâu mà hung thủ đã ngừng ra tay sát hại thêm nhiều người. Tiêu Cảnh Mạch cũng không phải hoàn toàn là người tốt, âm hiểm mưu cơ riêng.
- Truyện đáng lý đã kết thúc ở việc Dương Phỉ chết, Bạch Phong Dao đau khổ tự sát, nhưng biên tập không đồng ý, buộc tác giả viết lại.
- Vốn dĩ không định viết phần hai, nhưng độc giả đòi hỏi, tác giả hứa quá lâu mới viết, cảm thấy có lỗi mới viết. Ai còn đòi tác giả viết nữa, tác giả ngay lập tức giết chết nhân vật chính luôn, không nói nhiều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-phoi>